

Tiểu Quỷ, Em Đùng Hòng Chạy Thoát

Contents

Tiểu Quỷ, Em Đùng Hòng Chạy Thoát	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11.1	28
12. Chương 11.2	30
13. Chương 12.1	31
14. Chương 12.2	33
15. Chương 13.1	34
16. Chương 13.2	37
17. Chương 14	39
18. Chương 15	42
19. Chương 16	45
20. Chương 17.1	47
21. Chương 17.2	50
22. Chương 18	52
23. Chương 19	54
24. Chương 20	57
25. Chương 21	60
26. Chương 22	63
27. Chương 23	65
28. Chương 24	68
29. Chương 25	70
30. Chương 26.1	73
31. Chương 26.2	75
32. Chương 27	77
33. Chương 28	79
34. Chương 29	81
35. Chương 30	83
36. Chương 31	86
37. Chương 32	89
38. Chương 33	91
39. Chương 34	93
40. Chương 35	95
41. Chương 36	98

42. Chương 37	101
43. Chương 38	103
44. Chương 39	106
45. Chương 40	108
46. Chương 41	111
47. Chương 42	113
48. Chương 43	116
49. Chương Ngoại Truyện 1: Tại Nạn Giao Thông	119
50. Chương Ngoại Truyện 2: Tranh Giành	121

Tiểu Quỷ, Em Đừng Hồng Chạy Thoát

Giới thiệu

Hoàng Thuỳ Lâm – sinh viên xuất sắc của trường ĐH A danh tiếng – là một cô gái mạnh mẽ, thẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-quy-em-dung-hong-chay-thoat>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tiếng trống tan học chưa vang hết ba hồi, Thùy Anh, con bạn nổi khổ của tôi, đã vọt xuống chỗ của tôi hỏi một câu không đầu không cuối cực kì “có duyên”.

“Ê, nghe gì chưa mày?”

Khinh thường không thèm ngược lên mà vẫn cắm cúi vào quyển sách Tiếng Anh chuyên ngành trên mặt bàn bởi tôi biết mấy chuyện nó sắp “hùng hồn” tuyên bố sẽ chẳng bao giờ khiến tôi bận tâm.

Xộc...xộc...xộc...bụp! Quyển sách của tôi bị ném một cách không thương tiếc vào trong ngăn bàn.

Trùng mắt nhìn Thùy Anh, tôi rít: “Mày ăn no rừng mỡ hả con nhon? Hết việc rồi thì lượn đi cứ làm phiền người khác là sao?”

Nó đứng đưng coi phản ứng của tôi như không khí, cốc vào đầu tôi một cái đau thấu trời ứa nước mắt: “Thứ nhất, bởi học hành quá ư vất vả nên tao đang rất đói, thứ hai, đáng người tao vô cùng chuẩn không thừa đến nửa lạng mỡ, thứ ba, nếu mày còn lừng chừng lát nữa để xem mày ra khỏi trường thế nào?”

Chết, nó nói tôi mới nhớ, nhà trường vừa thông báo bắt đầu từ tuần này tan học là sinh viên phải ra về hết không được ở lại khu giảng đường, trừ khi có việc khẩn cấp. Lí do thì tôi bó tay. Sinh viên không ở kí túc xá như tôi và Thùy Anh cứ học xong là lại lóc cóc đạp xe về nhà (gần trường), nếu buổi chiều có giờ thì mới ăn trưa tại canteen của trường. Hôm nào khùng lên thì dù chiều được nghỉ vẫn ăn trưa xong mới về.

“Nào thì về.” Tôi xốc lại cặp sách, vừa nói với nó vừa nhanh chân bước ra khỏi lớp. Hành trình trở về tổ ấm gian khổ a...

Nhưng mà con Thùy Anh dường như vẫn có ý định lải nhải quanh tai tôi làm tôi khó chịu vô cùng, tôi lừ: “Có gì thì nói mau đi, tao muốn cho mày ăn đấm rồi đấy!”

“Mày cứ bình tĩnh, đừng nóng, đừng sốt ruột tao nói ngay đây.”

Nó hắng giọng: “Hựm... ựm...”

Lại bắt đầu rồi, mỗi lần nó chuẩn bị như vậy y như rằng tôi cảm thấy lỗ tai một trận bùng bùng.

Đôi mắt nó long lanh, lấp lánh như có hàng triệu vì sao chiếu sáng: “Trường mình sắp có giáo viên dạy thể rồi. Chắc chỉ một, hai hôm nữa thôi. Hình như là thay cho giảng viên chuyên ngành đi công tác hai tháng.”

Ồi dào, tưởng nó lại kể cho tôi nghe chuyện Romeo and Juliet hay cái gì đó sến súa tựa tiểu thuyết ai ngờ là chuyện giảng viên dạy thể. Không biết con này từ bao giờ lại quan tâm tới vấn đề giảng viên, xem ra nó cũng bắt đầu lo học rồi đây. Tốt, tốt, khéo môi tôi bắt giắc cong lên thành nụ cười.

“Nghe nói là thầy chứ không phải cô, hơn bọn mình năm tuổi. Ồi trời, đẹp trai dã man luôn.”

Vừa nói nó vừa xuýt xoa phụ họa: “Mà khiến người ta kính trọng nể phục là dù còn trẻ như vậy mà đã có bằng tiến sĩ của trường Đại học Cambrigde rồi đấy.”

Khéo môi tôi giật giật, cơ mặt cứng đờ. Vừa mới cách đây ít phút khen nó tiến bộ xong, bây giờ tôi tuyên bố rút lại. Thật là...không hiểu nổi tại sao tôi lại chơi thân với một đứa con gái mê trai đẹp như nó nữa.

Tôi gơ bàn tay chặn miệng nó lại: “Thôi, tao không muốn nghe mấy cái chuyện boys xinh girls đẹp buồn chán muôn thuở của mày nữa. Ngày mai là chủ nhật tao cấm mày gọi điện rủ rê hay sang nhà tao vạ vật. Để cho tao một ngày bình yên không thì đi học đừng trách tao không ‘thủ hạ lưu tình’!”

Tôi siết tay thành nắm đấm dứ dứ vào mặt nó rồi phi xe ra khỏi cổng trường mặc kệ cái con đang gào thét tên tôi.

Tôi, Hoàng Thùy Lâm, niềm tự hào của trường Đại học A, là con gái của một doanh nhân và một công chức nhà nước. Do ảnh hưởng của công việc mà suy nghĩ của bố mẹ tôi rất thoáng rất tiên tiến. Bố tôi nói trước đây ông ao ước được làm bếp trưởng trong một nhà hàng nổi tiếng nhưng tôi không biết cơn gió nào đã thổi bay ước mơ đó và biến bố trở thành một nhà kinh doanh tài giỏi như bây giờ bởi tài nấu ăn của bố tôi thật sự...không chê vào đâu được. Còn mẹ tôi, nói ra thì thật buồn cười. Là một người phụ nữ thành công trong công việc nhưng về lĩnh vực nội trợ trong gia đình, mẹ chỉ đạt 30 điểm trên thang điểm 100. Hơn nữa mẹ tôi có suy nghĩ tiến bộ hơn tất cả các bà mẹ khác đến mức tôi không tài nào bắt kịp. Mẹ luôn khuyến khích tôi có bạn trai, còn kêu tôi học vừa vừa thôi để có thời gian hẹn hò, mặc dù tôi đâu phải một đứa chăm học như một con một sách, ấy thế mà không hiểu sao thành tích học tập của tôi lại luôn đứng đầu trường. Tôi chưa muốn có bạn trai nên tôi thường cho những lời yêu cầu của mẹ theo gió bay, hơn nữa tuy ngoài miệng mẹ khuyến khích như vậy nhưng tôi biết tiêu chuẩn của mẹ thì khó phải biết. Kiểu như phải vừa đẹp trai, nhà giàu, lại vừa tài giỏi, vân vân và vân vân... Thời buổi này đào đâu ra người như thế, chắc chỉ trong mấy cuốn tiểu thuyết sến súa con Thùy Anh hay đọc mới có. Mẹ phải đợi dài dài rồi mẹ ơi!

Vừa mở cổng, tôi thấy ngay xe ô tô của bố đỗ trong sân. Bố đi công tác về rồi. Tôi chạy vào phòng khách, hai vị đại nhân nhà tôi đang thảnh thơi ngồi uống trà và xem tivi.

“Chuyến đi công tác của bố tốt đẹp chứ ạ?” Tôi mỉm cười tươi rói nhìn bố.

“Ồ, tốt.” Bố tôi bình tĩnh uống trà, cười cười đáp lại tôi.

“Thế có mua quà cho con không ạ?” Tôi vẫn toe toét.

Mẹ tôi lườm: “Cái con này, vừa về đến nhà đã vòi quà là sao hả? Bố đi công tác xa về hỏi han được một câu là lại hỏi ngay đến quà. Ít ra cũng phải từ từ chứ. Phải không anh?”

Thật là... mẹ ơi con chui ra từ bụng mẹ chứ không phải từ bụng hàng xóm nhé, thế nên con hiểu mẹ quá mà, bố về thì việc đầu tiên là mẹ nghĩ đến quà của mẹ ý chứ, thế mà mẹ cứ lườm con. Tôi hậm hực trong lòng.

“Ha...ha...ha...” Bố tôi cười khanh khách: “Tôi hết chịu nổi với hai mẹ con nhà này rồi. Tiểu Lâm, lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm, bố có cái này cho con.”

Nghe đến quà, tôi nhanh như sóc leo tót lên phòng. Đây bố tôi chu đáo lắm, có bao giờ quên mua quà cho tôi đâu.

Cầm hộp quà của bố mà tôi chưa bóc ngay, cứ muốn đoán già đoán non mãi, cơ mà đoán cái gì cũng thấy không hợp lí.

“Mở đi, mở ra đi con.” Mẹ tôi giục. Ô hay, sao mẹ còn nôn nóng hơn cả tôi?

“Cái gì vậy bố?” tò mò thực sự rồi đây.

Bố tôi cười, giọng nói tỏa ra mùi bí mật hãy tự bật mí càng làm cho tôi thêm tò mò: “Con tự mở ra thì biết.”

Hôm nay bố mẹ làm sao vậy không biết. Âm mưu, chắc chắn có âm mưu nào đó mà hai người ngằm bàn với nhau. Hồi hộp mở quà, nhưng vừa mới tháo cái nắp hộp ra tôi liền bị sặc nước bọt “Khụ! Khụ! Khụ!”

Một cái váy dạ hội sao? Bố tôi đang nghĩ cái gì vậy trời? Mặc dù là con gái nhưng tôi chẳng thích váy vớ tẹo nào, mặc vào chỉ tổ vướng víu, khó hoạt động nên tôi đã “say goodbye” với biết bao nhiêu cái váy, đầm. Vậy mà tự dưng lần này bố sắm nguyên cho tôi một bộ cánh sáng đến chói mắt và một đôi giày cao gót ngưỡng đồ chòe.

Tôi lôi cái váy ra khỏi hộp ngạc nhiên hỏi: “Con sẽ làm gì với thứ này hả bố?”

Thay vì câu trả lời của bố tôi nhận được vẻ mặt hài lòng và lời giải thích của mẹ: “Cuối tháng này là sinh nhật của vợ cấp trên của bố con, ông ấy mời cả gia đình ta cùng đến dự tiệc. ”

Trước giờ bố tôi rất hay đi dự tiệc nhưng lần nào cũng chỉ dẫn mẹ tôi đi cùng nếu tôi muốn đi chưa chắc đã được vậy mà lần này cả tôi cũng phải đi theo.

Tôi cầm cái váy cười hì hì nhìn bố: “Con không đi có được không ạ? Con chưa đi dự tiệc quan trọng như thế bao giờ nên chỉ sợ làm hỏng việc của bố.”

Bố đưa tay vuốt tóc tôi giọng nói đầy yêu thương: “Trước đây bố không đưa con theo là vì con còn nhỏ, giờ con cũng lớn rồi nên làm quen với những bữa tiệc như vậy đi.”

“Nhưng...”

Tôi còn chưa nói hết câu, giọng bố tôi trở nên đầy hờn dỗi trách cứ: “Không nhưng nhị gì cả. Chẳng lẽ con muốn bỏ phí chiếc váy xinh đẹp bố mua cho con hay sao?”

Quay sang mẹ tôi: “Mình ơi, con chúng ta nó ghét ông già như tôi rồi.”

Đấy, đấy, đấy! Sao bố có thể không nói lí thế cơ chứ. Vị đại nhân này nhà tôi tuy là giám đốc lãnh đạo uy quyền nhưng trong gia đình nhiều lúc lại trẻ con hết biết.

Tôi gơ hai tay đầu hàng: “Con chịu bố rồi, con sẽ đi.”

“Thế nhá, con đồng ý rồi đó.”

Mẹ tôi nãy giờ im hơi lặng tiếng giờ đột nhiên hét lên khiến tôi chút nữa ngã bổ nhào khỏi ghế sofa. Chiêu dọa người này của mẹ nhất định tôi phải học hỏi.

“Mẹ, mẹ đừng có làm người khác giật mình như thế được không, may mà tim con khỏe chứ không giờ mẹ gọi 115 chưa chắc đã kịp.” Tôi cau mày, vuốt vuốt ngực mình gất nhẹ.

Mẹ tôi cười, coi những lời nói của tôi như gió thoảng bên tai, tiếp tục nói về vấn đề tiệc tùng: “Hôm ấy mẹ sẽ chịu trách nhiệm make-up cho con, chắc chắn con vệt xấu xí này sẽ trở thành thiên nga.”

Mẹ tôi dường như rất thích đim hàng tôi thì phải. Tôi chưa bao giờ bị ai gọi là vệt con xấu xí, ai cũng nói tôi vừa xinh đẹp vừa học giỏi. Chính tôi cũng cảm thấy vậy nữa mà...

Tôi lại gất lên: “Mẹ, con có phải con gái mẹ không vậy, chẳng ai lại đi chê con mình xấu bao giờ.”

Mẹ lại thần nhiên bơ lờ tôi, tiếp tục: “Có khi hôm đó con lại kiếm được một cậu bạn trai nào đó cũng nên. Mà mẹ nghe nói con trai ngài chủ tịch (cấp trên của bố tôi) rất...”

Mẹ chưa nói hết câu tôi quay sang bố cầu cứu: “Bố, mẹ muốn tống con đi hay sao ấy? Cứ luôn kêu con mau có bạn trai, con mới hai mươi tuổi thôi mà.”

Ai ngờ bố tôi chỉ nhún vai bất lực, cái chính là ông tỏ vẻ đồng tình. A a a! Tôi chết mất.

“Con không nói với hai người nữa.”

Nói xong bay luôn lên lầu. Tôi đóng cửa phòng rồi mà vẫn nghe thấy tiếng cười khanh khách của hai vị đại nhân. Thật đáng sợ mà!

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Reng! Reng! Reng! Bốp! Bụp! Chiếc đồng hồ báo thức vô tội bị tôi tung một cước bay tận ra cửa. Vậy mà nó không yên phận vẫn kêu lên một cách chua ngoa đáng ghét.

“Tiểu Lâm, dậy đi, có bạn em đang chờ ở dưới nhà kia.”

Chị Phương, giúp việc nhà tôi gõ cửa phòng gọi ầm ĩ, át cả tiếng chuông của cái đồng hồ đang lặn lóc dưới sàn nhà kia.

Tôi vùi mặt vào gối hai tay ôm chặt con chó bông, nói với chị bằng cái giọng nửa tỉnh nửa mơ: “Mới sáng sớm đã có con ma nào đến tìm em chứ!”

“Trời ơi, sớm gì nữa hả nhợn con, gần 8 giờ sáng rồi đấy.”

Hừ, chị Phương thật biết nói đùa, đồng hồ báo thức 6 giờ của tôi vừa mới kêu inh ỏi mà giờ đã 8 giờ sao? Troll em à? Tôi hé mắt nhìn cái đồng hồ, trời đất tôi chỉnh báo thức thành 8 giờ từ bao giờ thế?

Cạch! Chị Phương mở cửa đi vào, bắt gặp cái bản mặt con nai vàng ngơ ngác của tôi, chị cười: “Đêm qua lúc em ngủ bác Hùng đã chỉnh lại báo thức cho em ngủ thêm chút nữa.”

Đúng là chỉ bố hiểu tôi, cái đứa một khi đã ngủ thì tí tít không biết trời trăng là gì, có khi bị người ta mang đi bán cũng không biết như tôi căn bản người bình thường sẽ không thể gọi dậy nổi. Tôi lừ đừ ngồi dậy, lững thững xỏ dép đi vào phòng tắm.

Vừa bước xuống cầu thang cái mặt toe toét của con Thùy Anh đã đập thẳng vào mắt tôi. Không hiểu nổi tại sao tôi và nó có thể chơi thân với nhau từ hồi nhỏ xíu, cái tên Thùy Anh nghe có vẻ thủy mì, dễ thương nhưng lại hoàn toàn trái ngược với con người nó, nói nhiều không ai bằng, còn mê trai cấp độ nặng chẳng giống tôi tạo nào, vừa đáng yêu lại vừa miễn nhiễm với trai đẹp... Hơ, hình như tôi đang nói xấu sau lưng nó thì phải, nhất định phải giấu, nó mà biết thế nào cũng đem tôi ra ngù mã phanh thây. Nhưng hôm nay nó sang nhà tôi làm gì? Chẳng phải hôm qua tôi cảnh cáo nó rồi sao? Đừng nói là sang buồn với mẹ tôi đấy nhá, còn lâu tôi mới tin.

“Ê sâu ngủ sao giờ mới dậy, mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi đấy.” Thấy tôi nó liền nhin không được nói mớ.

“Còn gần 4 giờ nữa mặt trời mới lên đến đỉnh đầu. Nói, sang đây làm gì? Quên lời tao nhanh vậy, hử?” Tôi cốc nó.

Nó xoa đầu, móc trong túi xách ra con đế yêu mà nó vẫn coi như cục gạch, bày ra bộ mặt đáng thương. Tôi cầm lấy nhướn mày nhìn nó.

Nó nhún vai: “Cháy rồi. Hôm qua tao bỏ quên vào máy giặt.”

Ồi mẹ ơi, chỉ có con thần kinh như nó mới bỏ quên điện thoại vào máy giặt, mới mua hồi đầu năm học thế mà vừa tròn ba tháng đã trở thành cục gạch thật sự. Tôi không biết phải dùng từ nào để nói về nó nữa.

“Giờ sao? Không mang đi sửa còn kiếm tao làm gì?”

“Tiền trả cho việc sửa không bằng lấy để mua cái mới còn hơn.”

Nó lắc lắc cánh tay tôi: “Đi với tao đi mày.”

“Không, mệt lắm. Lần nào đi với mày tiền cũng theo đó mà bay.” Lòng tôi đã quyết, đi với nó là một sự lựa chọn tồi tệ.

“Đi mà, làm ơn. Toàn bộ do tao chi trả có được hay không?”

Nó lắc mạnh tay tôi làm tôi đau muốn chết nhưng mà câu này nó nói không tồi nha.

Tôi giả bộ không quan tâm, phô ra cái mặt sĩ diện: “Coi như nể tình mày mà tao đồng ý. Đợi tao lên thay đồ.”

Nói xong tôi nhanh chân chạy lên lầu, còn nghe lảng máng tiếng nó nói với bố mẹ tôi: “Cháu thật chưa thấy đứa nào ky bo như con nhỏ Tiểu Lâm.” Sau đó là một trận cười long trời lở đất.

Đúng là ngày nghỉ có khác, chỗ nào cũng đông cứng mà cái thế giới di động thì khỏi phải nói: vào đã khó ra lại càng khó hơn.

Thùy Anh thanh toán tiền xong kéo tôi ra ngoài, cả hai đứa mồ hôi nhễ nhại nhưng có vẻ nó vẫn còn sung sức, cười cười nhìn tôi: “Giờ đi shopping mày nhỉ!”

“Thôi, cho tao xin tao mệt lắm rồi.” Tôi lắc đầu thở hồng hộc.

“Nhưng ở bên kia thôi mà.” Vừa nói nó vừa kéo tay tôi vào mấy cửa hàng thời trang, hừ, đã như vậy nó còn hỏi ý kiến của tôi làm cái cóc khỉ gì nữa.

“Tao thấy mày lúc nào cũng quanh đi quẩn lại quần jeans áo phông, nhàm muốn chết. Thay đổi phong cách khác đi xem nào.”

Nó nói xong không biết bao nhiêu trang phục các kiểu chất đầy tay tôi.

“Không, tao không muốn mua mấy thứ này đâu.”

Tôi từ chối muốn treo hết đồng đồ về chỗ cũ ai ngờ bị nó lườm: “Xin mày đừng làm mất mặt tao được không, thử một chút thì có chết ai đâu nào.”

Tôi ảo não, dưới con mắt hung tợn của nó đành lặng lẽ bước vào phòng thay đồ.

“Oa, Tiểu Lâm, mày nhìn mày xem quả là người gặp người thích hoa gặp hoa nở a.” Thùy Anh mắt sáng như đèn pha hưng phấn nhìn tôi.

Hai má tôi đỏ bừng, được khen công nhận rất phấn khích, nhưng, thật xin lỗi, tôi đây không thích mặc váy.

Bất quá, cái con Thùy Anh lau chùi này đã thanh toán tiền rồi.

Tôi đưa túi đồ cho nó: “Mang về mà mặc đi, tao không cần mấy thứ này.”

“Tao mặc không hợp, coi như quà tao tặng mày đi.”

Nó cười: “Thôi giờ đi ăn trưa, KFC không?”

“Mày ky bo nó vừa vừa thôi nhá! Hành tao nhọc muốn chết mà chỉ mời ăn KFC thôi à?” Tôi hậm hực, cái bụng tôi đang biểu tình dữ dội muốn chết, nói thế nào thì loại đồ ăn đó cũng đâu có nhiều dinh dưỡng.

“Mày mua quần áo quẹt thẻ không tiếc tiền mà lại kì kèo bữa trưa với bạn à? Như thế có phải là quá coi thường tao không Phương Thùy Anh hả? Hả? Hả?” Tôi xoắn một tràng rồi thở hắt hển.

Thùy Anh bỏ hai tay đang đang che hai lỗ tai ra, nhăn mày nhìn tôi: “Mày có cần bộc lộ rõ ràng bản chất háu ăn ra không Lâm tiểu thư? Tao mới chỉ hỏi xem mày có hay không muốn ăn gà rán cũng đâu có nói chỉ mời mày ăn mỗi món đó mà mày đã to tiếng như vậy? Có biết đây là nơi nào không hả?”

Đến lúc này tôi mới ý thức được mình đang đứng giữa trung tâm thương mại và đang làm một cái chuyện con mẹ nó không thể mất mặt hơn được nữa. Trời ơi, xấu hổ quá, tôi ước giá mà mình có thể rẽ đất để chui xuống. Tôi kéo tay lôi Thùy Anh ra ngoài, ra khỏi nơi này sớm lúc nào hay lúc ấy, cứ nấn ná mãi không chừng lần sau ra đường tôi phải đeo thêm vài cái mo vào mặt chứ chẳng chơi.

Bốp! Rầm! Bịch! Một... hai... ba... tôi thấy rất nhiều ngôi sao đang bay xung quanh đầu, đếm không hết. Chóng mặt! Hoa mắt!

“Tiểu Lâm, mày có sao không?”

Thùy Anh kéo tôi dậy: “Đi đứng không có nhìn đường gì hết.”

“Ui cha! Đau quá!”

Tôi lồm cồm bò dậy, xoa khối u to như quả chanh nổi lên trên trán, không nhịn được mà chửi tục: “Đứa ôn vật nào đi ngu thấy mẹ. Mất để đâu vậy không biết? Shit!”

“Tiểu Lâm đừng nói nữa.” Thùy Anh lớn tiếng nhảy vào họng tôi.

“Kệ tao, có miệng thì phải nói chứ.”

Tôi quay nhìn nó lớn giọng, hoàn toàn không nghĩ đến khả năng xấu nhất là gặp phải một vị trưởng bối.

Con Thùy Anh cái mặt xanh lét hết như vừa bị Tào Tháo đuổi, tay luống cuống đưa lên bịt chặt miệng tôi, rồi rít: “Học trưởng, xin lỗi, thành thật xin lỗi anh. Tại bọn em đi không để ý đường nên mới va phải anh.”

Oái, con này đang nói cái gì thế? Phát ngôn như vậy khác nào nãy giờ toàn tôi tự chửi mình. Tôi gạt mạnh tay nó ra, quay đầu nhìn xem nhân vật vĩ đại nào mà khiến cho Thùy Anh sợ chết khiếp thế liền thấy khuôn mặt đầy sát khí, đen lại u ám. Khí chất không tồi nhì!

Ngó lơ con bạn dở hơi đang nắm tay tôi run cầm cập, tôi tỉnh queo: “Anh bạn, đâm vào người ta mà không xin lỗi, cứ đứng nghệt mặt ra như thế là hành vi thiếu văn hóa đó biết không?”

Cái mặt đen hơn phân nửa giờ đen toàn tập, mây đen phủ kín đầu.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Tôi nghe rõ hần gần giọng: “Cô, xin lỗi trước!”.

À há! Ghê nhỉ, bắt tôi xin lỗi cơ đấy. Nhìn cái mặt như muốn giết người của hần là tôi đã muốn cho hần sang Tây Thiên thỉnh kinh rồi chứ nói gì đến hai tiếng “xin lỗi”. Chưa kịp nói lời nào, con Thùy Anh nãy giờ như rẽ giun lại nhảy bổ ra trước mặt tôi, cúi đầu trước hần cuống cuồng xin lỗi chỉ thiếu chưa dập đầu bái lạy rồi kéo tôi mau mải rời khỏi bãi đỗ xe.

Ngồi trên xe, Thùy Anh bỏ tay tôi ra trưng cái bộ mặt méo mó vô cùng khổ sở: “Tiểu Lâm a Tiểu Lâm, sao đi đâu mà cũng gây chuyện rồi cãi nhau với người ta vậy hả? Lần này gây họa lớn rồi.”

“Hừ, câu này phải để tao hỏi mới đúng. Thằng cha ấy là cái gì mà mày phải xin lỗi. Nếu không phải mày kéo tao đi thì có lẽ giờ hần đang cùng đi lấy chân kinh với Đường Tăng rồi.”

Tôi lườm nó rách mắt, tức tưởi nói: “Lá gan của mày là to bằng hạt đỗ xanh sao, cái gì mà họa lớn cơ chứ. Dù hần có là con của Tổng thống Obama tao cũng không sợ.”

Thùy Anh tròn tròn mắt nhìn tôi. Khiếp, tôi đâu có làm gì gây thiệt hại cho nó để nó ném cái đôi mắt chó luộc ấy sang cho tôi?

“Chỉ ít là con của Tổng thống Mỹ cũng không đáng sợ bằng. Mày thực sự không biết anh ta sao Tiểu Lâm?”

“Thế hẳn là người nổi tiếng hay anh hùng của thành phố mà tao phải biết?”

Cái mặt con Thùy Anh cứng đờ trong mấy giây, ngay sau đó lại thao thao bất tuyệt, nói như chưa bao giờ được nói: “Sao mày có thể không biết anh ấy? Lục Chấn Phong khoa kiến trúc trên bọn mình ba khóa đấy!”

Thì sao? Quả thực tôi chẳng biết hẳn là tên nào, với tôi mà nói thì nam sinh trường nào cũng giống trường nào thôi. Nếu Thùy Anh nói tôi tầm nhìn hạn hẹp thì tôi đây cũng đành chịu chứ biết làm sao ai bảo tôi là sinh viên nghiêm túc. Bố tôi đã dạy: không được giao du với bạn bè xấu, mà tôi lại là người trần mắt thịt thế nào có thể dễ dàng phân biệt được người nào xấu, bởi vậy mà quan niệm của tôi rất chi là đơn giản: quan tâm ít chuyện tào lao thì phiền phức sẽ không tự tìm tới. Mà cái chuyện mà Thùy Anh đang nói đây cũng có thể liệt kê vào cái gọi là tào lao được rồi.

Giọng Thùy Anh oang oang trong xe, dường như dòng cảm xúc của nó đang cuộn trào thì không ai có thể cản lại được: “Lục Chấn Phong là nhân vật phong vân nhất trong trường, là đại soái ca trong soái ca a. Anh ấy luôn mang một bộ dáng lạnh lùng nhưng lại hấp dẫn chết người, toàn thân lúc nào cũng toát ra khí chất vương giả, giống như sinh ra để làm người đứng đầu cai trị vậy. Trời ơi Tiểu Lâm, mày không thể tưởng tượng nổi đâu, mái tóc nâu hạt dẻ bông bông, làn da trắng mịn, mày kiêu sắc bén, đôi mắt phượng câu hồn nhiếp phách với hàng lông mi dày cong vút quả thật lôi cuốn, quyến rũ vô cùng! Mũi anh ấy vừa cao vừa thẳng, bạc môi đỏ khi nhếch mép cười nhạt thật là muốn lấy tim người ta. Ôi, tim tôi...”

Gì vậy trời? Nó là đang miêu tả nam hay nữ vậy? Nếu là nam thì có hơi, à không, là quá phóng đại rồi, cái tên đó làm gì được như Thùy Anh miêu tả chứ.

Gương mặt Thùy Anh e thẹn giống như thiếu nữ mới về nhà chồng, giọng nói mê mê say say: “Trời ạ, bo đì (body) của anh ta phải nói là siêu chuẩn, là sáu múi đầy mày có biết hay không hả Tiểu Lâm?”

Con hăm này kích động cái khỉ gì, còn hỏi vợ hỏi vấn nữa. Tôi có đi rình hán đâu mà biết được hẳn có cơ bụng như thế nào, hừ, tôi nghi ngờ là con Thùy Anh đã làm chuyện mất hình tượng này lắm.

Tôi đã sớm biết nó mắc bệnh mê trai nhưng không ngờ lại nặng đến mức này, vừa nhìn thấy trai đẹp là mắt đã như đèn pha ô tô, phải trái đúng sai cũng vô phương phân biệt. Tôi thấy cái tên trời đánh thánh dâm Lục Chấn Phong cũng chỉ được cái mã còn nhân phẩm thì... hoàn toàn thối rửa a, vậy mà Thùy Anh cũng mê mẩn được. Cũng hèn gì lúc này cãi nhau với hán thu hút bao nhiêu sự chú ý, tôi còn sợ mất mặt, giờ ngấm lại thì gần như chỉ toàn con gái nhìn sang như vậy họ là để ý hán chứ cần bản dùng nữa con mắt nhìn tôi cũng còn cảm thấy lãng phí. Công nhận đời lắm đũa mắt mù thật.

“Stop here.” Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai nhảm chán nói: “Mày ảo tưởng đủ chưa? Cái gì mà soái, cái gì mà câu hồn nhiếp phách, nhìn hẳn là tao đã thấy có lỗi với Tổ quốc, có lỗi với nhân dân rồi. Khổ thân mày Thùy Anh ợ, bệnh càng ngày càng có xu hướng nặng.”

Vừa nói xong tôi liền cảm thấy dựng tóc gáy, gai ốc cũng thi nhau rụng đầy đất, không tự chủ được liếc sang con bạn thân bên cạnh. Ánh mắt này là sao đây? Giống như là nó hận không thể lôi cái mặt của tôi chà xuống mặt đường vậy.

“Xin đừng nhìn tao bằng ánh mắt sùng bái như vậy, con người mà có lỗ rơi ra ngoài thì làm sao mà nhạt đây?”

Nó nguyền tôi: “Con mắt nào của mày nhìn thấy tao sùng bái mày, bớt mơ tưởng đi.”

Đột nhiên nó hạ giọng: “Bắt quá đẹp trai bây giờ không phải là vấn đề, đáng chú ý ở đây Lục Chấn Phong là thiếu gia của một tập đoàn rất có thể lực trong nước, anh ta đánh nhau rất giỏi có thể tay không mà hạ gục liền một lúc cả chục người. Mà trường chúng ta lại gần như bị tập đoàn đó chi phối, còn có giám đốc trường cũng là do anh trai của mẹ hẳn đảm nhiệm.”

Hừ, tôi khinh. Hoá ra là một tên du côn ỷ vào gia thế làm loạn mà tôi thì căm thù cái lũ ấy đến tận xương tủy, cứ dính vào tụi nó là tôi lại đen như chó cắn. Điển hình là hồi lớp hai trên đường đi học về, mãi đuổi theo con milu dễ thương không biết của nhà ai đi lạc mà tôi va vào một đám côn đồ ngã úp mặt xuống đường. Có lẽ vì lúc đó tôi còn quá nhỏ nên tụi nó cũng không làm gì mà chỉ cười như mấy thằng mắc bệnh đại rồi bỏ đi. Nhưng dù không bị đánh tôi vẫn cảm thấy đau vô cùng bởi... hai cái răng cửa đang lung lay

của tôi đã theo cú ngã kinh điển đó mà cắm xuống mặt bùn ẩm ướt. Con mẹ nó, đau. Lên lớp năm tôi biết đi xe đạp, trên đường thấy một đám thanh niên hư hỏng tụ tập đánh nhau cũng tò mò hếch mõm lên xem, người ta nói tính tò mò gây họa quả không sai chút nào, kết quả của tôi... thảm không đỡ nổi. Tôi phải nằm viện một tuần vì tông phải cột đèn giao thông, còn bị gãy tay trái. Trải qua hai bài học đầm máu sống dở chết dở tôi đâm ra ghét cay ghét đắng lũ du côn và tự chỉnh đốn lại bản thân không bao giờ được phép quan tâm đến mấy chuyện tào lao để rồi tự rước họa vào thân.

Đối với lời nói của Thùy Anh tôi thật sự coi nhẹ, nhàn nhạt nói: “Vây mày nghĩ hẳn ta sẽ đối với tao làm cái gì a? Không lẽ là cho một trận đòn?”

“Theo mày nghĩ là tình huống như vậy có hay không sẽ xảy ra?” Cái mặt nó dí sát vào tôi, phả lên mặt tôi hơi thở nóng rực.

Tôi đẩy cái mặt nó ra, hơi thở của nó phả vào mặt khiến tôi liên tưởng tới Joshep với cái lưỡi dài luôn luôn đầy dài (tên con cún nhà tôi): “Tránh ra, nóng quá!”

Sau đó lại tỉnh rụi phun ra mấy câu: “Trên đời này tao chỉ sợ ma chứ không có khái niệm sợ người. Cứ cho là con nhon nhựa ấy sẽ trả đũa đi, lúc đó tao tự có cách đối phó.”

“Đến lúc đó đừng trách tao không nói trước.” Thùy Anh nhìn tôi nở nụ cười đều không tả được.

Đang tính nói tiếp thì xe đã dừng trước cổng nhà tôi. Vác mấy cái túi linh khỉnh xuống tôi lườm nó: “Mày còn nợ tao bữa trưa, nhớ đấy!”

Hứ, đúng là bực mình, tự dưng phải tên cở hớ đó làm bữa trưa đi tong. Ta khinh! Ta khinh!

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Hôm nay là một ngày đẹp trời, từng đám mây trắng bông bênh trôi, ánh bình minh rực rỡ chiếu khắp không gian tạo cho con người một cảm giác thật thoải mái dễ chịu giữa chốn đô thị phồn hoa ồn ào này. Không khí như vậy làm tôi nhớ tới một bài hát, nó như thế nào nhỉ? À!

Trời cao trong xanh sương sớm long lanh

Mặt nước xanh xanh cành lá rung rinh.

Bầy chim non hát ca vang

Đàn bướm lượn tung tăng bay lượn theo bước chân đi tới trường.

Vậy mà có một sinh vật nữ lòng nào phá hỏng bức tranh tươi đẹp đó, cũng làm mất đi dòng cảm xúc cuộn trào kia. Mà cái sinh vật vô lại ấy chính là tôi - con gấu trúc với hai mắt đen sì vô cùng mệt mỏi đang khoác ba lô bò sát vỉa hè. Tại sao ư? Hôm qua tôi đi ngủ sớm, ai dè lại gặp một giấc mơ có thể nói là ác mộng trong ác mộng. Vừa đi đến chỗ ngã tư gần nhà, chẳng biết từ xó xỉnh gầm giường nào chui ra một con chó nâu khổng lồ nhào vào tôi ra sức cắn xé, khiến tôi dù ở trong mơ cũng cảm thấy đau đớn mà giật mình tỉnh dậy, vừa an ổn chìm vào giấc ngủ lần nữa tôi lại gặp mấy giấc mơ quái gở khác mà điều kỳ lạ là giấc mơ nào cũng xuất hiện nhân vật chó nâu ấy, nó luôn quấn lấy tôi, có cơ hội liền hướng tôi nhe nanh múa vuốt. Một đêm mà dậy đến mấy lần, tôi oanh oanh liệt liệt mất ngủ. Con chó nâu đáng ghét, báo hại tao phải vác cái bộ mặt thê thảm cùng cái thân xác tàn tạ này đến trường. Chó ơi là chó!

Tôi bước vào lớp với một tâm trạng đau khổ, chuẩn bị tinh thần cho mấy màn hài kịch kinh dị mà lũ bạn làm đạo diễn và nhân vật chính là tôi vì hôm nay trông tôi “đặc biệt dọa người” như vậy cơ mà. Ấy thế nhưng chính tôi mới là kẻ bị làm cho thất kinh trước tình trạng trong lớp lúc này. Cả căn phòng được bao trùm bởi không khí tất bật hối hả, ai cũng có công việc của riêng mình, con trai nghiêm túc mở sách ra...chắc là học bài, con gái tranh thủ soi gương, dặm lại phần chỉnh sửa nhan sắc. Kì lạ, cứ như thế sắp có “súp pò xì ta” (superstar) giá lâm vào lớp tôi vậy, cái lũ kia một chút cũng không có rảnh để “thưởng thức” khuôn mặt gấu trúc panda của tôi.

“Ê, chuyện gì vậy mày? ‘Ai đồ’ (idol) nào đến hả?”

Tôi ngồi xuống chỗ mình vỗ vai Thùy Anh – một kẻ cũng đang mải mê với gương và mỹ phẩm. Nó quay sang cười toe toét không thấy ông mặt trời với tôi. Ôi mẹ ơi, chói quá!

“Nói đi, đừng cười nữa và ngậm ngay cái hàm răng chói lóa của mày lại.”

Phải công nhận nó có bộ răng rất ư là đẹp và trắng, mỗi khi cười đều khiến người ta phải nheo mắt, rất thích hợp làm người mẫu quảng cáo kem đánh răng. Đúng là hotgirl lớp tôi có khác.

Thùy Anh tạm ngưng công việc đang dang dở (make-up), vẽ mặt sung sướng: “Đồ đặc gì, hôm nay thầy giáo dạy thế tới.”

Ái chà! Ra là vậy. Vụ này hay đây, con trai giả bộ chăm học lấy lòng, con gái ra sức tô phấn trát son, nhằm, tô son trát phấn để biến mình thành thiên nga thu hút sự chú ý của thầy giáo dạy thế trẻ tuổi, đẹp trai. Bọn này thế nào lại cùng Thùy Anh mắc chung một căn bệnh.

Tôi xoa xoa cằm: “Chúng mày mê trai quá nên lú hết rồi, cũng đâu phải là vào tiết một...”

Thùy Anh nhìn tôi chăm chăm rồi bắt đầu xa xă: “Mày mới lú, rõ ràng là tiết đầu mà. Thật là không giống tác phong của lớp trưởng, việc trọng đại như thế cũng không biết.”

“Mày nói lại xem nào, rõ ràng trường thông báo tiết tư sao mà giờ lại thành tiết đầu chứ?” Chân mày tôi nhăn tít lại, giọng nói vô cùng ủy khuất, oan ức, oan ức quá! Tôi sắp khóc... giả vờ rồi.

“Ồ nhể, tao quên.” Thùy Anh phán một câu xanh rờn làm tôi chết nửa linh hồn.

“Vừa rồi lúc mày chưa tới thầy hiệu phó có vào lớp nói giảng viên dạy thế sẽ vào từ tiết một. Hi, sorry mày nghe Tiểu Lâm, tao biết mày là một lớp trưởng mẫu mực mà.”

Hứ, không cần phải nói thì tự tôi cũng biết, thử hỏi cả cái khoa Ngoại Ngữ này xem có lớp nào có một lớp trưởng quan tâm đến lớp như tôi chưa?

Tùng...tùng...tùng! Tiếng trống vào học vang lên cắt đứt màn tự sướng đầy tính kinh điển của tôi. Thầy giám thị ngay lập tức xuất hiện trước cửa.

“Cả lớp chào!”

Tôi nghiêm giọng hô một tiếng, cả lớp đứng im không đứa nào nhúc nhích, tất cả đều hướng lên trên bục giảng, chỉ có tôi hướng vào quyển sách trên mặt bàn. Thực ra tôi chẳng phải loại chăm học gì, quyển sách tôi đang gián mắt vào chẳng qua là một cuốn Anh Ngữ vô cùng có ích cho chuyên môn của tôi bắt buộc phải đọc. Phải nói sách vở là rất đáng quý a, mỗi cuốn này thôi mà đã vét của tôi toàn bộ tiền ăn sáng của tuần này. Chẳng biết thầy giám thị huyền thuyên những chuyện gì, tôi ngồi xuống ngay khi ổng vừa bước ra, một chút cũng không để ý tới việc thầy giáo “hót boi” vào lúc nào. Tôi muốn ngủ.

“Tiểu Anh, khi nào ông thầy quái gở kia đến mày đừng phấn khích quá mà đập bàn rầm rầm, để tao chợp mắt một lúc nhá! Hôm qua tao mất ngủ đã khổ sở lắm rồi.”

Tôi đá chân Thùy Anh, khề thủ thi bên cạnh, nó mắt không nhìn tôi lơ đãng gật đầu mơ màng hướng mắt về phía trước. Tôi cũng không còn tâm trạng xem nó đang nhìn cái gì, gục luôn mặt xuống bàn đánh giấc ngon lành. May mắn thay ngồi trước tôi là thằng Đô, người y như tên, là một tấm bình phong vô cùng...perfect. Không biết qua bao lâu, khi tôi đang ở trong một giấc mơ siêu tuyệt vời, một thế giới muôn vàn sắc màu tất cả đều được làm từ bánh kẹo, socola và kem tươi thì một loạt những tiếng la hú, reo hò ầm ĩ cùng với cả tiếng đập bàn đĩnh tai nhúc nhúc óc như đang trong một phiên tòa xét xử kèm theo những tiếng “uy vũ” kéo dài, mà tôi lại chính là kẻ phạm nhân đang quỳ ở dưới công đường, khi cảm thấy sau gáy lạnh toát, tôi quay đầu, kinh hãi vì lưỡi dao sáng chói trước mắt. Ầm một cái, tôi tỉnh dậy, lưng áo sớm đã ướt đầm mồ hôi, còn đâu cái cảm giác ngọt ngào về đoạn giấc mơ ban đầu.

Có cái gì mà phải làm ầm lên như thế chứ, tôi mắng Thùy Anh, lúc này nhắc nó đúng là như nước đổ đầu vịt mà.

“Mày nhìn cái khỉ gì mà chăm chú thế, đập bàn cũng không thương tiếc cái mặt của tao nữa. Nếu có là thầy dạy thế thì cũng đừng trưng cái bộ dạng hám trai kinh dị này ra có được hay không?”

Thầy dạy thế!? Ô... tôi lại quên mất nhân vật này, vội vội vàng vàng ló đầu qua vai Đô nhìn lên bục giảng, một con hồ ly siêu cấp đẹp trai với một nụ cười tỏa nắng đập vào mắt tôi khiến tôi giật mình ngẩn ngơ mất mấy giây. Công nhận đẹp trai thật, thầy giáo handsome ăn đứt Lee Min Ho rồi ấy chứ. Đến một đứa luôn tự tin về khả năng miễn nhiễm với trai đẹp như tôi cũng đơ ra một lúc chứ nói gì đến lũ con gái luôn quan tâm tới mỹ nam lớp tôi. Tròng mắt đứa nào cũng tự động biến thành hai hình trái tim, nước dãi thì lòng thông nhỏ giọt đầy mặt bàn, nhìn con Thùy Anh thì biết, yêu dấu theo gió bay lên tận bục giảng, tôi mắng nó nó còn chẳng để ý, nếu là bình thường chắc tôi đã bị nó cốc cho u đầu mẻ trán rồi. Lũ con trai có vẻ bình thường hơn một chút. Chú ý! Chỉ một chút thôi. Tuy không chảy nước dãi, không bắn trái tim nhưng nước mắt lại đầm đìa biểu lộ cho sự ghen tị và ngưỡng mộ. Loạn hết cả rồi. Tôi lắc đầu chán nản, cái ông thầy có vẻ thấy thế giới chưa đủ loạn hay sao mà cứ cười suốt, lớp tôi bắt đầu tanh mùi máu (mũi). Thật quá lãng phí a, số máu đó mà được đưa vào trong ngân hàng máu của bệnh viện thì có phải sẽ đem lại biết bao lợi ích không. Xí, cái lão hồ ly chỉ thích mê hoặc người khác, tôi đây mới không thèm. Tôi tuyệt đối tuân theo tư tưởng vĩ đại của bố: Đẹp cũng không thể mài ra mà ăn và không thể trông mặt mà bắt hình dong. Nhắm chán, tôi liền lấy headphone đeo vào tai, rảnh rồi như vậy không bằng lôi tiếng Anh giao tiếp ra nghe một chút.

“Tiểu Lâm, Tiểu Lâm.” Thùy Anh lay người tôi, vì chăm chú quá đến toát cả mồ hôi tôi chẳng còn để ý gì đến xung quanh.

Quẹt tay lên trán, tôi hỏi: “Gì thế, mà không thấy tao đang bận sao?”

“Thầy giáo đang gọi mà kìa.”

Cả lớp đã im lặng từ lúc nào, tất cả đều hướng ánh mắt vào kẻ đang ngơ ngác là tôi. Tôi bỏ bút xuống từ từ nhấc mông khỏi ghế.

“Thầy gọi em sao ạ?” Lễ phép thế đấy.

“Em là lớp trưởng?” Thầy hồ ly hỏi, giọng điệu nghi ngờ.

“Dạ.” Tôi vẫn lễ phép.

“Nãy giờ tôi hỏi lớp trưởng rất nhiều lần, em làm gì mà không đứng lên vậy?”

Thầy hồ ly tỏ thái độ tức giận nhìn thẳng vào mắt tôi: “Em có vẻ không tôn trọng người thầy này lắm. Ít nhiều tôi cũng hơn các em năm tuổi, mặc dù chỉ là giảng viên dạy thể nhưng thái độ của các em dành cho người sẽ dạy mình như thế này sao?”

Cả lớp thất kinh còn tôi kinh hoàng, không ngờ lúc tức giận trông thầy lại... “ngầu” thế.

Tôi cúi mặt xuống lí nhí: “Xin lỗi thầy, em hơi lơ đãng...”

“Tôi thấy em là cố tình không thèm để lời nói của tôi vào tai.”

Tiếng của thầy oang oang trong lớp, không để mặt mũi cho một lớp trưởng như tôi, mắng tôi ngay trước toàn thể nhân dân NNK50A.

“Ngày mai mang cho tôi một danh sách lớp với đầy đủ thông tin của mỗi sinh viên, ngồi xuống.”

Tôi ầm ức ngồi xuống cái phịch, gục mặt xuống bàn, Thùy Anh vỗ vỗ lưng tôi khê khàng an ủi, tôi càng tủi thân hơn, hốc mắt cay xè nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi ra được. Chưa từng có một thầy cô giáo nào trong trường mắng tôi, hồi cấp I, II, III nhiều lắm cũng không đếm qua năm đầu ngón tay. Ngay lần đầu gặp mặt đã không vừa ý với tôi, chẳng qua tôi chỉ không nghe thấy tiếng gọi của thầy ấy có một tí thế mà tự nổi đóa lên nói tôi cái gì mà coi thường lão. Hừ, đúng là mấy người được cái mã luôn thu hút sự chú ý của người khác giờ có một người nào đó không bị chi phối bởi lực hút của mình thì liền lấy luôn người ta làm cái bao cát trút giận.

Tôi nén hết những ức chế, ngồi thẳng dậy như chưa có chuyện gì xảy ra, quay sang cười với Thùy Anh một cái cho nó khỏi lo: “Tao không sao.”

Cả lớp đang ồn ào xôn xao thảo luận về những vấn đề thầy hồ ly nói bỗng im lặng. Cái giọng lạnh lạnh oanh vàng của Doãn Hạ Thảo Linh, một hotgirl khác của lớp tôi, cất lên mang theo nét điệu đà làm dáng:

“Thưa thầy...”

Mỗi câu này thôi đã làm tôi nổi da gà, dựng tóc gáy, Thùy Anh còn nôn khan hai lần.

“Thầy đối với sinh viên trường Đại học A nói chung và lớp NNK50A nói riêng có ấn tượng như thế nào qua buổi gặp đầu tiên này ạ?” Hỏi xong cô nàng yếu điệu ngồi xuống.

“Câu hỏi của em rất hay. Cảm ơn.”

Ông thầy vừa nói vừa cười phô ra hàm răng sáng bóng đều tăm tắp: “Trừ thái độ không tôn trọng giáo viên của một số sinh viên ra thì tất cả đều rất tốt, các em rất thân thiện, lễ phép, đội ngũ giảng viên trong trường rất mẫu mực, dạy giỏi lại quan tâm sinh viên, cơ sở vật chất của trường rất hiện đại rất tiên tiến.”

Cảm giác được ánh mắt thầy hồ ly liếc nhìn tôi khi nói đến “thái độ”, tôi mặt lạnh không để tâm đến những lời lão nói, cả lớp cũng không nói gì chỉ mỉm cười bởi đứa nào cũng hiểu “ý nghĩa” mà thầy ám chỉ.

Nhưng cái con nhỏ Thảo Linh chệt tiệt miệng như được xát khoai ngứa: “Những đứa đó đúng là không được giáo dục cẩn thận nên mới vô lễ với giáo viên như vậy, làm ảnh hưởng đến toàn bộ sinh viên trong trường nhất định phải chịu hình thức kỷ luật nghiêm khắc. Phải không các bạn?”

Cố ý, tuyệt đối là cô ta cố ý. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng ra, một sinh viên ưu tú như họ Doãn làm sao không biết thầy hồ ly đang hàm ý tôi chứ, dù sao từ thời cấp II tôi và nhỏ đã như nước với lửa không thể dung hòa, thế nào mà cô ta lại luôn học cùng tôi nó mới khốn nạn! Cả lớp im lặng, căng thẳng đến quên cả thở chỉ có tiếng quạt trần quay vù vù và tiếng ve cuối hè râm ran. Lớp trưởng và lớp phó chiến tranh cả lớp đứa nào không thấu. Tôi siết chặt nắm tay nổi gân xanh dưới gầm bàn, kiềm chế không bật dậy cho con nhỏ một cái bạt tai. Chẳng phải tức giận vì cô ta làm tôi mất mặt trước lớp, trước giảng viên đứng lớp, nói tôi không được giáo dục cẩn thận khác nào bôi nhọ gia đình, bố mẹ tôi.

“Khụ...khụ...” Trên bục giảng vang lên tiếng ho nhẹ: “Các em không cần quá để ý đến lời nhận xét của tôi. Tôi chỉ nói ra để các em rút kinh nghiệm về nhược điểm và cố gắng phát huy các ưu điểm hơn nữa.”

Có vẻ như lão đang cố đưa lớp tôi thoát khỏi không khí ngột thở này.

“Tôi biết lớp các em là lớp đứng đầu trong toàn khoa, là lớp tiêu biểu với rất nhiều sinh viên ưu tú, xuất sắc vượt bậc. Có bạn lớp trưởng, lớp phó luôn giữ vị trí cao trong top 10 của trường, đặc biệt là tháng nào vị trí thứ nhất cũng thuộc về lớp NNK50A.”

Quả nhiên có hiệu nghiệm, không khí được giãn ra rất nhiều, gương mặt biến sắc của bọn trong lớp ngay tức khắc hồng hào vui vẻ. Không vui sao được, được khen ai mà chẳng thích. Cái vị trí đầu trường đó không phải tôi phải học đến sứt đầu mẻ trán mới giành được đem lại vinh dự cho lớp hay sao? Hừ, dù thầy hồ ly có vô tình hay cố ý khen tôi tôi cũng chẳng đỡ ghét thầy đi tí nào, không có lửa làm sao có khói, lão không nói mấy cái nhận xét vớ vẩn đó thì Thảo Linh lấy đầu ra cố để móc tôi. Tôi hừ nhẹ, mặt lạnh băng.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Tiếng trống tan học kịp lúc vang lên như hồi chuông cứu rỗi linh hồn con người. Cả năm tiết tôi một bước cũng không thể di chuyển khỏi chỗ ngồi bởi cái lũ hám trai trong lớp muốn được ngắm nhìn thầy giáo trẻ nhiều hết sức có thể mặc dù đã là giờ giải lao.

Lẽ dĩ nhiên một người thích làm cái rồn vũ trụ như vậy vì có gì lại từ chối ở lại trong lớp nói mấy cái vắn đề mà tôi nghe thế nào cũng giống lão đang khoe khoang thành tích của mình ở bên nước Anh. Tôi mặc dù cảm thấy chán muốn chết nhưng mà cả lớp không nghĩ giải lao, tôi cũng chẳng dám...manh động. Thầy hồ ly nói gì đó rồi cho lớp nghỉ. Tôi uể oải cho sách vở vào cặp, buồn rầu nhìn Thùy Anh lượn trước vì có việc nên không thể về cùng.

Đội thầy hồ ly ra khỏi cửa, tôi móc chìa khóa ra chốt và khóa cửa lại.

“Hình như em rất ghét tôi thì phải?” Tiếng ông thầy vang lên bên cạnh khiến tôi suýt chút nữa đâm đầu vào cửa.

Tôi quay lại nhét chìa khóa vào cặp, bình thường hỏi: “Thầy vẫn chưa về sao?”

“Em là một lớp trưởng rất tận tụy với lớp nhỉ, ngay cả công việc khóa cửa lớp cũng tự mình làm.” Bỏ lơ câu hỏi của tôi, thầy hồ ly hỏi một câu khác. Tôi cảm thấy thầy hồ ly và tôi rất thích hợp trong vụ “ông nói gà bà nói vịt”.

Tôi nhún vai: “Cũng chẳng có gì, chỉ là về muộn hơn năm ba phút thôi mà.”

“Lúc này trong lúc tôi gọi em đang nghe headphone phải không?”

“Dạ?” Tôi giật mình, cái ông thầy này cũng chuyển đề tài nhanh quá cơ, mà làm sao lão biết được nhỉ?

“Là lúc em đứng dậy tôi thấy có một chiếc headphone không dây rơi xuống.”

Úi xời, đúng là hồ ly có khác, tinh mắt thật. Đến Thùy Anh ngồi ngay bên cạnh tôi còn không biết tôi đeo headphone nữa huống hồ lúc tai nghe vừa rơi xuống tôi đã nhanh tay dứt vào ngăn bàn.

Tôi thành thật khai báo: “Em có nghe Tiếng Anh giao tiếp một chút.”

“À, thì ra là vậy. Có chỗ nào khó hoặc không hiểu em có thể hỏi tôi.”

“Hiện tại thì không có, lúc nào có em sẽ nhờ thầy. Thôi em chào thầy em về.”

Tôi nói rồi ba chân bốn cẳng chuồn lẹ. Thực ra tôi cũng đang có mấy vấn đề chưa giải quyết được ở vài bài tập muốn hỏi nhưng lão tự dưng tốt có ý giúp đỡ như vậy càng làm tôi thêm dè chừng. Nhất định có bẫy a.

Sân trường vắng tanh vắng ngắt. Mọi người đã về nhà hoặc ký túc xá cả rồi. Tôi chạy tới lán xe dắt con xe đạp yêu dấu của mình ra khỏi cổng, đang định cưỡi lên phi về nhà thì phát hiện ra một sự thật đau lòng: xe của tôi xìt lốp. Có đến năm chiếc đinh to dùng được cắm vào lốp xe với khoảng cách rất đều đặn. Kể nào, là kẻ chết băm chết vằm, ôn dịch đáng bị cầu tha hổ vồ nào độc ác với con ngựa sắt tội nghiệp của tôi như thế? Tôi nào có gây thù chuốc oán, làm chuyện gì có lỗi với ai. Tôi đau khổ dắt cái xe đi trên vỉa hè trước con mắt thương hại của vô số người đi đường. Thật quá đáng thương, ai gu! Cái số tôi sao mà đến chó thui cũng còn kém xa, mới thứ hai đầu tuần mà đã đen đuôi như vậy.

Tôi về đến nhà đã là chuyện của nửa tiếng sau. Cả người nhể nhại mồ hôi, cái mặt nóng bừng rất ư là khó chịu. Chị Phương đưa tôi cốc nước lọc, nhìn đồng hồ trên tường rồi lại ngó ra sân: “Sao hôm nay em về muộn thế? Mà xe đâu lại đi bộ thế này?”

“Bị xìt lốp. Em mang vào quán sửa xe rồi.”

Qua một đêm mà tình trạng của tôi không có tốt lên ngược lại có chiều hướng xấu đi, tôi cảm thấy đầu mình nặng trĩu như đeo đá, cảm giác cầu thang giống như dài hơn và còn đang rung chuyển.

Mẹ tôi đang uống trà nhìn thấy vội đỡ tôi kéo đến sofa ngồi, sờ lên trán: “Con lại sốt rồi, ngày hôm qua nắng như vậy lại không kêu người tới đón mà đi bộ cả đoạn đường dài. Thôi hôm nay nghỉ ở nhà cho khỏe đi để mẹ gọi điện tới trường xin phép cho.”

“Không có gì đáng lo đâu mẹ, chỉ cần uống thuốc vào là ổn thôi.” Tôi sống chết không chịu nghỉ học, một đứa yêu trường lớp như tôi sao có thể nghỉ học vì cái nguyên nhân vớ vẩn như vậy được, chep, học sinh ưu tú nó chính là thế đấy!

Mẹ tôi đành bó tay, gọi chị Phương mang thuốc tới. Tôi nuốt một ngụm rồi nhanh chóng đến trường.

Vừa tới lớp tôi thẳng tay quăng cái cặp lên mặt bàn, như thường lệ thò tay vào kiểm tra ngăn bàn xem có giấy vụn hay vỏ bánh kẹo do mấy đứa bạn thừa dịp bỏ vào hay không thì bỗng sờ thấy một sinh vật gì mềm mềm lại mượt mượt... tôi lơ mơ đoán ra tay run rẩy lôi thứ đó ra ngoài. Theo phản xạ hét toáng lên: “A a a a! Chuột!”

Vừa hét tôi vừa tiện tay quăng con chuột đi thật xa. Nhưng...

“A a a a a a a a a a a a a...”

Một tiếng hét có tần số còn kinh khủng hơn cả tôi. Đối tượng ngất xỉu tại chỗ. Tôi từ từ mở mắt ra thấy mọi người đang vây quanh nạn nhân xấu số. Mon men tiến lại gần tôi cũng suýt chút nữa ngã đập đầu vào

cạnh bàn, không phải vì sợ hãi mà vì quá ngạc nhiên, không ngờ công lực của mình lại thâm hậu tới mức ấy. Doãn Hạ Thảo Linh nằm bất động trên sàn nhà với con chuột chênh ềnh giữa mặt. Phải nói thế nào nhỉ? Tôi rất thỏa mãn nhìn bộ dạng lúc này của cô ta, thật đáng đời, ai bảo suốt những năm cấp II, cấp III tôi toàn bị cô ta chơi khăm. Vốn muốn cười thật lớn để bộc lộ hết niềm vui sướng của mình nhưng bản thân là một lớp trưởng tôi vẫn phải làm đúng chức trách.

“Đứa nào mau đưa nó xuống phòng y tế đi.” Tôi miệng nói “đứa nào” nhưng tay lại chỉ đích danh thằng Đô, nó le lưỡi rồi ngoan ngoãn thực hiện.

Tiết một đúng tiết chuyên ngành của thầy hồ ly, chủ nhiệm tạm thời của lớp NNK50A chúng tôi. Qua lời Thùy Anh tôi mới biết thầy tên Tôn Ngộ Không, à nhầm, là Tôn Thiên Vũ bởi ngày hôm qua phần giới thiệu của lão đã bị giấc mơ của tôi ăn mất rồi còn đâu. Thầy Vũ bước vào, cái lớp đang như ong vỡ tổ trật tự ngay tức khắc.

“Thưa thầy sĩ số năm mươi lăm vắng một. Có lý do.” Tôi như cái máy lập trình sẵn sau mấy lần bị chỉnh lên chỉnh xuống.

“Vắng ai? Lý do gì?”

“Doãn Hạ Thảo Linh. Bạn ấy đang ở phòng y tế.”

Tôi vừa trả lời vừa mong sao thầy đừng hỏi thêm gì nữa. Nhưng đời không đẹp như mơ, trời chẳng chiều lòng người, thầy hồ ly vẫn tiếp tục hỏi.

“Em ấy không khỏe?”

“Dạ...dạ... ngất... con chuột...chuột chết...” Tôi cà lăm nói mãi không thành câu.

“Cái gì ngất, cái gì chuột chết? Em là đang muốn nói cái gì?” Thầy Vũ nhíu mày khó hiểu.

Mẹ kiếp, sao mà tôi thấy mình thật thà quá mức, nói “Vâng” một tiếng không phải xong rồi sao, thế đếch nào còn lăm mồm. Aizz... Dù sao thì cả lớp đều chứng kiến hết rồi thôi thì thành thật khai báo vậy.

“Lúc đầu giờ em vô tình quăng con chuột chết vào mặt bạn ấy ạ.”

Cả lớp nín cười, đứa nào đứa ấy đều nhìn đến cả người rung lên như cày sậy. Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, tôi cũng chẳng phải cố ý, chính tôi còn bị dọa cho chết khiếp.

“Thùy Lâm, em có biết cái ‘vô tình’ của em làm hại bạn hay không?” Ánh mắt thầy hồ ly nhìn tôi không mấy thiện cảm.

“Thấy chuột chết không bỏ vào thùng rác còn vứt lung tung. Nếu em là bạn em cảm thấy thế nào?”

“Vâng thưa thầy, em chẳng bao giờ làm chuyện gì đúng hết.”

Tôi ầm ức hét lên thật to, nước mắt từ bao giờ đã lăn dài trên má. Làm gì có giáo viên nào không biết nói lí lẽ như vậy. Hành động đó là phản xạ tự nhiên, ai mà biết con nhỏ họ Doãn đó vào lớp đúng lúc ấy, tôi cũng là con gái, cũng có thứ khiến tôi sợ hãi chứ. Hừ, tôi thấy đúng hơn là thầy hồ ly ghét tôi nên luôn tìm mọi lí do để khi dễ tôi.

Vội vàng lấy từ trong ba lô ra tờ danh sách lớp tôi chạy lên bục giảng đặt kẹp giấy lên bàn giảng viên: “Danh sách lớp thầy yêu cầu. Thưa thầy em xin phép nghỉ tiết đầu.”

Đưa tay quệt nước mắt, tôi chạy nhanh ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người kể cả ông thầy giáo luôn muốn chỉnh tôi.

Vừa bước ra khỏi cửa tôi bỗng thấy trời đất chao đảo, trước mắt đen ngòm, loáng thoáng thấy gương mặt điển trai của ai đó chạy đến và tiếng hốt hoảng của bọn bạn trong lớp.

Tôi tỉnh dậy cũng là lúc chiều muộn. Hình như tan học rồi. Đây chẳng phải phòng y tế sao, tôi xuống đây bằng cách nào nhỉ? Khung cảnh trước khi ngất lơ mờ hiện về, gương mặt đó...

“Đừng có đàn mặt ra như thế.” Giọng nói trầm lạnh vang lên bên tai làm tôi giật mình quay lại. Gương mặt đó chính xác trùng khớp với gương mặt của tên con trai đang ngồi trước mặt tôi.

“Tôi dần mặt hồi nào?” Tự dừng bịn một tên con trai lạ hoắc mĩa tôi đâm quạu.

Hắn chẳng thèm để ý đến thái độ của tôi tăng lờ sang chuyện khác: “Cô gái lúc nãy nằm đây học cùng cô sao?”

Cô gái nào? Tên này nói chuyện buồn cười thật đấy. Tôi xuống đây bằng cách nào còn chẳng biết làm sao biết có đứa nào nằm đây. À, đúng rồi là Doãn Hạ Thảo Linh mà.

“Thế cô ta đâu rồi?”

“Cô vừa xuống một lúc thì cô ta tỉnh, về lớp rồi.”

Hắn ngồi xuống bên cạnh giường tôi đang “ngủ”, hai tay khoanh trước ngực, bình thản: “Cô có gây thù chuốc oán với cô ta hay không mà khi vừa tỉnh dậy thấy cô, cô ta liền xông tới như muốn lấy mạng. May mà tôi kịp thời ngăn cản nếu không giờ cô cũng chẳng nằm đây được nữa rồi.”

Hừ, đúng là cái đồ hổ cái mà, tôi bệnh tật ốm yếu thế này mà cô ta còn muốn ra tay. Chuyện này từ từ tính đã, dù sao cũng phải cảm ơn tên bên cạnh một tiếng vì hắn đã cứu cái mạng nhỏ nhoi này của tôi.

“Dù sao cũng cảm ơn cậu, bạn học.” Mặc dù cái mặt cậu làm tôi liên tưởng tới Bắc Cực. “Thôi cũng muộn rồi, tôi về đây.”

Tôi rời khỏi giường bệnh nhưng vừa đến cửa thì giật mình nhớ ra một chuyện quan trọng: con Thùy Anh đáng chết thế nào lại dám bỏ mặc tôi. Ôi cái con bạn đểu chưa nói việc không chở tôi về mà ngay cả xuống thăm cũng không thấy bóng dáng. Aaaaaaaa, đáng chết! Lại phải đi xe “căng hải” (hai căng = đi bộ) rồi.

“Cô sao nữa vậy?” Tên kia nhíu mày hỏi.

“Không có gì, bai bai nhá.”

Tôi cười gượng, vẫy vẫy tay tạm biệt rồi định chạy ai ngờ lại khựng lại bởi hai tiếng “chờ đã”. Có khi nào vừa gặp tôi đã quyến luyến không muốn xa rời rồi chẳng? Haiz, sức hấp dẫn của mình thật mạnh a...

Hấp...pháp! Một vật thể xác định bay thẳng vào lòng tôi. Ô? Cái ba lô con cóc của tôi đây mà.

“Bạn cô gửi và bảo là có việc phải về trước.”

“Ồ, tôi biết rồi.” Tôi kéo dài giọng.

Thế mà tôi cứ tưởng...

Sân trường vắng lặng, ánh hoàng hôn chiếu vào chúng tôi tạo nên hai cái bóng một cao một thấp. Mà hắn như có một vầng hào quang bao quanh, cả người tỏa mát một hơi thở lạnh lùng, quả thật bây giờ khi nhìn hắn thật kĩ tôi nhận ra hắn là người soái nhất mà tôi từng gặp. Lúc này rốt cuộc tôi cũng hiểu được tâm trạng kích động của Thùy Anh khi đó.

Tôi lên tiếng phá vỡ sự im lặng đang tồn tại: “Này, cậu là ai? Sinh viên khoa nào thế?”

“Cô không biết tôi sao?” Giọng hắn nghe thật lạnh, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống âm mấy độ.

“Không! Tôi chưa gặp cậu bao giờ. Cũng là sinh viên năm nhất như tôi sao?” Tôi vẫn chưa nhận ra điều gì khác lạ, ngây ngô con gà gô hỏi lại.

“Không biết thì thôi. Bỏ đi.”

Tức giận rồi. Hắn biến mất bỏ lại tôi với cái đầu in ba dấu “?” to đùng.

Tổng kết lại một câu: tôi cảm thấy mình gần đây giống như gặp phải vận cứt chó.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Mấy ngày sau đây không có giờ Anh Văn và mỗi giờ giải lao tôi đều tót lên thư viện nên tôi và thầy hồ ly không có cơ hội chạm mặt. Tâm trạng thật thoải mái...lẽ ra là như thế nhưng mấy ngày nay tôi đều bị tẩy

chạy mà chẳng hiểu tại sao. Sau chuột chết đến sâu bọ, côn trùng, rác rưởi... Nhẫn. Tạm thời tôi đối với chính mình viết đi viết lại một chữ “nhẫn” trên mặt bàn.

“Hôm nay...không sao chứ?” Thùy Anh từ đầu đến vỗ vai tôi, e dè hỏi. Mỗi lần thấy tôi bị khi dễ nó còn lo cho tôi hơn cả bản thân tôi lo cho mình.

Tôi mỉm cười trấn an nó dù tôi biết mọi chuyện sẽ không chỉ dừng lại ở mấy con gián hôi hám: “Ừ, vẫn bình an.”

“Tiểu Lâm này, có khi nào vì Lục Chấn Phong nên mày mới bị như vậy?”

“Sao lại liên quan đến họ Lục nào ở đây?” Tôi ngờ nghệch.

“Người đưa mày xuống phòng y tế là anh ấy đó. Mày không biết sao?” Thùy Anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi không trả lời bởi cái mặt của tôi đã nói lên tất cả “biết chết liền”.

Thùy Anh đúng là con bạn tri kỷ của tôi nhìn phát hiểu liền: “Hôm đó nhà tao có việc phải về trước nên không chở mày về được, tao xuống gửi ba lô cho mày thì thấy anh ấy đang đứng trong phòng.”

Chờ đã, lẽ nào cái tên mặt lạnh như đô la ấy chính là cái tên đàn anh khóa trên mà bọn trong trường qua lời Thùy Anh nói được tung hô như huyền thoại. Đoàn... sấm nổ vang trời làm cho cái đầu của tôi mình mẫn hơn thập phần. Hình như một hôm nào đó, trong một khoảng thời gian nào đó tôi đã “hảo hảo nói chuyện” cùng hắn ở trung tâm thương mại. Trời đất, thảo nào khi tôi hỏi hắn là ai hắn lại tức giận dùng đũa bỏ đi. Haiz, lại thêm một người thích làm cái rồn vũ trụ không chịu nổi đả kích có người không bị tác động bởi lực hút của mình. Ai dō, thế là tôi đã dắc tội với hai mỹ nam của trường rồi, cơ mà như vậy thì có liên quan gì?

“Hắn đưa tao xuống phòng y tế thì làm sao? Ảnh hưởng gì đến chuyện tao bị tẩy chay?”

“Ảnh hưởng quá đi chứ. Trước giờ trong trường liệu đã có đứa con gái nào được anh ta để vào mắt chứ đừng nói đến chạm vào.”

Thùy Anh ngồi bên cạnh tôi nói nhỏ: “Lúc mày vừa xỉu thầy Vũ và bọn tao chưa kịp chạy ra thì đã thấy anh Phong lao tới bế mày đi tứ thể hết như hoàng tử bế công chúa ấy.”

“Vì thế mà tao phải chịu tất cả những thứ này ư?”

“Bingo!”

Tôi chẳng nghĩ thế đâu. Nếu đơn giản là vì ghen ăn tức ở thì bọn con gái trong trường nhất định sử dụng chiêu thức tát hay cào cấu cắn xé với lý do “dạy dỗ” rất máu chó, tôi thừa hiểu cái đám nào phẳng đó, còn không phải vừa nhìn thấy côn trùng liền chạy trốn chết?

“Thảo Linh đến rồi kìa.” Tiếng xì xầm xôn xao của bọn bàn một tạm thời gián đoạn cuộc nói chuyện của hai đứa tôi.

Nhắc đến Thảo Linh tôi mới nhớ, từ vụ con chuột đến nay đã bốn ngày rồi mà giờ mới thấy nhỏ đi học, không phải tâm lý bị đả kích đấy chứ. Nhưng suy đi tính lại thì tôi vẫn là người có lỗi dù cho đó chỉ là vô ý.

Tôi bước lên chỗ nhỏ cũng vừa vắn nhỏ xuống bàn tôi. Trong lòng tôi âm thầm thở dài, mình là người nhắc lên được thì cũng bỏ xuống được nên việc làm sai phải nói xin lỗi tôi cũng không cảm thấy có gì khó khăn.

“Xin lỗi mày chuyện hôm bữa.” Hướng Doãn Hạ Thảo Linh, tôi nói thật lòng không chút giả dối.

Chát! Một cái bạt tai với lực siêu mạnh “êm dềm” giáng xuống mặt tôi. Bỗng rớt. Đau tối tăm mặt mũi. Ánh mắt Thảo Linh rực cháy hận không thể thiêu sống tôi ngay tức thì.

“Xin lỗi? Mày tưởng nói xin lỗi là xong à? Nếu xin lỗi mà giải quyết được hết tất cả vấn đề thì cần cảnh sát làm gì hả?”

“Mày đâu cần quá đáng như thế! Chỉ vì một chuyện nhỏ do vô tình mà đánh người.” Thùy Anh đứng chắn trước mặt tôi, là đứa duy nhất trong lớp công khai đứng về phe tôi đối đầu với Doãn Hạ Thảo Linh.

Cả lớp vây quanh hai đứa tôi, ngoài cửa sổ cũng bị bầu kín bởi bọn lớp khác nhưng chẳng đứa nào vào can, phần vì không dám, phần thì không muốn rước họa vào thân, nhưng phần lớn đều là muốn xem kịch vui.

“Không phải việc của mày. Cút!” Cô ta sẵng giọng quát lớn, thô lỗ đẩy Thùy Anh ngã ra sàn nhà.

Có vẻ như một cái tát chưa thể dập tắt cơn giận của nhỏ, bàn tay búp măng trắng trẻo với những ngón thon dài lại nhằm tới cái má trái còn lại của tôi mà hạ cánh.

Phụt! Một cơn gió mát phả qua mặt, cảm giác đau đớn không hề đến, bàn tay cô ta bị giữ lại cách cái má trắng hồng không tỳ vết của tôi 5 cm. Tất nhiên không phải do tôi rồi, tôi cũng chưa có được sự nhanh nhẹn như vậy.

“Hai em đang làm gì vậy hả? Đánh nhau? Lên phòng giáo vụ ngay cho tôi.” Tiếng thầy Vũ nghiêm túc vang lên.

Hóa ra chính thầy đã giúp tôi thoát khỏi “bàn tay phù thủy”. Thật cảm ơn thầy hồ ly đã đến kịp thời.

Lần đầu tiên tôi phải bước vào phòng giáo vụ với tội danh đánh nhau, mắt mặt là cảm giác của tôi lúc này. Các thầy cô khác hết nhìn về mặt khó chịu bức bối của thầy hồ ly lại nhìn chăm chăm vào chúng tôi như dò xét. Chẳng cần soi gương tôi cũng biết mặt mình đỏ tới mức nào.

“Nói xem, một người là lớp trưởng một người là lớp phó lại gây gỗ với nhau thiếu suy nghĩ như thế này. Cách cư xử tồi tệ này của hai em còn làm gương cho ai trong lớp được nữa.” Thầy hồ ly ánh mắt thất vọng nhìn chúng tôi và nhỏ Linh.

Bỏ tôi qua một bên, thầy Vũ hỏi Doãn Hạ Thảo Linh như ép cung tội phạm: “Tiểu Linh, sao em đột nhiên đánh bạn?”

“Ồ em...” Ấp úng.

“Chẳng phải bạn đã xin lỗi rồi sao? Cùng lớp với nhau có gì mà không thể tha thứ?”

Ái! Thì ra ông thầy này đã đứng ngoài thấy hết tất cả nhưng chỉ nhảy vào lúc tôi sắp đẹp mặt. Xùy, xùy, hại tôi ăn một bạt tai oan uổng.

“Em...”

Cô ta vẫn còn đang khó tiêu với lời của thầy giáo thì ông đã quay sang tôi: “Tiểu Lâm, em nói xin lỗi bạn nhưng thực tâm em có như vậy không?”

Ai nha, câu hỏi này thật là muốn làm khó người ta mà, nhưng là tôi đã bảo là mình rất thật lòng rồi đấy thôi.

“Em xin cam đoan với thầy khi em nói xin lỗi, em thực sự cảm thấy mình cần phải làm như vậy. Em là một người nếu không sai tuyệt đối không có khả năng nói xin lỗi dù là giả dối.”

Có vẻ như câu trả lời của tôi nằm ngoài dự kiến của hai người đang một đứng một ngồi kia, ánh mắt họ nhìn tôi có cái gì đó... trân trối lắm.

“Khụ... được rồi, tôi gọi hai em lên đây nói về vấn đề này để từ lần sau rút kinh nghiệm đừng để phát sinh sự việc tương tự, lần này tôi không bắt các em viết kiểm điểm nhưng nếu còn tái phạm thì không đơn giản chỉ là bản kiểm điểm thôi đâu. Giờ hai em có thể về lớp.” Thầy Vũ bình thường trở lại, ho khan một tiếng.

“Dạ, cảm ơn thầy, em về lớp ạ.” Tôi và nhỏ Thảo Linh đồng thanh.

“À, Tiểu Lâm, em ở lại một chút tôi có chuyện cần nói.” Tôi vừa quay lưng đi liền bị gọi giật lại.

Trong phòng lúc này chỉ còn một thầy một trò, các thầy cô khác căn bản đã lên lớp hết, họ cũng không rảnh rồi ngồi xem thầy trò xử lý chuyện nội bộ lớp học.

Tôi hỏi: “Sao hả thầy?”

“À... tôi...” Trông thầy Vũ có vẻ ngập ngừng khó nói lắm rồi cuối cùng vẫn quyết định tuôn ra: “Tôi cũng xin lỗi em về sự việc lần trước của em Tiểu Linh.”

Tôi mắt trong mắt dẹt khó hiểu: “Xin lỗi em ý ă?” Liên quan gì tới lão mà lão phải xin lỗi tôi nhỉ?

“Tôi chưa rõ nguyên nhân mà đã vội mắng mỏ, kết tội em cố ý ném chuột vào em ấy.”

À, thì ra là chuyện ấy. Phải nói tôi cũng chẳng ưa gì ông thầy hồ ly này thật nhưng chưa đến nỗi ghét. Mấy chuyện liên quan đến lão tôi cũng chẳng buồn để vào trong óc nên hình như tôi cũng sắp quên sự kiện bị mắng như tát nước ý rồi.

Nghĩ sao (không) nói như vậy, tôi khát khát tay, cười tươi rói toe toét: “Thầy không cần để ý, chuyện đó em cũng quên rồi.” Suýt quên thôi, tại thầy nhắc nên em lại càng nhớ.

“Ừ vậy thì tốt.” Thầy Vũ cũng cười, đột nhiên nói sang chuyện khác: “Tiểu Lâm, con chuột đó không phải là do vô tình mà có trong học bàn của em phải không? Còn có nhiều thứ ghê tởm trong tủ đồ cá nhân nữa?”

“Dạ, không có chuyện đó đâu thầy.” Tôi nói dối, cái chuyện nhục nhã của tôi lại truyền ra ngoài nhanh như vậy?

Thầy Vũ nghiêm túc nhìn tôi: “Em không cần phải giấu, thân là giáo viên chủ nhiệm tôi cần giải quyết và làm sáng tỏ những khúc mắc oan ức của sinh viên.”

Ánh mắt thầy hồ ly suy tư: “Tại sao lại có mấy chuyện như vậy xảy ra trong một ngôi trường hạng nhất. Hội đồng nhà trường chẳng lẽ không biết gì sao?”

Ai, thật đúng là không có thứ gì lọt qua mắt của loài hồ ly. Mấy nay tôi cũng đang đau đầu về vấn đề này nhưng càng nghĩ càng khó hiểu cứ như có ma xui quỷ khiến lũ sinh viên trong trường nổi loạn nên chẳng ai dám ngăn cản cả. Tôi trao đổi với thầy Vũ một số thứ rồi rời khỏi phòng giáo vụ.

Trước khi về lớp còn nói: “Thầy, thực ra thì cũng không có chuyện gì đâu, bạn bè em chỉ là đùa hơi dai một chút thôi.”

Vừa bước tới bậc thềm của dãy nhà tôi học, từ trên tầng hai một chậu nước đổ ào xuống đầu tôi. Cả người tôi ướt sũng. Chiếc áo trắng ướt dính sát vào người. Nước nhỏ tong tong từ tóc xuống mũi rồi vào mồm. Không biết vì sao lại có vị mặn. Chắc nước chảy vào mắt làm mắt tôi cay xè rồi. Tôi ngẩng mặt lên vừa vịn thấy lưng chiếc áo trắng của thủ phạm nhưng không thấy mặt vì kẻ đó đã chạy mất.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Tiếng xì xầm bàn tán xung quanh tôi, những ánh mắt thương hại, những cái nhìn thỏa mãn chỉ trở khiến mắt tôi nhòa đi. Cổ nhắc đôi chân mềm nhũn của mình tôi chạy thật nhanh vào phòng thay đồ chẳng biết trên đường đã va chạm vào bao nhiêu người. Thật may tôi vẫn để bộ đồ thể dục trong ngăn tủ cá nhân. Tại sao tôi lại là mục tiêu của những trò đùa tai hại này chứ? Chẳng lẽ đúng như Thùy Anh nói, do tôi “bị” tên Phong đó đưa xuống phòng y tế nên mới “được chiếu cố” như thế này sao? Sức ghen ăn tức ở của bọn trong trường lại lớn đến vậy? Tên cà chớn này sao lại có sức hút thể chất, sức hút của hắc lệ nào có thể làm lu mờ lí lẽ?

Thắc mắc của tôi được giải đáp ngay sau đó. Khi tôi đang lau nhẹ mái tóc thì gian phòng thay đồ bên cạnh có tiếng nói.

“Trông con nhỏ đó ướt như chuột lột mà buồn cười mày nhỉ!” Không biết là đùa nào nhưng cái giọng quả thật con mẹ nó chua hơn mế.

Một đùa khác lên tiếng, tuy không nhìn thấy dung mạo nó ra sao nhưng tôi dám chắc hai mắt nó trừng lớn như muốn lòi con ngươi ra.

“Ừ. Một xô nước đó mới chỉ như bọt thấm vào nước biển, ăn thua gì. Với nó phải mười xô thì mới làm cho mặt bết dầy. Tưởng được Chấn Phong bế là ngon lắm à? Học giỏi hơn người thì đã làm sao? Xinh đẹp thì làm được gì? Ngoài mặt thì ra vẻ ta đây, chứ thực chất cũng chẳng hơn gì bọn con gái trong trường đều mê Chấn Phong như điều đồ a.”

Bingo! Đoán trúng rồi, hóa ra đúng là do bọn yêu nhèn nhện trong trường làm. Tên cà chớn đó đâu phải thần thánh, cũng chả phải thiên sứ gì mà đứa nào cũng say như say thuốc phiện. Tôi phải xông ra cho mấy đứa hồ ly tinh này một trận mới được, thật quá đáng lắm.

Khoan...hình như tụi nó còn nói gì đó nữa. Tôi im lặng nghe ngóng.

Cái giọng lạnh lạnh chua lẽ tiếp tục vang lên: “Chắc cô ta không ngờ người bày mưu hãm hại cô ta chính là cậu ấy đâu nhỉ?”

“Làm sao mà biết được khi mà Chấn Phong không hề ra mặt. Thế chẳng phải không liên quan ư?”

Đoàng. Âm thanh thật sống động. Hình như tai tôi có vấn đề rồi, nghe nhầm phải không? Sao lại có chuyện lạ như thế này. Tôi và cái tên Lục Chấn Phong ấy không thù không oán vì cớ gì tìm tôi gây sự.

“Tao nghe mấy thằng lớp Chấn Phong nói là con nhỏ Hoàng Thùy Lâm đó xô vào cậu ấy ở trung tâm thương mại, còn bắt cậu ấy xin lỗi nữa.”

Phòng bên cạnh tiếp tục vang lên tiếng nói: “Chẳng biết là vô tình hay cố ý nữa.”

“Cố tình cái chắc luôn, kiểu này là muốn gây sự chú ý với học trưởng đẹp trai đây mà. Tội nghiệp con bé, là sinh viên năm nhất nên không rõ tính cậu ấy, mấy kiểu gây sự chú ý thế này trước đây diễn ra như cơm bữa, một, hai lần đầu cậu ấy còn không để tâm, càng về sau càng phản tác dụng, chỉ có thể đau đớn nhận sự trừng phạt đáng sợ của cậu ta.” Một màn ca thán, trong giọng nói tràn ngập sự chế nhạo, giễu cợt.

Tôi không hiểu tại sao hẳn lại nhỏ mọn như vậy. Cảm giác bị người ta vừa đâm vừa xoa chính là như thế này đây ư? Một mặt hại tôi sống dở chết dở, mặt khác lại giả đồ tốt bụng bề tôi xuống phòng y tế. Hừ, cái vụ xô xát từ thời Faraon đó tôi đã sớm quẳng vào sọt rác cho đỡ hại não rồi vậy mà cái tên trời đánh thánh đâm này vẫn còn nhớ dai như đĩa để bày giờ trả đũa tôi. Còn hai kẻ không đáng mặt làm học tử bên phòng kia cũng thật đáng ghê tởm a, tôi lẽ nào lại không ngửi được cái mùi giấm chua lẽ từ họ, cũng không xem lại xem mình có đủ tư cách để ngậm thùng giấm đó hay không? Đúng là ăn tạp. Người ta nói không sai chút nào: vật họp theo loài, chỉ có những loại người như vậy mới có thể làm bạn với nhau.

Tôi cười nhạt: Lục Chấn Phong, anh đợi đi, xem tôi làm thế nào để cho anh đẹp mặt, bộ mặt tiểu nhân của anh sẽ không che giấu được lâu nữa đâu.

Nhưng có vẻ vẫn còn chuyện mà tôi chưa biết và hai cái loa phát thanh kia vẫn đang thao thao bất tuyệt, “thì thầm” nói cho nhau nghe: “Mày biết không, hình như đây mới chỉ là bắt đầu với nhỏ đó thôi. Chứ so với sự giận dữ của Lục Chấn Phong thì chuột, rắn, còn trùng với nước,... có là gì.”

Đứa có chất giọng trầm, dễ nghe hơn nhỏ bạn ả một chút cũng tiếp tục mở miệng, mà nói ra lời nào là độc địa bắn thiu lời đó: “Chuẩn. Mấy thằng bên KTK47B bảo... xích vào đây tao nói nhỏ mày nghe nhé...”

Khiếp, nói nhỏ mà tôi chỉ cần đứng gần cửa cũng có thể nghe rõ mồn một.

“Tụi nó bảo con nhỏ đó không cần thận thì mất đời con gái.”

“Cái gì?” Tiếng hét vang lên khá to nhưng âm lượng giảm dần có lẽ do bị bịt miệng lại: “Chẳng lẽ Lục Chấn Phong định làm gì nó?”

“Mày bé mồm thôi. Ăn nói hàm hồ, tào lao bí đao. Tuy con nhỏ đó vừa học giỏi vừa xinh đẹp nhưng gia thế cũng không nổi bật lắm lại còn kiêu kỳ. Những loại đó có cho Chấn Phong cũng chẳng thêm động vào đâu. Chắc là thuê người làm chuyện đó thôi.”

“Thế là con nhỏ đó đi đời rồi.”

Tôi không biết, cũng không tưởng tượng nổi sắc thái biểu cảm của hai con hồ ly tinh này bởi tôi chẳng còn tâm trạng nào mà làm nổi mấy chuyện thừa hơi này nữa. Không ngờ rằng trên đời này lại có người căm ghét tôi như vậy. Không ngờ rằng người được người người mến mộ như hẳn lại có dã tâm ma quỷ, độc ác đến mức ấy. Tôi chẳng thể chờ thêm được nữa, kẻ khốn nạn, đều cẳng như hẳn nếu không bị hạ bệ sớm thì nhất định kẻ bị hại khốn đốn đáng thương nhất sẽ là tôi.

Bỏ qua hai ả đáng ghét, tôi một mạch đến khoa kiến trúc, mặc kệ cái quan niệm khoá trên khoá dưới.

Cùng với sự tức giận và cảm giác uất ức không gì kìm nén được tôi chạy đến chỗ Lục Chấn Phong đang ngồi làm cái rôn vũ trụ của bọn cùng lớp. Trước một “vật thể lạ” như tôi, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm. Cũng đúng thôi, tôi ngang nhiên vào lớp người ta trong bộ dạng khá là... khác người mà.

Chát. Tiếng bạt tai vang lên trong không trung khiến cho mọi thứ như trì độn, im lặng, chỉ còn tiếng thở phì phò kinh hãi. Năm ngón tay tôi in hằn trên mặt Lục Chấn Phong để lại một vệt màu đỏ hồng có hình dạng xác định.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, sâu không thấy đáy chiếu thẳng vào tôi. Ánh mắt ấy quá đáng sợ, nhìn vào đó tôi cảm thấy mình như bị cuốn sâu vào bên trong đen kịt không lối thoát. Thu lại hết tất cả mọi suy nghĩ miên man, dấu sao cũng bắt đầu rồi, chính tôi phải kết thúc một chuỗi những rắc rối này để tìm lại cho mình cuộc sống an an ổn ổn.

Tôi cố gắng giữ cho ngữ khí bình thản nhất và pha chút lãnh khốc:

“Cái bạt tai này tôi trả cho anh sau tất cả những điều bỉ ổi hại người anh đã gây ra cho tôi. Cái giá phải trả cũng không đắt lắm đúng không? Tôi chẳng sợ mấy thứ vớ vẩn đó đến chết đi sống lại nhưng việc bị người ta tẩy chay xem ra... rất đáng sợ nha!”

Hắn không mở miệng, không ai mở miệng, đúng hơn là không dám. Nhiệt độ phòng giảm đột ngột, lạnh y như tôi đang đứng dưới bầu trời mùa đông tuyết rơi dày trong một bộ trang phục mong manh.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt kinh dị đó.” Tôi nhếch mép cười: “Tôi thật sự rất sợ đó. Không biết cuộc sống của tôi sẽ ra sao nếu bị mất đi trình tiết. Chỉ là một vụ va chạm do vô tình mà lại dẫn đến có sự này, nhưng tôi là Hoàng Thuỳ Lâm chứ không phải những người khác phục tùng anh vô điều kiện nên anh không cần lo lắng việc tôi muốn tiếp cận anh, muốn anh chú ý đến. Điều đó không có khả năng đâu.”

Ngưng một hơi, tôi tiếp tục: “Tôi cũng mong rằng giao điểm giữa tôi và anh bị xoá sạch. Cứ coi như tôi cũng như anh chưa bao giờ gặp nhau. Ok? Đồng ý hay không thì tùy anh, tôi đây cũng không rảnh để chơi với anh đâu.”

Nói xong những gì cần nói tôi bước ra khỏi KTK47B – nơi chứa đựng nguyên nhân của biết bao thị phi trong trường – mà không biết rằng có một ánh mắt thâm sâu khó lường đang “súp pờ soi” mình. Nghĩ cũng thấy buồn cười, một lớp học hơn năm chục sinh viên mà tất cả đều im re, một mình tôi trên sân dịch tự biên tự diễn thể hiện tài năng hùng biện của mình. May sao mà mọi chuyện đều diễn ra theo chiều hướng có lợi cho tôi chứ nếu lúc ấy mà hắn nhảy lên bóp cổ, tát trả lại tôi một bạt tai thì đúng là... hết đường về nhà.

Ngỡ rằng mọi chuyện sẽ càng thêm rắc rối, tôi sẽ càng bị tẩy chay bằng những trò đùa kinh tởm thì hình như số phận của tôi trong cái trường Đại học A này lại chuyển sang một chương mới.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ngày Chủ Nhật tươi sáng nữa lại đến và tôi lại được nướng giường đến lúc cần gọi xe cứu hỏa. Nhưng cái điều đó chẳng bao giờ có thể xảy ra vì mới tinh mơ “khi con gà còn đang trong ổ” thì mẹ tôi đã đích thân lên hò hét phá hỏng mộng đẹp của tôi.

“Dậy, dậy mau. Con gái con đứa mà ngủ nghỉ không có ý thức gì cả.”

Mỗi một tiếng “dậy” của mẹ là một cái phát làm mông tôi đau đớn không dậy không được. Lúc mở được cả hai mắt ra thì chẳng biết mẹ đã bay đến phương trời nào rồi. Làm xong vệ sinh cá nhân với tốc độ rùa phải bái làm thầy, tôi kéo đôi dép lê cùng với tấm thân bủn rủn muốn ngủ của mình xuống lầu.

Blach... Blach... Blach... Oh my God! Thật không thể tin được, tôi đang nhìn thấy cái gì thế này, tôi vẫn còn mơ ngủ sao? Hai gương mặt mỹ nam một tươi rói, một lạnh lùng đập thẳng vào hai con ngươi đen lay láy

của tôi khiến tôi hoàn toàn chưa cảm nhận được cơn đau do việc ngã cầu thang vừa rồi mãi đến lúc mẹ tôi chạy tới đỡ tôi dậy.

“Trời ơi có sao không Tiểu Lâm? Con đi đứng kiểu gì vậy hả?”

“Ôi má ơi! Đau quá! Đau muốn chết luôn.” Tôi nhăn mặt nhăn mũi không ngừng xoa cái bàn toạ: “Mẹ ơi con bị quỷ ám rồi, thế nào mà lại nhìn thấy thầy chủ nhiệm với học trưởng ở trường chứ?”

Cốp. Mẹ tôi cốc tôi một cái lồm đầu. Sao hôm nay bà lại thích dung bạo lực như vậy.

“Đừng có la hét nữa, chẳng có ma quỷ nào ám cô hết, hai người họ đều là real men đấy.”

“Hai... hai người đến đây làm gì?” Tôi ngạc nhiên đến độ lắp bắp mãi mới ra một câu, chỉ tay vào hai sinh vật đang ngồi trên sofa nhìn tôi chằm chằm.

“Là mẹ gọi đến.” Mẹ tôi phán một câu xanh rờn.

Tôi cảm thấy trên đầu mình có ba dấu “?” to đùng: “Mẹ biết hai người... hai người bọn họ? Sao... sao lại gọi đến nhà mình? Không phải...”

Mẹ tôi cười hô hô, hào phóng phát tay ban cho tôi một lời giải thích: “À, Tiểu Vũ là con trai của cục trưởng ở cơ quan mẹ, còn Tiểu Phong là con trai chủ tịch tập đoàn bố con đang làm việc, mẹ thằng bé lại là chị em kết nghĩa của mẹ nữa. Thấy con cả tuần học hành vất vả nên hôm nay mẹ đặc biệt nhờ hai đứa đưa con đi chơi cho khuây khỏa đầu óc.”

Không phải chứ, sao những người mà tôi chẳng bao giờ muốn chạm mặt lại đều có quan hệ với bố mẹ tôi, hơn nữa quan hệ còn rất tốt? Cái gì mà đi chơi thư giãn? Thiệt tình... mẹ ơi là mẹ, mẹ có biết hai mỹ nam kia một người là thầy giáo khó tính thích chỉnh người khác quay mòng mòng, đặc biệt là con gái mẹ đây, còn người kia là kẻ đang muốn róc xương, băm vằm con ra thành trăm ngàn mảnh vụn bởi vì ngày hôm qua rất lịch sử kia con đã hữu dũng vô mưu thưởng cho hắn một cái bạt tai khiến con mất hấn nổ đom đóm. Con biết mẹ rất muốn con có bạn trai mà hai cái đối tượng này lại rất ư là phù hợp với tiêu chuẩn của mẹ: muốn đẹp trai có siêu siêu soái, muốn nhà giàu liền có gia đình gia thế hiển hách, muốn năng lực hơn người có năng lực của... siêu nhân. Bất quá mẹ đâu có biết “mối thâm thù đại hận” giữa ba người bọn con, à không, phải nói là một mình con đặc tội với hai người bọn họ, thế này khác nào mẹ giao trứng cho ác a...

Tôi nước mắt tuôn ròng ròng chảy ngược vào tim, xua tay lắc đầu quày quảy: “Không cần như vậy đâu mẹ ơi, con đi chơi một mình được rồi, còn có thể rủ thêm Tiểu Anh. Không nên phiền đến họ. Phải không?”

Nào ngờ...

“Không phiền.” Hai cái người ai cũng biết là ai lại đồng thanh trả lời.

Thầy hồ ly cười tươi rói phô ra hàm răng chói lóa hơn cả ông mặt trời: “Hôm nay tôi cũng muốn đi đâu đó thư giãn nhưng đi một mình thì hơi chán, đúng lúc bác Dung lại gọi tôi nhờ đưa em đi chơi nên tôi tiện đường tạt qua đây.”

Tên chó nâu không nói gì chỉ nhếch nhẹ khóe miệng nhàn nhạt cười.

“Đó, thấy chưa, con trong phúc mà không biết hưởng, được hai chàng trai hoàn mỹ trên cả hoàn mỹ này hộ tống là ước mơ của biết bao nhiêu cô gái đấy, biết không hả?”

Mẹ, mắt mặt quá, sao có thể nói mấy câu đó một cách tự nhiên như thế? Con là con chứ có phải cái lũ thiếu não suốt ngày chỉ biết ngắm trai đẹp đâu, mẹ nói như vậy chỉ khiến cho hai người kia nổ mũi, mở cờ trong bụng, đồng thời đang làm mất giá trị của con mẹ đấy.

Càng nghĩ càng khó hiểu, tôi đích thị chui từ trong bụng mẹ ra mà sao chẳng cách nào hiểu được suy nghĩ của bà. Tôi nhăn mày, lời nói vừa đưa đến miệng liền không thể phun ra được.

“Miễn bàn nữa.” Mẹ ghé sát tai tôi nói nhỏ: “Muốn mẹ tiết lộ mấy tấm ảnh khỏa thân hồi nhỏ của con cho hai đứa kia không?”

A a a a a! Ôi, mẹ quá hiểm độc! Đến chiều thức man rợ này cũng lòi ra áp dụng với con ruột của mình, xem ra lần này bà thực sự muốn tuyển con rể tương lai rồi. Hu hu, khi nào bố về tôi nhất định phải mách ông, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tôi đây vạn kiếp bất phục a.

“Con đi là được chứ gì?” Tôi rít qua kẽ răng.

“Tốt, bây giờ lên thay đồ cho tử tế. Nhìn xem con đang quần cái gì trên người, kẻ làm mẹ như ta xấu mặt chết đi được.”

Mẹ mà cũng còn biết xấu mặt sao, mặt mất từ lúc này rồi còn gì. Tôi cúi đầu nhìn mình từ trên xuống dưới, mẹ thật là dùng từ hơi quá, cái gì quần chứ, bộ đồ ngủ Hello Kitty màu hồng dễ thương như vậy cơ mà.

Không tình nguyện leo lên cầu thang một lần nữa, tôi thực sự rất muốn rất muốn tống hai kẻ kia ra khỏi nhà tôi.

“Đừng có mặc quần jeans với áo phông đấy nhá, mặc cái váy nào trông thực nữ một tí, không thì...” Mẹ tôi vừa nói vừa kèm theo lời đe dọa.

“Con biết rồi, biết rồi.”

Thật là... đi chơi thì phải ăn mặc thoải mái chứ váy vớ phiến phức chết đi được. Nhưng vì bảo vệ danh dự của một thần đồng tôi buộc phải lòi hai cái túi đựng váy mà tôi vớt xó trong một góc tủ chưa một lần rờ tới sau lần đi shopping với Thuỳ Anh lấy đại một cái mặc vào.

Sao mà cái số tôi nó chó thể này hả trời, bọn con gái trong trường nếu biết tôi hôm nay “hạnh phúc” đi chơi cùng hai vị thần trong lòng bọn nó thì không biết cái mạng nhỏ của tôi liệu còn giữ được không? Cơ mà đó chưa phải vấn đề cần quan tâm lúc này, quan trọng hơn là vừa ra khỏi cổng nhà tôi không xa, hai cái người bên cạnh tôi bắt đầu cãi nhau chí chóe mà lí do lại vô cùng... củ chuối.

“Lên xe đi Tiểu Lâm.” Thầy Vũ mở cửa con BMW đen bóng loáng không một vết xước kêu tôi vào.

Tôi cũng chẳng chần chừ gì nữa, bước chân liền tiến đến con xe sang trọng đó, nhưng vừa đi được hai bước lại nghe tiếng Lục Chấn Phong.

“Lên xe tôi đi.” Hành động y chang thầy hồ ly, có điều không phải BMW đen mà là... BMW bạc.

Ôi, cái ngày gì vậy nè, bỗng dưng có hai cái xe hơi siêu sịn đến rước tôi đi, mọi hôm đạp xe đến rụng cả chân mà ma cũng chẳng thấy. Cái này có phải là một bước lên mây không vậy? Nhưng mà tôi phải lên xe nào bây giờ, ánh mắt họ nhìn tôi sao giống đao phủ phạm nhân vậy chứ. Má ơi!

“Lên xe tôi.” Lục Chấn Phong nói.

“Xe tôi.” Thầy Vũ.

“Xe tôi.”

“Xe tôi.”

“...”

Tôi dùng hai tay bịt hai tai lại, mắt hết nhìn chó nâu lại liếc hồ ly, vừa đau đầu, vừa điếc tai lại còn đau mắt. Hai người không thể bốt mặt dày một chút ư, cứ nhiên ngay ngã tư đông người cãi nhau như mấy đứa trẻ con.

Bực mình tôi hét lên: “Thôi, im lặng giùm đi. Không xe trắng, đen, bạc béo gì hết. Đi xe buýt.” Nói xong tôi bước luôn lên tuyến xe buýt vừa dừng lại.

Dù vấn đề xe cộ đã được giải quyết nhưng giờ phút này tôi đau đớn nhận ra rằng tuyệt đối không nên đi với hai người này tránh tự chuốc họa. Cái ghế vốn dành đủ chỗ cho một người ngồi lại bị ép ba, thấy thế bác tài liền ngửa mặt tống chúng tôi xuống bằng ghế cuối xe.

Điều hòa trong xe có phải hay không mở lớn quá nên mọi người đều cảm thấy ngột ngạt, tất cả im ắng lạ thường. Cuối xe có hai kẻ ngồi kèm hai bên tôi, một kẻ lạnh đậm lạnh lẽo, kẻ kia vẻ mặt thần nhiên nhưng rất không tự nhiên. Cứ kéo dài mãi tình trạng này tôi tổn thọ mất.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Tuyến xe này dừng trước rạp chiếu phim. Tôi muốn vào xem phim.” Tôi khoanh tay ngồi giữa, thăm dò về mặt của bọn họ.

“Ok.” Đồng thanh.

“Cô/Em muốn xem phim gì?” Đồng thanh tập hai.

“Ai cho anh/cậu nói theo tôi?” Đồng thanh tập ba.

“Cái đồ hồ ly.” Lục Chấn Phong vô cùng tức giận mắng thầy Vũ ngay trên xe.

Ông thầy cũng chẳng vừa, choạc lại luôn: “Đồ chó nâu.”

“Đồ hồ ly.”

“Chó nâu.”

“Hồ ly.”

“...”

Ôi trời ơi, lại bắt đầu nữa rồi, hai cái gã này cứ như nước với lửa, chỉ không cẩn thận một tí lại bùng lên dữ dội. Nhưng mà... càng lúc tôi càng muốn ngồi ca bản thân mình có sự quan sát thật nhạy bén, cái biệt danh mà tôi đặt cho họ chẳng phải cả hai đều công nhận? Hơ, căn bản là họ quá giống. Cũng thật may cuộc cãi vã chưa đến hồi cao trào, hai người này còn chưa nhảy lên đánh nhau thì xe dừng lại.

Tôi mau chóng đứng dậy đi xuống: “Xuống đi, đến rồi.”

Ba người, hai nam một nữ đi vào trong rạp chiếu phim ngay lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn. Ai bảo hai cái tên đi cùng tôi lại soái như vậy chứ. Dừng, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt phun ra lửa, có phải tôi ham hố đi cùng thầy hồ ly và tên chó nâu này đâu, tại bị họ ép gián tiếp đấy chứ.

“Em muốn xem phim gì?” Thầy Vũ không biết uống lộn thuốc gì tự dưng lại hỏi han tôi rất ân cần, nhìn tôi trù mến.

“Phim kinh dị a.” Tôi thần nhiên trả lời khiến hai người kia suýt phụt máu mũi. Nhưng tôi thích thế. Xem mấy phim như vậy nó mới kích thích thần kinh, máu mới dồn lên não mới thông minh được a.

“Tôi cùng cô đi mua vé.” Nói một câu, Lục Chấn Phong kéo tôi lôi đi xềnh xệch khiến tôi cảm thấy mình như trở thành thú nuôi của hắn.

Mà bởi hắn kéo tôi đi nhanh quá nên tôi cũng chỉ kịp nhờ thầy hồ ly mua đồ ăn cho cả ba người, vì thế mà đã không thể thấy được ánh mắt rất lạ lùng của thầy nhìn về phía tôi.

Cũng phải nói, cái tên Lục Chấn Phong này thật là dị, từ đầu đến cuối một câu cũng chẳng thèm thốt ra giờ lại lôi kéo tôi xềnh xệch, tôi từ bao giờ lại giống như thú cưng của hắn thế, đúng là điên nặng mà.

“Ê, anh thôi đi, kéo đủ chưa hả, anh cũng không cần phải bộc lộ niềm yêu thích sâu sắc đối với tôi như vậy đâu.” Tôi vung tay ra, đau xót nhìn cái dấu vết đỏ hồng đến đáng thương nơi cổ tay mình.

“Hừ, làm như tôi thiếu nợ anh không bằng.”

“Xin lỗi.” Hắn nhìn vào cổ tay tôi, không nóng không lạnh phun ra hai từ, quá tiết kiệm ngôn ngữ rồi.

Tôi cảm thấy lạ, thế nào mà người coi trời bằng vung coi thúng bằng nia như hắn lại hạ mình xin lỗi tôi, tôi khinh bỉ a, vụ ở trung tâm thương mại nếu hắn biết điều như thế này thì tốt rồi, tôi mới không có bị những trò hại người bại não của hắn làm cho khốn khổ.

Nhưng hắn lại giống như con sâu trong bụng tôi, quắc mắt lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, sai thì xin lỗi chứ sao, nếu lần trước không phải do cô vừa đi vừa trái quay phải quay thì chúng ta đâu có xô vào nhau. Đúng là đồ thích gây sự.”

Cái này... cái này hình như hẳn nói đúng thì phải. Tại con nhỏ Thùy Anh hết...Tôi cười ha ha hai tiếng rồi giả bộ như không có gì đi đến quầy vé.

“Chị ơi, cho em ba vé phim này.” Tôi chỉ vào bộ phim kinh dị “Thứ Sáu ngày 13” mỉm cười tươi rói, phô ra hàm răng đẹp hơn cả người mẫu quảng cáo Close up.

Chị bán vé nhìn tôi như nhìn vật thể lạ từ trên trời rơi xuống và chỉ hơn một giây sau đó liền chuyển từ ánh mắt ngạc nhiên sang chán ghét. Ô hay chuyện gì đang xảy ra vậy, tôi đã đắc tội với chị ta bao giờ nhỉ?

“Chị, lấy vé cho em đi.” Tôi đây không dư thời gian để ý đến ánh mắt zombie của chị ta đâu.

“Vé của bộ phim này vừa mới bán hết, cô có thể xem phim khác.”

Thái độ bán hàng của bà chị này không ngờ kém như vậy, hừ, trong trường hợp này nếu là nhân viên chuyên nghiệp ít nhất cũng đối với khách hàng phải nở nụ cười, vui vẻ giới thiệu cho họ những bộ phim ăn khách khác.

Tôi liếc mắt xem thường, nhàn nhạt đi ra không thèm chấp nhặt đôi co với một kẻ nào phăng.

“Phim ‘Thứ Sáu ngày 13’ không còn vé nữa sao?” Lục Chấn Phong ngó một cái, nở nụ cười nhạt đến không thể nhạt hơn được nữa.

“Dạ còn, anh muốn mấy vé?”

Oh my God! Thế loại gì thế này, mới một phút trước nói hết, giờ lại hỏi cần bao nhiêu vé.

Tôi cảm thấy khó chịu đầu mình bốc lên nghi ngút, âm thanh của tôi gần như rống lên: “Này chị, chị trông mặt tôi dễ bắt nạt lắm hả? Rõ ràng tôi là người đến trước mà chị lại bán vé cho anh ta còn tôi thì không? Được rồi, tôi nhất định kêu quản lý của chị ra đây để hỏi cho ra lẽ, ở đâu lại có cái kiểu lựa chọn khách hàng như vậy.”

Thật bực mình hết sức, tôi đã nhẫn nhịn về thái độ không thân thiện của chị ta mà chị ta còn được đà làm tới.

Chị gái kia nghe tôi nói vậy mặt lập tức xanh như tàu lá, giọng nói lúng búng như ngậm hột thị: “Thành thật... thành thật xin lỗi quý khách. Tôi...”

Áp úng một hồi chị ta phun ra một cái lý do khiến tôi suýt ngã ngửa: “Tại... chị cảm thấy ghen tị với gương mặt và dáng người của em, hơn nữa... anh ấy rất đẹp trai...”

Mặt chị bán vé đỏ bừng, có vẻ như, à không, phải là chắc chắn rất xấu hổ bởi nơi này là đâu cơ chứ, rạp chiếu phim ngày Chủ Nhật nhìn đâu cũng thấy toàn người với người. Nhưng mà cái tôi quan tâm lúc này không phải là việc chị ta xấu hổ hay không mà là... lại có thêm một người nữa ganh tị với vẻ đẹp của tôi, haiz, đã vậy tôi cũng không nên so đo với người ta làm gì.

“Thôi, chị cho em ba vé nhanh lên, nhìn mặt bạn trai em đang rất mất kiên nhẫn đây này.” Tôi khoác tay Lục Chấn Phong một cách tự nhiên, hừ, tôi phải kéo cái tên này xuống cùng, muốn dùng ánh mắt dọa dẫm chị ta ư, đừng mơ.

Ấy vậy mà hẳn cũng không có vùng tay ra lại còn cùng tôi phối hợp vô cùng ăn ý khiến cho chị ta trợn tròn mắt tin sái cổ, dẫn đường đưa vé.

Lục Chấn Phong trả tiền xong chúng tôi rời đi ngay khỏi quầy bán vé, nhưng tôi vẫn nghe phong phanh được mấy câu đại loại như: “Trai xinh gái đẹp thật là xứng đôi...”

Qe! Thật buồn nôn. Tôi buông tay Lục Chấn Phong ra, lắc lắc cái đầu cho mấy chữ vừa nghe được bay hết ra ngoài. Vừa lúc đó thầy Vũ trở lại trên tay ôm linh kính mấy thứ đồ ăn, nhưng như vậy vẫn hoàn toàn không chút nào làm ảnh hưởng đến độ soái của thầy.

“Oa, thầy mua nhiều thứ quá trời.” Tôi hí hửng làm chân trung gian chuyển đồ, phân chia mỗi người một phần bắp rang bơ, một phần coca.

Ba người chúng tôi sau khi soát vé xong liền vào tìm chỗ ngồi bên trong phòng chiếu phim. Khổ cái thân tôi, lúc nào cũng gặp phải tình huống máu chó, tìm thấy chỗ ngồi rồi mà hai cái người kia vẫn ồn ào không

yên vị. Theo thứ tự chỗ ngồi thì tôi số 25, thầy Vũ số 26 và Lục Chấn Phong số 27 nhưng mà bọn họ dường như không làm tôi điền tiết thì không thấy đủ, cứ tranh nhau cái ghế số 26, náo loạn cả một vùng.

Ánh mắt mọi người nhìn chúng tôi phải nói là muôn màu muôn vẻ, chú bảo vệ một đường đi thẳng tới chỗ chúng tôi, giọng nói trầm trầm nghiêm túc: “Xin ba vị ổn định chỗ ngồi, bộ phim ba phút nữa sẽ bắt đầu chiếu.”

Thật là mắt mắt, hai người này sao không biết để ý đến hình tượng gì hết vậy. Nhưng mà điều làm tôi thấy muốn thổ huyết nhất là khi nghe thấy mấy đứa con gái xung quanh nói: “Ồi, tớ đang nằm mơ phải không? Lần đầu tiên tớ được tận mắt ngắm nhìn mỹ nam ở cự li gần thế này.”

“Ừ, mà lại còn hần hai anh nữa chứ. Lúc cãi nhau trông họ cũng thật là soái a...”

“Bla... bla...”

Cứ cái đà này thì tôi sẽ sớm nhìn thấy cổng bệnh viện tâm thần mất. Tôi chen vào giữa hai cái người quanh năm suốt tháng chỉ biết làm ba cái chuyện mắt mắt kêu to: “Thôi, stop ngay. Như vậy đi, tôi ngồi ghế 26, thầy Vũ số 25, còn Lục Chấn Phong, anh ngồi yên chỗ của mình là được rồi.”

Thế mà họ lại chấp nhận với không một lời phản bác nào. Vậy cũng tốt, tôi đỡ bị hại nào.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Đèn tắt, màn hình chiếu rộng lớn sáng lên. Bộ phim với màn giới thiệu hoành tráng thu hút tầm mắt của tất cả mọi người. Lúc đầu tôi còn thần nhiên bỏ bắp rang bơ vào miệng, hút nước chùn chụt, mấy cái ý tứ đều quăng ra sau đầu, vậy mà đến đoạn cao trào nhất xung quanh vang lên những tiếng la hét sợ hãi lẫn với những tiếng khóc run rẩy, tôi lại lơ mơ và ngủ lúc nào không hay. Đáng nói ở đây là trong tình huống này tôi lại có được một giấc mộng đẹp tuyệt vời mà không chói lóa mới sợ, được ngủ trên một cái giường King size có nệm êm thật thích, đã vậy còn có cái gối ôm, ừ, tuy hơi cứng một chút nhưng là rất ấm áp a...

“Dậy, dậy đi, hết phim rồi.” Ai đó lay nhẹ người tôi, giọng nói rất dịu dàng.

Lờ mờ dụi mắt, cái chữ “The end” màu trắng to đùng nổi bật trên màn chiếu đen ngòm đâm thẳng vào mắt tôi.

“Em ngủ bao lâu rồi hả thầy?”

“Phim chiếu không bao lâu em liền ngủ rồi, như vậy là khoảng hơn 60 phút.” Thầy hồ ly nhìn đồng hồ Rolex trên tay.

Tôi cảm thấy nản hơn bao giờ hết: “Quả thực là thói quen thì khó mà sửa được.”

“Nói như vậy là em vẫn luôn ngủ trong rạp chiếu phim khi đang xem sao? Mà em thường đi với ai vậy?”

“Chỉ là ngủ khi xem phim kinh dị thôi. Hơn nữa không thể nói là thường được, thỉnh thoảng em mới cùng Tiểu Anh đến nơi này nhưng gần như là luôn xem theo sở thích của nó là phim tình cảm lãng mạn a, nhằm chán hết sức.”

“Hèn chi cô nói xem phim kinh dị mới kích thích, căn bản cô không thấy sợ thể loại này là bởi cô sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy những tình tiết gay cấn đáng sợ khi mà đang ngủ.” Lục Chấn Phong đột nhiên lên tiếng.

Tôi cảm thấy mình giống như có chút ngẩn ngơ khi nhìn gương mặt hần lúc này, từ trong đáy mắt đến cả chân mày khỏe môi, tất cả đều lộ ra nét cười. Tuy không phải nụ cười phô trương rạng rỡ, cũng không giống như nụ cười thiên sứ tràn đầy tự tin như của thầy Vũ, nụ cười của hần có cái gì đó rất lạ, tràn đầy sinh khí, rất đẹp, rất ấm áp, cái lạnh lẽo vốn có trên gương mặt giống như hoàn toàn biến mất vậy.

Giật mình, tôi đang nghĩ cái gì vậy trời? Hần cười hay không thì liên quan gì đến tôi?

“Nhưng mà...” “Hần mỉm cười: “Gương mặt cô lúc mới thức giấc trông dễ thương lắm.”

Tôi ngây ngẩn, hần hần là đang khen tôi đi? Sao có thể chứ!

“Đúng, rất dễ thương đó.” Thầy Vũ cười tươi rói.

Tôi vẻ mặt nghiêm trọng tiến gần về phía hai người, đưa tay sờ trán họ miệng lẩm nhẩm: “Bình thường, đâu có nóng a.”

“Cô làm gì vậy?” Lục Chấn Phong kéo tay tôi xuống.

“Hai người hôm nay bị gì vậy? Có chỗ nào không khỏe thì nói ra chứ suốt từ sáng đến giờ toàn ăn nói linh tinh.”

“Vớ vẩn.” Đồng thanh.

Tôi nhún vai thản nhiên: “Không phải thì thôi.”

Sau đó nhìn đồng hồ của thầy Vũ nói: “Giờ chúng ta về được chưa?”

“Chưa được. Đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta cùng đi thôi, tôi không thể để em về nhà với cái bụng trống rỗng được, mẹ em sẽ mắng tôi chết.”

Ái chà, vì mẹ tôi nên mới mời tôi ăn trưa sao? Thầy Vũ cũng thật là thật thà và thẳng thắn quá mức mà da mặt tôi lại chưa dày đến nỗi có thể chống đạn nên bữa trưa này xem ra không thể ăn được rồi.

“Thôi thầy ơi, mẹ em cũng không để ý mấy chuyện này đâu.”

“Nói nhiều quá, lên xe đi.” Chưa nói hết câu tôi đã bị tên chó nâu nào đó nhét vào trong taxi. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà, hần vừa mới nói được mấy câu lọt tai giờ lại đầu hoàn đầy. Hừ, thế mà lúc vừa tỉnh dậy tôi cho là mình đã nhìn thấy nụ cười dịu dàng ấm áp của hần dành cho tôi, giờ thì tôi biết mình đang ảo tưởng sức mạnh cỡ nào rồi.

Đúng là người có tiền nó vẫn khác, hai kẻ nhiều tiền có vấn đề về thần kinh ngồi cùng bàn với tôi ra sức thể hiện, gọi đầy cả một bàn thức ăn. Mặc kệ, tôi còn tâm trạng nào mà để ý, cái bụng tôi đang reo hò ầm ĩ, tứ chi thì bải hoải không còn sức sống.

“Không khách sáo nhé!” Đơn giản nói một câu, tôi ngay lập tức vùi đầu vào ăn, cái gì mà thực nữ, cái gì mà “công dung ngôn hạnh” cứ để tôi ăn no rồi tính tiếp nhé, người ta chẳng có câu “có thực mới vực được đạo” đấy thôi.

“Em ăn sườn xào đi, sườn xào ở nhà hàng này là ngon nhất đấy.” Thầy hồ ly cười, gấp đầy sườn xào chua ngọt vào trong bát tôi.

Tôi gật đầu cảm ơn gấp miếng sườn lên, còn chưa kịp đưa lên miệng thì một đôi đũa khác liền đánh bay miếng sườn về đúng chỗ ban đầu của nó. Cái tên Lục Chấn Phong này, ăn cũng không để cho người ta yên ổn mà ăn, tôi quát mắt nhìn hần.

“Ăn thứ đó nhiều dầu mỡ không tốt cho sức khỏe, ăn tôm đi.”

Một con tôm sú to được bóc vỏ cẩn thận sạch sẽ nằm ngay ngắn trong bát của tôi. Tôi mỉm cười gấp con tôm lên ăn ngon lành.

Nhưng mà... chuyện đâu phải chỉ có thể là xong. Thầy Vũ vẫn tiếp tục gấp thức ăn cho tôi, Lục Chấn Phong cũng chẳng vừa, anh một gấp tôi một mười, ánh mắt nhìn nhau như có lửa, răng nghiến kêu ken két. Tôi bị mắc kẹt ở giữa nhìn núi thức ăn nho nhỏ trước mặt mình cứ san bằng lại nhô lên, san bằng lại nhô lên, mà cái cổ của tôi có vẻ như sắp trẹo.

“Hai người có thôi ngay đi không hả? Quanh năm suốt tháng cứ cãi nhau như hai đứa trẻ con.” Tôi đập bàn đứng dậy, cặp mắt như dã thú nhìn hai tên khùng khùng điên điên kia.

“Tôi nói cho các người biết muốn ăn tự tôi sẽ gấp, không cần hai người trâu bò đánh nhau ruồi muỗi hưởng. Thích cãi nhau thì đi chỗ khác cho khuất mắt tôi, muốn chém muốn giết gì tôi cũng không ngăn cản, đừng có ở đây mà phá hỏng bữa trưa của tôi, hừ, trời đánh còn tránh miếng ăn.”

Hết hết một hơi dài trôi chảy không vấp vấp chỗ nào, tôi nở nụ cười tiêu chuẩn quay ra xung quanh, giọng nói nhẹ nhàng so với vừa rồi tưởng chừng như là của hai người khác nhau: “Xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa đi ạ, chúng cháu chỉ là đang tập lại một vài cảnh của vở kịch ở trường thôi, thành thật xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng ạ.”

Thấy mọi người không để ý nữa tôi cũng vượt vấy ngồi xuống, tiếp tục ăn mặc kệ hai tên đang nhìn tôi như chưa bao giờ được nhìn kia, họ yên lặng không hạnh hợc với nhau nữa coi như là hạnh phúc tu mấy kiếp của tôi rồi.

Càng lúc tôi lại càng cảm thấy mình hôm nay có phải hay không là gặp vận cứt chó trong số đào hoa, lúc sáng tôi đã bước chân nào ra khỏi cửa trước vậy? Cùng với hai đại soái ca long dong khắp phố trong ánh nắng vàng rực rỡ quả thật là một điều tuyệt vời và hạnh phúc xiết bao, nhưng sao khi rơi vào bản thân tôi lại hoàn toàn không thấy được cái cảm giác ấy. Thầy hồ ly và tên chó nâu hẳn là đang cùng nhau bức điên tôi. Chuyện xe cộ thì cãi nhau, đi xem phim cũng chạnh chọi về chỗ ngồi, đến bữa ăn cũng không để cho người khác yên bình, còn bây giờ thì sao? Thanh toán cũng khiến cho tôi có cảm giác đeo mo vào mặt. Nếu như họ đùn đẩy nhau trách nhiệm thanh toán bữa trưa thì tôi đây cũng còn có thể hiểu được, đằng này họ lại cãi nhau rùm beng lên chỉ vì cái lí do mấu chó đến không thể nào mấu chó hơn được nữa.

“Đừng tranh nữa, ai cũng không được trả. Tôi thanh toán là được rồi.” Tôi đen mặt bước tới lấy thẻ trong túi xách ra quẹt.

Âm thanh quẹt thẻ vang lên khiến tôi ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức chưa xả thịt, lột da, nuốt gan, uống máu hai cái kẻ gây họa kia. Đáng hận hơn nữa, hai cái người không có phong độ này thế nào vẫn thu hút được rất nhiều ánh nhìn của thực khách nữ trong nhà hàng, còn có nữ nhân viên, nữ tiếp tân. Diễn hình như cô bé nhân viên phục vụ đang đứng cùng chúng tôi đây dường như sắp không thể kiềm chế được mà nhỏ nước dãi.

Tôi muốn lật bàn. Sao lại có người có thể mê mẩn hai cái kẻ thiếu phong độ kia, hừ, đường đường là nam tử hán đầu đạp trời chân mang dép tổ ong, nhảm, chân đạp đất thế mà lại để cho một người con gái liễu yếu đào tơ phải thanh toán cả một bàn ăn “dã man” như vậy. Họ không có điều gì cần phải nói hay sao, hu hu, tôi cảm thấy mình như vừa bị người ta rút đi cả lít máu một cách không thương tiếc. Tiền của tôi...

Hoàng Thùy Lâm tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo sẽ không có lần thứ hai đi chung với hai người này nữa. Vừa ra khỏi nhà hàng, tôi vội bắt một chiếc taxi leo lên rồi cùng với cô hàng lơnh chuẩn mắt hút dù hai người kia vẫn còn muốn cho tôi xem nhiều màn mắt mặt nữa. Tôi cảm thấy quý phu nhân nhà tôi cũng giỏi quá cơ thể nào mà lại thu nạp được hai đệ tử ngoan ngoãn nghe lời như vậy, kêu đi hướng Đông liền chẳng dám ngo ngoe về hướng Tây, lại còn có sức chịu đựng cao nữa, rõ ràng ghét tôi muốn chết mà còn có thể cùng tôi lồi lồi kéo kéo suốt từ sáng đến tận bây giờ. Bất quá sức chịu đựng của tôi thì không có trâu bò được như vậy, ở một chỗ với họ thêm một lúc chắc tôi không chỉ đơn giản là nhìn thấy cái cổng bệnh viện tâm thần nữa rồi.

Vừa về đến nhà còn chưa kịp tháo đôi giày cao gót khủng khiếp ra khỏi chân mẹ tôi chẳng biết từ đâu bay ra đối với tôi hăm hăm hờ hờ khiến tôi giật mình suýt chút nữa là được thân mật với cái cầu thang.

“Thế nào, đi chơi vui không con? Sao lại về sớm vậy?” Mẹ hỏi.

“Vâng, vui lắm, vui muốn chết nhưng mà hai người bọn họ có việc nên cuộc vui chấm dứt.” Tôi buồn bực đáp, nghĩ đến là lại muốn thổ huyết.

Vậy mà mẹ tôi lại cho rằng thái độ này của tôi là đang buồn vì không được cùng với thầy Vũ và Lục Chấn Phong, bà cười tươi rói: “Haiz, con cũng đừng có buồn quá còn có lần sau mà.”

Cho tôi xin, mẹ sao lại không thể phân tích được biểu cảm trên gương mặt tôi chứ? Nếu quả thật có lần sau... chắc tôi chết quá!

Tôi không thể đưa ra lời phản bác khi mà mẹ tôi cứ thao thao bất tuyệt: “Mẹ biết con nhất định sẽ rất vui mà, có thiếu nữ nào lại không hạnh phúc khi được đi chơi với hai cực phẩm như Tiểu Vũ và Tiểu Phong. Ủi giời, cái thằng bé Tiểu Vũ thật là giỏi a, mới mười lăm tuổi mà đã học hết chương trình trung học phổ thông ở Anh, giờ đã là tiến sĩ rồi. Đúng là tuổi trẻ tài cao mà.”

Mẹ càng nói càng vui vẻ: “Còn thằng bé Tiểu Phong, nói đến là đã thấy thích, trẻ như vậy mà đã tham gia vào hội đồng quản trị của một tập đoàn lớn như Lục thị, năng lực quả thật vô cùng đáng nể.”

Hơ, cái này giờ tôi mới biết, tên họ Lục trong cả lơ cả phát thể mà cũng giỏi ra phết. Nhưng mà mẹ tôi khen họ đâu chỉ đơn giản là nói cho vui thôi đâu, có mục đích cả đấy.

“Hai thằng bé này đứa nào cũng khôi ngô tuấn tú, gia thế lại tốt. Tiểu Lâm, mẹ sẽ rất vui mừng nếu có một chàng rể giống như chúng.”

Đấy, tôi nói có sai bao giờ, mẹ là cực kì thích dồn tôi ra khỏi nhà nha. Cái “giống” mà mẹ nói nó là cái “giống” nào chứ, không phải là đang giựt dây tôi đi cửa họ đấy chứ?! Tôi là ai nào? Thần đồng của Đại học A mà lại mê trai đến độ đi làm cái chuyện tự ném mặt mũi cho chó như vậy à, nam sinh trong trường muốn quen với tôi xếp hàng dài từ cửa lớp NNK50A đến ngoài cổng trường còn chưa hết ấy chứ.

Tôi cho những lời nói của mẹ vào tai bên này rồi tuồn ra ngoài qua tai kia, lững thững xách túi lên phòng. Trời đất ơi, có nằm mơ tôi cũng không thể tin nổi mình đã trải qua nửa ngày kinh khủng như thế này.

11. Chương 11.1

CHƯƠNG 11.1

Qua một đêm được ngủ ngon lành, tâm trạng tôi hôm nay khá tốt, mong là sẽ có một tuần mới tốt đẹp không bị mắc vào mắc vào mấy chuyện tào lao bí đao.

Lớp học vẫn còn vắng quá, tôi lôi quyển chính trị ra xem để giết thời gian, đang hăng say thì đột nhiên Thuý Anh chạy như con thiêu thân lao vào lớp hét toáng lên.

“Tiểu Lâm, chuyện lớn... chuyện lớn rồi.”

“Gi? Cháy nhà hay là chết người?” Tôi thấy bộ dạng hốt hoảng khẩn cấp của nó cũng giật mình bật dậy.

Nó ngồi xuống hít lấy hít để không khí, khó khăn lắm mới nói vào việc chính: “Không... không phải... mà là Lục Chấn Phong sắp đi tỏ tình.”

Cái chuyện lớn động trời mà nó mới sáng ra đã gào thét ầm ĩ là đây hả? Đúng là cái đồ thần kinh rung rinh mà, việc người ta đi tỏ tình thì liên quan qué gì đến nhà nó mà nó phải nháo nhào lên như vậy.

“Thôi, đi chỗ khác chơi đi mày, mày biết rõ tao không thích nghe mấy cái thứ tin vớ tin vẩn này rồi mà, mày có thể đi xem cái vụ tỏ tình này cho bớt điên cũng được đó. Đi đi.” Tôi phát tay xua đuổi.

“Chẳng phải đi đâu cả, nghe nói cô gái đó là sinh viên lớp mình.” Thuý Anh sấn lấn vào tôi, kéo cuốn sách trên tay tôi xuống: “Người như anh ấy chỉ toàn nhận được thư tình của hotgirl bỗng dưng lại tự động đi tỏ tình với người khác mày không thấy lạ sao?”

Tôi xùy một cái rõ dài, hóa ra trên đời này vẫn còn có nhiều đứa óc chó hơn cả Thuý Anh, chẳng lẽ bọn nó muốn dùng lửa tình của mình để làm tan chảy cái tảng băng di động kia hay sao? Xem ra bệnh thần kinh và hám trai của con bạn thân họ Phương này vẫn còn nhẹ chán, cứu được.

Không cần tôi trả lời giống như là đã biết quá rõ tính tôi rồi nên nó xoa xoa cằm lẩm bẩm: “Nếu là lớp mình thật thì không biết nhỏ nào may mắn được lọt vào mắt xanh của anh ấy nhỉ?”

Tôi bỏ cuốn sách trên tay xuống không nặng không nhẹ nói: “Đứa nào mà nhận được lời tỏ tình của hần đảm bảo là đã làm quá nhiều việc thất nhân thất đức nên giờ gặp báo ứng. Tiểu Anh, tao nghĩ mày nên sám hối đi là vừa kéo lại giảm phải bãi cửt chó này thì chết.”

“Hừ, tại mày không có tể bào lằng mạn nên mới nói thế, tao mong được như mày nói còn không được a.” Thuý Anh thở dài thườn thượt.

“Thế nếu là mày thật thì làm sao?” Tôi hỏi.

Thuý Anh hùng hồn tuyên bố: “Nếu là tao, con note 5 của tao sẽ thuộc về mày.”

“Chính miệng mày nói đấy nhá, không giữ lời là chó con.” Tôi mừng hóm, con note 5 mà nó nói quả thật là hấp dẫn chết tôi, samsung galaxy note 5 có thể hay không thật sự bay vào trong tay tôi.

Thế mà nó lại nhe răng ra cười: “Nhưng tao lại có cảm giác chính là mày Tiểu Lâm thân yêu ạ.”

Tôi cau: “Vớ va vớ vẩn. Tao cũng chưa có đen đủi đến mức ấy.”

“Hi hi, chẳng phải trong tiểu thuyết hay viết như vậy hay sao? Nam chính đáng vẻ xuất chúng, vạn người đắm triệu người mê cùng nữ chính xinh đẹp tài giỏi là oan gia, người ta nói oan gia thì ngộ hẹp, mà ngộ hẹp thì...”

“Cất. Mày im giùm tao cái và dọn dẹp hết cái tư tưởng màu hồng ấy đi, đây là hiện thực mà hiện thực thì quá tàn khốc nên cái đồng tiểu thuyết của mày tốt hơn hết là đem đi làm đồ nhóm bếp.” Tôi xua xua tay cắt ngang câu chuyện dở hơi biết bơi của nó.

Nó nhún vai: “Chứ mày nghĩ còn có thể là ai?”

“Doãn - Hạ - Thảo - Linh.” Tôi nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

“Hừ, hàm hồ. Cô ta sao có thể.”

“Sao lại không? Nàng ta vừa đẹp, gia thế lại tốt, còn có học hành giỏi giang.”

Thùy Anh trề môi: “Vâng, cô thì xấu lắm, nhà lại nghèo rớt mồng tơi, học hành thì dốt nát?”

“Xi, cũng không phải do mày quyết. Lời tao nói chỉ có chuẩn men.” Tôi vỗ đầy tự tin.

Nó tỏ vẻ khinh bỉ tôi sâu sắc: “Chờ xem. Đúng là đồ không có mắt nhìn.”

Gì chứ, chờ thì chờ sợ gì bố con thằng nào.

A a a a a.... A a a a a a... A a a a a a... Những tiếng la hét dọc các hành lang vang lên làm cả ngôi trường to lớn rung dữ dội, nếu điện có thể sản xuất được bằng cách thu tiếng hét thì tôi nghĩ các nhà máy thủy điện và nhiệt điện có thể đóng cửa nghỉ ngơi được rồi.

“Đến rồi, đến rồi. Trời ơi đẹp trai dã man tàn bạo vô nhân đạo.” Thùy Anh rớt rít, nước miếng văng tung tóe, tóe, tóe.

Tên chó nâu tiêu sái bước vào lớp tôi, đứng trên bục giảng bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng.

Hắn nói: “Như tôi đã tuyên bố, người mà tôi muốn ngỏ lời làm bạn gái là một nữ sinh của lớp Ngoại Ngữ A năm nhất. Hôm nay tôi ở đây để thực hiện lời hứa đó.”

Khiếp, hắn nói cứ như thể mình là người của hoàng thất không bằng, tôi nghe mà muốn ói. Vậy mà cái giọng như bò rống ấy lại có sức ảnh hưởng lớn hơn cả lời của giảng viên, cái lũ mê trai im phăng phắc, lắng nghe không sót nửa chữ, mắt chớp chớp mồm đớp đớp, hận không thể một cước phi thẳng tới trước mặt hắn.

Hừ, tưởng việc mình đang làm vĩ đại lắm hay sao? Khoa trương quá mức rồi.

Tôi chặc lưỡi, lật trang sách kế tiếp, nhàn nhạt mở miệng nói với Thùy Anh lúc này đã trở về mặt đất sau một cơ sở phút du ngoạn trên mây: “Nhìn mày ai không biết còn tưởng mấy ngày bị bỏ đói đấy, làm gì mà nhìn người ta như muốn ăn tươi nuốt sống thế hả?”

Hình như tôi nói đúng quá nên nó chẳng có lời nào để phản bác, mắt thao láo nhìn về phía bục giảng bạn trao yêu thương.

Bỗng nhiên tiếng hò hét im bật, tôi phóng tầm mắt lên gặp ngay cảnh hai nhân vật chính liếc mắt đưa tình, chàng mỉm cười quyến rũ, phong tình vạn chủng, nàng e thẹn, trên má xuất hiện hai tầng hồng rất khả nghi.

“Đấy, tao nói có sai bao giờ. Tao chân thành khuyên mày một câu, mau mang đồng tiểu thuyết đi thủ tiêu vì mày bây giờ đã không còn phân biệt được đâu là đời thường nữa rồi.” Tôi nhỏ giọng nói vào tai Thùy Anh, nhưng dường như có cái gì đó đang cứng lại trong cổ họng tôi khiến tôi nói mãi mới thành lời. Có trời mới biết tại sao trong lòng tôi lại cảm thấy hụt hẫng, rất khó chịu.

Thế nhưng... chuyện gì đã xảy ra vậy? Trong tay tôi từ bao giờ lại xuất hiện hoa hồng nhung rực rỡ và sô cô la hình trái tim rồi?

Lục Chấn Phong đặt hai tay lên vai tôi, nở nụ cười, không phải cái nhếch môi lạnh lùng hay điệu cười nửa miệng đáng ghét mà là một nụ cười đúng nghĩa, vô cùng rạng rỡ, ấm áp: “Em chính là cô gái đó.”

12. Chương 11.2

CHƯƠNG 11.2

Hóa đá. Tôi hoàn toàn bị chấn động, hai mắt mở to nhìn hấn quên cả chớp, lông mi cũng quên rung. Nhìn về phía Doãn Hạ Thảo Linh, cô nàng mặt đỏ như tôm luộc, đang nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao cạo. Tôi chẳng hiểu gì hết, nhưng bàn tay lại vô thức nắm hai thứ kia chặt thật chặt, và nụ cười của hấn mãi quẩn lầy tâm trí tôi... Nụ cười của hôm nay không giống ngày hôm qua, mặc dù đều rất ấm áp rực rỡ nhưng lúc này đây nó có cái gì đó rất hạnh phúc khiến tôi một lời, thậm chí là một âm thanh cũng không thể thốt ra.

“Có chuyện gì mà các em vây kín lớp NNK50A thế này.” Đang trong tình thế khó xử thầy hồ ly xuất hiện như một vị cứu tinh của đời tôi.

Đám người tự động rẽ sang hai bên nhường lối đi cho thầy Vũ tiến thẳng đến trung tâm là chúng tôi. Ánh mắt thầy nhàn nhạt liếc Lục Chấn Phong rồi chuyển sang mấy thứ trên tay tôi, cuối cùng là thẳng đáy mắt tôi mà chiếu tới. Điều đó làm tôi vô cùng bối rối, giống như là bản năng muốn né tránh. Trong giây phút đó tôi chợt thấy một tia phức tạp từ đôi mắt nâu đen quẩn rũ nhưng rất nhanh thôi liền chớp tắt.

Giọng thầy nghiêm nghị: “Nơi đây là lớp học đâu phải là nơi để các em tụ tập chơi trò lãng mạn. Giải tán hết đi.”

Thầy giáo đẹp tờ rai đã nói vậy và cái màn tỏ tình lãng xẹt, nhầm, lãng mạn cũng đã kết thúc rồi còn ai dám ở lại để rước họa vào thân mà đặc biệt là khi đại thần đang nổi giận a.

“Còn em, em vẫn chưa có ý định rời khỏi lớp của tôi sao?” Thầy Vũ nhìn Lục Chấn Phong đang đứng cạnh tôi thản nhiên như chuyện chẳng liên quan đến mình, hừ lạnh.

Hấn kéo nhẹ khóe miệng, lạnh lùng liếc ông thầy một cái rồi nghênh ngang ra khỏi phòng học không quên hướng tôi đá long nheo. Ốn thấy bà nội.

Sau một hồi đi khám phá vũ trụ, cuối cùng tôi cũng trở về với Trái Đất, mí mắt giật giật vài cái, đại não cũng bắt đầu tiêu hóa hết một chuỗi các sự việc vừa xảy ra... Tôi thấy bóng dáng của con Galaxy lướt qua trước mắt tôi một cách nhẹ nhàng. Đứa nào, là cái đứa nào đã nói nếu bị cục băng trôi từ Bắc Cực kia tổ tình thì nhất định là người đó đã làm chuyện thất đức hả? Tôi muốn xé nát miệng của kẻ đó... hu hu...

Còn cái ông thầy hồ ly lăm chiêu này lúc nào cũng chỉ biết khi dễ tôi, như là lúc này đây tôi đang muốn đập đầu vào gối tự tử thì chớ lão còn chính tôi quay tít tù mù.

“Lớp trưởng, lên bảng giải bài tập này.” Quái, thầy Vũ tức giận cái gì chứ, không lẽ có ai mới sáng sớm đã chọc giận thầy rồi. (-_-)

Tôi tròn mắt nhìn cái đề trên bảng một lúc sau đó lè mề vác xác đi lên. Tôi có chút nghi hoặc, thầy hồ ly không phải là đang cố tình đối phó tôi đấy chứ, cái đề này tuy đề bài bằng tiếng Anh nhưng mà nội dung lại toàn hỏi về chính trị mà tôi lại là một đứa có kiến thức về chính trị thật sự là... không thể chê vào đâu được a ha ha. Bất quá cái đề này đối với bất kì một sinh viên năm nhất nào đều quá sức, với tôi cũng không ngoại lệ. Tôi thở dài một cái, cầm phấn ngoáy lia lịa hết nửa cái bảng đến khi mỏi tay quá thì thôi, lạch bạch về chỗ.

“Siêu quá đi mày, não mày to cỡ nào, có bao nhiêu cái rãnh mà sao trâu chó quá vậy?” Thuỳ Anh huých cùi chỏ vào tay tôi hưng phấn cười.

Nó có nói quá lên không vậy bởi tôi hoàn toàn chẳng có chút hài lòng nào về bài làm của mình, câu cú thì lủng củng, nội dung lại sơ sài. Nói chung, miễn cưỡng thì cũng được coi là hoàn thành 70%, kiểu này chắc...

“Thần đồng Hoàng Thủy Lâm đây sao? Em nghĩ chấm thi liệu bài này của em được bao nhiêu điểm, hử? Kiến thức về chính trị học của em không ngờ lại kém cỏi như vậy.” Tiếng thầy hồ ly từ phía trên oang oang dội xuống.

Tôi nói có sai đâu, một khi đã ngứa mắt với tôi thì dù tôi có làm tốt hơn nữa cũng chẳng thoát khỏi ma trảo của lão. Hừ, nói đùa gì vậy? Thầy chuyển sang giảng dạy môn chính trị từ bao giờ thế, còn nói tôi kém cỏi, sao lão không hỏi thử những sinh viên khác trong trường xem có bao nhiêu người có thể làm được như tôi, phải hay không chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa còn là mấy sinh viên khóa trên. Hừ, không biết là ăn nhằm phải cái gì nữa.

Thầy hồ ly một mặt cảm phần sửa lại bài của tôi, một mặt nghiêm nghị nói trước lớp: “Tôi biết các em đang trong giai đoạn trưởng thành, cũng có thể làm chủ được tình cảm của bản thân nhưng không phải vì vậy mà làm ảnh hưởng đến thành tích học tập, liệu có sinh viên nào muốn nợ môn phải thi lại hay không? Hôm nay vì bạn Thủy Lâm mà lớp chúng ta trở nên hỗn loạn để nam sinh khóa trên vào làm bậy, thân là lớp trưởng mà không làm tròn trách nhiệm còn công khai yêu đương trong trường.”

OMG*! Tôi đã làm sai chuyện gì cơ chứ, hán ta tự nhiên ùng ùng xông vào chẳng lẽ tôi lại phải thẳng thừng đuổi hán biến đi? Tôi còn chưa có cái lá gan to như vậy, không biết cái quan niệm làm tròn trách nhiệm mà lão nói có hay không sẽ khiến tôi tan xác trong tay lũ hám trai trong trường, nói đâu xa, chỉ riêng bị bọn con gái lớp tôi quây vào cũng đủ chết. Đúng là thích làm màu, hơn tôi có năm cái tuổi ranh mà làm như cách tôi cả mười mấy con giáp, còn nói tôi công khai yêu đương. Bao giờ? Khi nào? Ở đâu? Hai mươi năm sống vật vờ trên đời ngoài tình thương mến thương với gia đình tôi đây một mảnh tình vắt bờ tường, à không, là một mảnh tình vắt vai cũng chưa có lão nói vậy đúng là nghiêm trọng đả kích lòng tự trọng cao hơn núi Phú Sĩ của tôi. Tôi tức đến độ bật khóc thành tiếng...

13. Chương 12.1

CHƯƠNG 12.1

Cầm đóa hồng nhung to vật vã cùng với hộp sọ cô la vật vã không kém trên tay tôi thấy đầu óc trở nên mù mịt, lúc ấy tôi bị chặn dây thần kinh nào mà lại ôm đồm hai cái thứ này để rồi giờ không biết tính sao.

Vừa thấy tôi về mẹ liền hỏi, mắt liếc mấy thứ đồ trên tay tôi mỉm cười tươi rói: “Về muộn thế con, chu choa cái gì thế này, chàng trai nào đang theo đuổi con vậy?”

“Chuyện tốt mẹ làm đấy.” Tôi mệt mỏi đẩy hoa hoét sang cho mẹ, day day mi tâm tường thuật lại những tình tiết máu chó mà tôi gặp phải ngày hôm nay. Mới thứ Hai đầu tuần...

“Chà, đã bắt đầu hành động rồi đấy.”

Mẹ tôi thật kỳ quái, con gái đi học về mệt mỏi thân xác rã rời không thương thì thôi đằng này còn cười không khép miệng lại được rồi nói linh tinh cái gì. Tôi nhú mày: “Ai hành động gì hả mẹ?”

“Con không thấy sao? Bọn chúng là đang theo đuổi con đấy, thằng bé Tiểu Phong thật không làm mẹ thất vọng mà.”

“Con thấy họ giống như là đang mang con ra làm trò thì đúng hơn. Mẹ quả thực là rất hợp cạ với Tiểu Anh, toàn suy nghĩ như trong mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn, làm gì có cái chuyện ghét của nào trời trao của ấy, con mới không thèm tin.” Tôi không ngần ngại chặn ngay tránh để cho cái tư tưởng màu hồng của mẹ bay cao và bay xa hơn nữa.

Vừa bước lên được hai bậc cầu thang mẹ tôi liền gọi giật lại nhắc: “Tối nay phải đi dự tiệc đấy con đừng có quên.”

“Vâng, biết rồi khổ lắm nói mãi.” Tôi cười, lời giọng điệu cụ cô Hồng* ra. Nói thì nói vậy chứ mẹ không nhắc tôi cũng quên phăng đi mất rồi, cả tháng nay đầu đầu với những vấn đề kia tôi gần như chẳng nhớ gì đến “pạt ti” (party) mà bố nói. Giờ nghĩ đến thôi đã cảm thấy mệt rồi.

Mới gần 3 giờ chiều mẹ đã lôi tôi từ trên giường kéo một đường không ngừng nghỉ tới phòng của bà, còn nói tôi rằng con gái con đứa mà ngủ như lợn một tí thực nữ cũng không có. Dù muốn phản bác lắm nhưng tôi làm gì còn từ nào để mà phản bác nữa, hình như mẹ nói... đúng.

Bà lôi từ trong tủ ra không biết cơ man nào là váy dạ hội, kiểu nào cũng có, quỳn rũ, quý phái, sang trọng... đủ cả.

Tay bà bối loạn: “Cái này, cái này hay là cái này?”

Tôi sâu sắc đứng tưởng niệm trước cái tủ quần áo của mẹ, nếu ai đó chẳng may vô tình bị đồng đồ trong tủ đè xuống rất có thể là chết không kịp ngáp a. Ôi, đàn bà...

Tôi vừa ngáp ngủ vừa nhàn nhạt mở miệng: “Cái nào cũng đẹp, mẹ mặc cái nào cũng sẽ trở nên nổi bật giữa đám đông... nhờ cái váy.”

Cốp. Ai ya, mẹ lại sử dụng vũ lực, đầu của tôi có phải là cái mỗ đầu mà mẹ cứ thích gõ, tôi mà bị ngu đi thì phải làm sao, hu hu đau chết tôi rồi.

Mẹ tôi hai tay chống hông trông nữ quyền không chịu được: “Sao mày nói câu nào là đáng lòng câu đó thế hả con? Mày bảo mẹ mày đẹp nên mặc bộ nào cũng sẽ làm cái váy trở nên đẹp hơn thì có chết ai không hả?”

Úi xời, mẹ lại tự sướng rồi, mình biết mình đẹp là được rồi còn cứ nhất nhất phải bắt người khác mở mồm ra khen. Thật là... mẹ nào thì con đấy.

Tôi xoa đầu nhăn nhó: “Vâng, con biết rồi, mẹ là nữ thần trong lòng con, đẹp tuyệt vời mà không chói lóa, mẹ rực rỡ như vàng thái dương tỏa sáng trên đầu, ấm áp như ánh lửa bập bùng trong đêm đông giá lạnh, mát mẻ như mưa bão mùa thu... vân vân và mây mây, thế mẹ ‘xách’ con vào đây chỉ để giúp mẹ lựa đồ thôi hả, nếu xong rồi thì con về phòng đây, con còn chưa có ngủ được là bao.”

Còn chưa kịp nhắc chân lên tôi đã bị mẹ lườm cho phát run không dám hành động tiếp, bà lôi từ trong tủ ra bộ váy mà bố mua cho tôi hồi đầu tháng.

“Thay vào đi.”

“Thôi mà mẹ, giờ là mấy giờ mà mẹ đã kêu con mặc cái thứ này.” Tôi xua xua tay, thật là điên rồ nếu phải kéo lê cái váy dài lòa xòa này đi đi lại lại trong nhà nửa ngày trời, không bằng nói là đi lau nhà a.

“Sớm gì mà sớm, bố con đang trên đường về đón chúng ta đấy, còn phải make-up nữa, người khác thì không nói nhưng mà để cái tạo lại con thì... tương đối mất nhiều thời gian đấy.”

Mẹ là đang vũ nhục lòng kiêu hãnh của tôi sao, tôi ở trong lòng khóc thét nhưng không dám gào lên thành tiếng vì sợ lại bị mẹ cốc cho lồm đồm. Tuy không phục nhưng tôi lại rất chân chó lẳng xăng như con loăng quăng đi thay đồ.

Khó nhọc lê cái váy đi ra, tôi thở hồng hộc: “Có thể hay không không cần mặc cái ‘vớ’ này hả mẹ. Trông dị chết đi được.”

“Vớ vẩn, đẹp như vậy còn dị dạng gì. Ngồi xuống đây mau lên, con thật là lè mề hết phần người khác.” Mẹ tôi lườm, ấn tôi ngồi xuống cái ghế trước bàn trang điểm của bà.

Sau một hồi quệt quệt xoa xoa, vật lộn lên vật lộn xuống cuối cùng mẹ cũng dừng tay, chống cằm nhìn nghiêng nhìn dọc tựa như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật mình vừa tạo ra, mà tác phẩm tai hại đó chính là tôi.

Nói là tai hại nhưng tôi thật sự cảm thấy vô cùng choáng váng khi nhìn vào trong gương. OMG, mắt tôi có vấn đề chẳng, đứng trước mặt tôi là một mỹ nữ với bộ cánh trắng duyên dáng đơn giản nhưng lại lấp lánh đến chói mắt. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được búi cao lên để lộ cái cổ thon dài trắng muốt, tôn lên gương mặt với những đường nét sắc sảo xinh đẹp. Quả thật là choáng đến đứng cũng không vững.

Mẹ tôi cười dương dương tự đắc: “Thấy tài nghệ của mẹ thế nào, tuyệt chứ? Vịt con xấu xí đã chính thức trở thành thiên nga rồi.”

“Mẹ, có thật là con được chui ra từ trong bụng của mẹ không thể? Làm gì có ai suốt ngày chê ông chê eo con gái mình như mẹ đâu.” Tôi tức giận dậm chân bình bịch xuống nền nhà. Tôi công nhận tài năng “hội họa” của mẹ rất tuyệt mỹ nhưng rất là muốn dồn máu lên não bởi cái cụm từ “vịt con xấu xí” mà mẹ đặt lên người tôi.

Mẹ tôi vừa nguyền vừa cười, nhét đôi giày cao gót đỏ vào tay tôi nói như ra lệnh: “Đi vào và cút xuống dưới nhà cho tôi nhờ.”

Tôi ngu người xỏ đôi giày cao ngất ngưỡng vào chân lão đảo đi xuống cầu thang và kết quả cho sự thông minh đột xuất ngu bất thành linh của tôi là vừa đi được ba bậc loạng quạng thế nào mà tôi giẫm phải tà váy, một bước sang tây thiên. Tôi nhắm mắt không dám tưởng tượng tiếp tới cảnh máu me bê bết sắp xảy ra, trong lòng âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà cái cầu thang. Bất thành linh có một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy tôi, giống như là... Tôi từ từ mở mắt, gương mặt tươi cười quen thuộc phóng đại trước mặt khiến tôi đỏ mặt thẹn thùng vội vàng thoát người ra và tiếp đất.

*Cụ cổ Hồng nhân vật trong tác phẩm **SỐ ĐỎ** của Vũ Trọng Phụng: Một ông lão gần 60 tuổi, nghiện thuốc phiện nặng và lúc nào cũng tỏ ra là mình già. Ông có câu nói nổi tiếng đã đi vào đời sống: “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!”.

14. Chương 12.2

CHƯƠNG 12.2

“Thầy... thầy hồ à không... thầy Vũ.” Mỗi lần ngưỡng ngừng tôi lại mắc chứng cà lăm, thế nào cũng không thể sửa được.

Trước bộ dạng lúng túng của tôi, thầy hồ ly nhướng mày sau đó mỉm cười nhẹ nhàng: “Hôm nay em đẹp lắm.”

Quái, ông thầy hôm nay ăn nhảm cái gì hay sao vậy, sáng nay còn mắng tôi như hát hay giờ lại khen tôi như thể mọi chuyện lúc sáng đều là do tôi tự tưởng tượng ra, buồn cười thật.

Một phút trước tôi còn thẹn thùng đỏ mặt, giờ nghĩ lại sự kiện bị mắng kia tôi lại giận đỏ mặt, hận không thể xông tới dấm cho lão một dấm.

Tôi khách sáo nói: “Cảm ơn thầy. Thầy tới gặp mẹ em ạ? Để em gọi bà xuống.”

Còn chưa kịp vận cái loa rè của mình lên hết công suất, mẹ tôi đã từ trên lầu đi xuống, những bước đi đều toát ra khí chất của một quý bà.

Mẹ nói: “Không phải, mẹ kêu thằng bé đến hộ tống con đến bữa tiệc.”

“Hộ tống?” Tôi nghệt mặt, chẳng phải bố đang trên đường về đón hai mẹ con tôi sao?

Mẹ cười: “Ừ, mẹ thấy con chắc sẽ cảm thấy tệ nhạt khi đi cùng với hai ông bà già này nên nếu có một chàng trai tuyệt như Tiểu Vũ cùng đi với con thì thật tốt không còn gì để nói.

Tôi á khẩu, nửa câu cũng chẳng phun ra nổi. Đã vậy mẹ còn ném cho tôi thêm một kíp bom: “À, quên không nói cho con, Tiểu Vũ là cháu gọi Lục phu nhân bằng cô đấy.”

Chuyện gì nữa đây? Nói như vậy chẳng phải thầy hồ ly và tên chó nâu kia là anh em họ, điên mất thôi, sao mà tôi lại dây dưa không dứt với hai cái người này vậy trời!?

Thở dài một hơi, tôi mỉm cười với thầy Vũ: “Vậy thì cảm ơn thầy.”

Thầy Vũ cười nhẹ nhàng: “Ồ, không có gì. Chúng ta đi thôi.” Rồi quay sang chào mẹ tôi.

Không khí trong xe có vẻ căng thẳng, tôi ngồi quay mặt nhìn ra bên ngoài.

“Em còn giận tôi chuyện lúc sáng sao?” Giọng nói trầm trầm khác hẳn ngày thường của thầy hồ ly phá tan sự im lặng giữa hai người.

Ánh mắt tôi vẫn phóng ra ngoài kia, nói nhỏ đủ để thầy Vũ nghe thấy: “Thầy nghĩ sao?”

Kết... ét... ét! Tiếng xe phanh gấp, ma sát với mặt đường tạo thành một vết đen rõ ràng, thầy Vũ cho xe tấp vào lề đường, tôi ôm cái đầu vừa bị đụng vào cửa kính xe gất lên: “Thầy bị cái gì vậy, dừng xe thì phải nói trước chứ!”

“Xin lỗi em.”

Tôi dù đau nhưng mà người ta đã xin lỗi rồi thì thôi, xua xua tay nói: “Thôi, không sao ạ, dù sao cũng chỉ va chạm nhẹ chút thôi.”

“Tôi muốn xin lỗi chuyện lúc sáng.”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt quỷ dị nhìn thầy vừa đúng lúc bắt gặp một ánh mắt thâm trầm đang chiếu thẳng vào tôi. Một bộ dạng nghiêm túc trước nay chưa hề có, bởi thầy Tôn Thiên Vũ mà tôi biết là một người thích cười, cũng thích làm trò cười cho người khác, và cũng là lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng khi con người ta đã có khí chất trời sinh thì dù khoác lên người loại trang phục gì với màu sắc gì cũng không hề ảnh hưởng đến khí chất đó, ngày hôm nay thầy hồ ly của tôi mang tây trang trắng thơm không phải màu trắng như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích mà là một màu đen huyền bí, nhưng chính điều đó lại càng khiến thầy trở nên cuốn hút và tuyệt vời hơn.

Giọng nói của thầy vang lên nhẹ nhàng, chưa bao giờ nhẹ nhàng như thế: “Sáng nay tôi quả thật đã rất tức giận.”

Mặc dù đang rất ngượng vì việc mình nhìn chằm chằm bị người ta bắt được nhưng điều đó không thể che lấp hết đi cái sự tò mò và sự giận dữ của một kẻ có lòng tự trọng cao ngút ngàn như tôi, tôi dẫu môi: “Thầy tức giận cái gì chứ? Mà có như vậy thì cũng đừng lôi em ra làm cái bao cát, có phải là do thầy ghét em quá nên cứ nhìn thấy em là lại kim lông không đậu mà xả hận hay không?”

Trước những lời nói đầy trách móc của tôi thầy hồ ly lại nói mấy lời khiến tôi vô cùng ngỡ ngàng.

“Tôi chưa bao giờ ghét em, ngay từ đầu là vậy, bây giờ cũng vậy và mãi mãi về sau vẫn sẽ như vậy.”

Sao nghe vào trong tai tôi lại giống như lời thề non hẹn biển vậy nhỉ? Chắc dạo này bị nhiễm mấy cái tưởng tượng màu hồng của mẹ và con Thuỳ Anh rồi. Tôi nghệt mặt, hai mắt to tròn ngây thơ chớp chớp chỉ thiếu cái mồm chưa đớp đớp, rồi đột nhiên cảm giác lạnh buốt truyền đến, tay thầy đặt lên vai tôi xoay người tôi quay lại đối diện với đôi mắt thâm trầm sâu mê hoặc kia.

Bất ngờ thầy hỏi: “Liệu giáo viên có thể có cảm tình với sinh viên của mình được không nhỉ?”

“Dạ?” Tôi trở mắt nhìn, mấy cái dấu “?” bay lượn vờn trước mặt.

“Thôi bỏ đi.” Thầy Vũ thở dài một hơi, tiếp tục cho xe chạy về phía trước. “Thì ra em thực sự vẫn rất ngốc.”

“Thầy vừa xin lỗi xong em còn chưa có chấp nhận mà đã mắng em rồi, em đúng là ngốc thật mới tha thứ cho thầy a.” Tôi nguyền ông thầy một cái thật dài, khoanh hai tay lại tựa lưng vào ghế.

Thầy hồ ly vội cười làm hòa: “Được rồi mà, cho tôi xin lỗi em không hề ngốc mà là cực kỳ cực kỳ thông minh.”

Tôi phì cười: “Nói thế còn nghe được.” (Công nhận tôi dễ bị nịnh hót thật!?)

15. Chương 13.1

CHƯƠNG 13.1

Xe dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự. Vừa bước xuống tôi liền bị choáng ngợp trước sự nguy nga lộng lẫy của nó, ý tôi nói là của cái cổng ấy. Ôi mẹ ơi, có cái cổng thôi có cần phải vĩ đại thế này không? Đứng

hai bên cổng và xung quanh phía bên ngoài tòa biệt thự đều có vệ sĩ đứng canh gác, mấy chú thất cà vạt com lê chỉnh tề đứng như mấy pho tượng khiến tôi có cảm giác như đang lạc vào hang ổ của mafia. Haiz, đúng là cuộc sống của người giàu có khác, xây cả một cái biệt thự to như vậy ở một nơi cao cấp như vậy, người bình thường chắc được đặt chân tới đây cũng là điều xa xỉ a. Tôi và thầy hồ ly sóng vai đi vào bên trong, qua một cái khuôn viên rộng vài hecta, mỗi cả hai chẳng mấy chốc đã thấy được bóng dáng của ngôi biệt thự, à không, phải nói là tòa lâu đài ấy chứ, một tòa lâu đài màu trắng nổi bật giữa những ánh đèn vàng lấp lánh. Tôi kinh ngạc há hốc mồm, dù biết gia đình tên Lục Chấn Phong kia rất giàu nhưng tôi không ngờ lại giàu đến mức này.

Thầy Vũ buồn cười với biểu cảm trên gương mặt tôi, lắc đầu nói: “Vẫn còn sớm, chúng ta vào trong chào chủ nhà một chút.”

“Vào trong đó sao?” Tôi tròn mắt, chỉ vào tòa biệt thự khổng lồ kia.

Thầy hồ ly chỉ cười không nói dắt tay tôi đi thẳng vào trong.

“Tôn thiếu gia.” Gia nhân nhà họ Lục người nào gặp thầy cũng lễ phép chào hỏi khiến tôi ngưỡng mộ thầy muốn chết.

Nhưng thầy chỉ đơn giản gật đầu coi như đáp lại rồi rất tự nhiên cầm tay tôi kéo đi chẳng để tôi ứ ớ tiếng nào.

Oa oa oa, lần đầu tiên tôi được bước vào một nơi xa hoa như thế này, phong cách Đông Tây kết hợp có chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ treo giữa trần nhà tạo nên cảm giác cao sang quý phái nhưng không hề thiếu sự ấm áp. Sống trong môi trường tuyệt vời như thế này mà tại sao hán lúc nào cũng giống như một tảng băng nghìn năm không tan vậy nhỉ?!

“Cháu chào cô chú.” Thầy hồ ly lễ phép cúi đầu chào khi chúng tôi tiến vào phòng khách, chủ tịch cùng phu nhân đang thưởng trà rất tao nhã.

Tôi cũng nào dám thất lễ, mỉm cười nhẹ nhàng: “Cháu chào hai bác.”

Hai người nhìn thầy hồ ly sau đó lại chuyển ánh mắt sang tôi, đảo đi đảo lại mấy lần. Tôi tưởng còn bị họ sẫm soi thêm một lúc nữa, nhất là vị phu nhân thanh lịch quý phái kia ai ngờ bà lại cười rất vui vẻ, hỏi một câu làm tôi suýt chút nữa ngã chổng gọng trên đôi giày cao 7 tấc: “Tiểu Vũ dẫn bạn gái tới đây ư?”

Vậy mà thầy Vũ lại cười không có ý định giải thích, tôi nhú mày tay chân quơ loạn cả lên: “Bác hiểu lầm rồi, cháu là sinh viên của thầy ấy, mẹ cháu nhờ thầy đưa cháu tới đây.”

“Mẹ cháu?” Chủ tịch Lục ngạc nhiên.

Chết, việc quan trọng thế mà tôi lại quên mất, không giới thiệu thì ai biết tôi là ai chứ.

“Cháu là con gái của bố Vương và mẹ Dung ạ, bố mẹ cháu sẽ tới sau nên cháu cùng thầy đến trước.”

“À, thì ra là con gái của Phù Dung, hèn chi xinh đẹp như vậy...” Bác gái Lục hóa ra lại thật gần gũi và vui tính.

Bác trai Lục mà bố tôi luôn ca ngợi cũng ôn nhu, hiền hòa. Ông cười: “Chả trách cậu Vương lại coi cháu như báu vật, quả là báu vật vô giá a.”

Trên gương mặt bác Lục đã có nhiều dấu vết của năm tháng nhưng khí chất bất phàm cùng phong độ xuất chúng lại không hề bị lu mờ, có chăng thì chính là càng trở nên hấp dẫn hơn. Cái tên Lục Chấn Phong kia sao mà tốt số thế không biết, thế nào gene lại tốt như vậy...

Tôi mỉm cười khiêm tốn nhưng trong lòng lại như trống giông cờ mở, sau đó pháo hoa lại còn nổ dữ dội hơn nữa khi thầy Vũ không biết va đầu vào cái gì mở lời khen ngợi tôi: “Cô bé không những xinh đẹp mà còn vô cùng thông minh nữa, là sinh viên xuất sắc nhất mà cháu từng dạy đó.”

“Ôi, giỏi quá.”

“Bác đừng khen cháu như thế, cháu sẽ trở nên tự cao mất. Cháu vẫn còn rất nhiều điều chưa biết phải học hỏi từ các thầy cô, các anh chị và các bạn trong trường ạ.”

Bác gái Lục nhìn tôi, nói: “Ra là cháu học Đại học A, vậy chắc là biết thằng bé Tiểu Phong nhà bác nhỉ?”

Nghe thấy tên của hắn là tôi lại thấy bực mình, hắn một chút cũng không học tập được từ bố mẹ.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt tôi nở nụ cười rạng rỡ đến không thể nào rạng rỡ hơn được nữa: “Anh Phong ở trường nổi tiếng như vậy cháu sao có thể không biết...”

Tôi còn chưa nói hết câu bác gái Lục đã hăm hở nói: “Úi giời, nó mà nghe được lời cháu nói chắc sẽ xấu hổ lắm a. Từ ngày nó tới trường Đại học A nhập học, nó luôn xếp vị trí thứ nhất toàn trường thế mà năm nay tháng nào cũng chỉ xếp vị trí thứ hai. Haiz, bác nó nói ra mới biết, sau nó ba khóa có một sinh viên rất xuất sắc, không ngờ đó lại là cô bé dễ thương như cháu.”

Có một đàn quạ đen bay ngang qua đầu tôi. Không ngờ Lục Chấn Phong lại có quá khứ huy hoàng như thế. Tôi là tôi đang muốn nói tới cái mảng đen tối cùng cực của hắn kia,... haiz, còn tưởng hắn chỉ là một tên to xác được cái mã bên ngoài chứ cái đầu rỗng tuếch chứa toàn những suy nghĩ nông cạn không ngờ ông trời lại bất công quá thế, hừ, đã cho hắn sắc còn cho hắn tài làm chi?

Lời đáp lại còn chưa kịp vọt ra, thầy hồ ly đã nhanh chân nhảy vào chặn ngang họng tôi: “Cũng không còn sớm nữa là bữa tiệc diễn ra cháu nghĩ hai người nên đi chuẩn bị đi, cháu dẫn Tiểu Lâm đi dạo bên ngoài một chút.”

So với phía trước mà nói thì khuôn viên phía sau của nhà họ Lục còn xinh đẹp hơn nhiều lần, cả không gian đều tràn ngập mùi hoa cỏ thơm mát, nhẹ nhàng khoan khoái. Tôi không nghĩ ngờ gì khi nghe thầy Vũ nói đây là sản phẩm được một tay Lục phu nhân chăm sóc, với cái khí chất thanh thoát ấy thì quả thật... khỏi phải bàn.

Vừa nhìn ngắm xung quanh tôi vừa nói chuyện với thầy hồ ly: “Sao lúc đó thầy không giải thích?”

“Chuyện gì? Chuyện hai người nói em là bạn gái của tôi sao?”

“Ừm.”

Thầy hồ ly cười khoan khoái: “Không phải dù tôi có giải thích hay không thì cuối cùng cũng sẽ như bây giờ thôi sao?”

Nghe vậy tôi trợn mắt lên: “Nhưng đó là em lên tiếng đính chính mà.”

Vậy mà ông thầy lại hồn nhiên nhún vai: “Chính vì tôi biết em sẽ nói nên tôi mới chọn cách im lặng.”

A a a a a, tôi phải công nhận một sự thật đau đớn là mình không bao giờ có thể địch nổi về độ dày của da mặt với thầy hồ ly. Bất quá nhìn biểu cảm trên gương mặt lão lúc này tôi rất cuộc không nhịn được mà bật cười ha ha.

RẦM!

Một tiếng động kinh thiên động địa khiến chúng tôi đang cười liền nín bật. Lục Chấn Phong không biết đi đâu về tới, mặt mày hằm hằm đặng đặng sát khí trông vô cùng tức giận. Hắn nhìn thầy hồ ly bằng ánh mắt giống như là thâm thù đại hận ngay sau đó lại khôi phục dáng vẻ ngạo nghễ cao cao tại thượng đi lướt qua chúng tôi. Cái nhìn lạnh lẽo ấy khiến trái tim tôi đóng băng, nhưng chỉ trong giây lát thôi tôi đã gạt phắt cái suy nghĩ điên rồ nào đó trong đầu mình ra ngoài. Hắn như thế nào thì mặc xác hắn, mắc mớ gì tôi phải để ý quan tâm? Hừ, đúng là xấu nét vô cùng, mới sáng ngày còn đối với tôi sến súa chảy nước cảm động đến cả trời xanh vậy mà trời còn chưa tối hắn đã quay ngoắt 180 độ. Thật may là tôi có tư tưởng vững vàng không thêm tin vào những lời tố tình ngu ngốc của hắn rồi mơ mộng hão huyền nếu không thì giờ này chắc sốc quá mà chết a.

Trời càng tối thì khách khứa đến cũng càng đông, ui chời ui, toàn quan chức cấp cao, rồi những người có máu mặt trong giới kinh doanh, còn có cả con cái của họ, tất cả đều là nam thanh nữ tú, xinh đẹp tuyệt vời. Ôi ôi ôi, kia không phải là cái bác Bộ trưởng bộ gì gì đó thường hay xuất hiện trên ti vi ư, kia nữa, hình như là cái ngài đại tướng đại tá gì gì đó trong quân đội... Bữa tiệc quả là cao cấp đi.

Thời điểm chính thức khai mạc, chủ tịch Lục đứng trên sân khấu siêu lớn được trang hoàng lộng lẫy giữa khuôn viên tuyệt đẹp của nhà họ Lục nói vài lời: “Cảm ơn quý vị đã tới tham dự tiệc sinh nhật lần thứ 50

của vợ tôi. Ha ha, mọi người vốn biết phu nhân của tôi tính tình khá hướng nội nên khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được cô ấy tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ như thế này.”

Bác Lục vui vẻ nói cười mà không biết rằng tất cả mọi người đều đã hóa đá vì cái gọi là “bữa tiệc nho nhỏ” của ông. Bác ơi là bác, bác nghĩ sao mà lại nói thêm hai chữ “nho nhỏ”, nói như bác chẳng phải tiệc tùng của người ta cũng chỉ là... họp chợ thôi hay sao?

“Vợ à, chúc em sinh nhật vui vẻ, năm nay em có cảm thấy anh mang lại cho em nhiều hạnh phúc hơn năm ngoái không?” Lời nói của chủ tịch Lục Nhất Dương vừa thốt ra, cả không gian rộng lớn vang lên từng tràng pháo tay rộn rã, phu nhân Lục ngồi trên chiếc ghế đầu tiên dưới khán đài ngượng ngùng cười bẽn lẽn gật nhẹ đầu, hai má hồng hào hạnh phúc.

Tình yêu của họ thật khiến cho người ta hâm mộ, đã đi hơn nửa đời người mà vẫn mặn nồng đầm thắm như vậy, và tôi cảm thấy thật hạnh phúc vì bố mẹ tôi, tình yêu của họ so với tình yêu của chủ nhân bữa tiệc ngày hôm nay cũng vĩ đại không kém.

Bất quá, câu nói tiếp theo của bác Lục mới đúng là khai màn của một chuỗi rắc rối ngày hôm nay: “Để mở đầu cho bữa tiệc, tôi xin giới thiệu tới mọi người đứa con trai duy nhất mà vợ chồng tôi hết mực thương yêu, cũng là người sẽ kế nhiệm vị trí của tôi trong tương lai.”

Mọi người đang xôn xao bàn luận bỗng dưng đều im lặng, tất cả ánh mắt dồn lên sân khấu lớn với mong muốn chiêm ngưỡng dung nhan vị thiếu gia nhà họ Lục, đặc biệt là mấy vị tiểu thư xinh đẹp lộng lẫy kia, khỏi nói cũng biết họ mong chờ giây phút này đến nhường nào.

Lục Chấn Phong tiêu sái bước lên sân khấu, không gian yên ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng giày da nện nhịp nhàn trên sàn sân khấu.

Và chỉ hơn ba giây sau...

16. Chương 13.2

CHƯƠNG 13.2

“Oa, đẹp trai quá!”

“Trên đời này lại có người đàn ông đẹp trai đến nhường này sao?”

“Trời ơi, nhìn kìa nhìn kìa, đôi mắt Cầu Hồn Nhiếp Phách kia dường như đang nhìn về phía tớ...”

“Đâu có, giống như là nhìn tớ hơn.”

“Rõ ràng là anh ấy nhìn tớ mà.”

“...”

Đứng gần mấy mỹ nữ này quả thật rất mất mặt, lá ngọc cành vàng gì đâu mà một chút biểu hiện thực nữ cũng không có, làm như đã hơn ngàn năm chưa được nhìn thấy trai đẹp. Haiz, Lục Chấn Phong đúng là chỉ có cái mẽ bề ngoài để đi lừa gạt con gái nhà lành mà... Nhưng vậy cũng còn tốt chán, sự chú ý của họ cuối cùng cũng không còn tồn tại trên người chúng tôi nữa, nói chúng tôi là vì nguyên nhân khiến tôi này giờ khó thở chính là do thầy hồ ly đem đến. Ai kêu thầy đẹp từ rai xuất chúng quá làm chi để họ soi ánh mắt vào thầy như hổ đói nhìn thấy miếng mồi ngon, mà tôi đây đứng cạnh thầy nghiêm nhiên cũng bị rơi vào tầm ngắm, các nàng nhìn tôi bằng ánh mắt... sắc như dao cạo. Hừ, cảm quá đi mất, họ tưởng tôi muốn đi cùng thầy hồ ly lắm chắc, lần nào cũng bị chìm cho chết chìm. Nói vậy chứ tôi đây đường đường là một đại mỹ nhân có chi lại thua kém thầy Vũ, nhìn đi nhìn đi, có hàng tá thiếu gia công tử đang nhìn tôi với ánh mắt si mê kia kìa. (Bạn nhỏ Tiểu Lâm quả thật là ATSM)

Từ trên đài cao, à nhầm, từ trên sân khấu chất giọng từ tính lạnh lạnh giống như bắt cần lại giống như nhìn thấu sự đời cất lên, nhẹ nhẹ: “Chào mọi người, tôi là Lục Chấn Phong, cảm ơn mọi người đã tới chúc mừng sinh nhật mẹ tôi.”

Tất cả mọi người yên lặng nghe hắn nói tiếp nhưng hắn đối với mọi người lại tiết kiệm ngôn ngữ, chẳng qua lời nói của hắn lần nữa cất lên giống như mang đến một trận đại hồng thủy càn quét từng góc ngách của bữa tiệc: “Mẹ à, con có món quà muốn tặng mẹ, vốn dĩ đã chuẩn bị xong rồi nhưng đến cuối cùng lại xảy ra chút vấn đề. Nhưng mà không sao, con có thể sử dụng đàn piano để thay thế. Và bây giờ con chợt nghĩ có lẽ món quà của mình sẽ thật đơn điệu và nhạt nhẽo nếu chỉ là một bản nhạc bằng piano, vậy nên...”

Hắn dừng một chút, ánh mắt bỗng chuyển hướng nhìn về phía xa khuôn viên: “Có vị tiểu thư nào phía bên dưới có thể lên đây cùng tôi làm cho món quà này trở nên hoàn hảo hay không?”

Bữa tiệc phút chốc trở nên náo nhiệt, vị tiểu thư xinh đẹp nào cũng tỏ ra diễm phúc nhưng tay lại không tự chủ được mà sửa sang lại y phục, đầu tóc. Lại có một số thành phần cá biệt rất táo bạo lòi son phấn ra dặm lại, thật không biết họ đang nghĩ cái gì nữa, lỗ bịch.

Tôi tắc lưỡi đồng thời lòi cái điện thoại đang rung điên cuồng trong ví ra, cái tên “Chó con” nhảy nhót không ngừng, tôi bật cười ẩn nhẫn: “Alo gì vậy Tiểu Anh?”

Phải, cái tên “Chó con” chính là tên mà tôi lưu số điện thoại của Thuý Anh trong danh bạ, nhưng mà nó chưa có biết đâu nên đừng ai nói nhá nếu không thì tôi cũng không biết cuộc đời mình sẽ đi về đâu đâu.

Đầu dây bên kia, giọng nói của nó có vẻ rất phấn khích: “Tiểu Lâm Tiểu Lâm, chạy sang nhà tao đi có cái này hay ời là hay!”

“Không được, giờ tao không ở nhà.” Tôi vừa nói vừa che điện thoại để giảm bớt âm thanh ồn ào.

Còn nó thì vẫn như thường ngày, gào lên: “Mày đang ở đâu mà ồn quá vậy?”

“Cùng bố mẹ tham dự tiệc sinh nhật của mẹ tên họ Lục, chắc muộn lắm mới về được...”

Cạch. Tút tut tut... nhanh và gọn, con Thuý Anh đập máy cái rụp không thương tiếc. Tôi nhìn cái điện thoại trong tay và nghiêng răng nghiêng lợi, hừ, nó lại lên cơn bệnh gì thế, đang nói thì cúp máy. Vì quá mải miết với việc mắng Thuý Anh bố tôi hoàn toàn không biết tên chó nâu đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, hắn đột nhiên cầm tay trái của tôi và hôn nhẹ lên đó khiến tôi giật bắn mình. Ý định trợn mắt lên lườm hắn của tôi chưa kịp thực hiện đã bị chết yểu từ trong trứng nước khi đối diện với đôi mắt sâu thẳm như đại dương, ôn nhu đầy thâm tình của hắn.

Thanh âm hắn nhẹ như nước, êm mềm như gió thổi tới bên tai tôi: “Vị tiểu thư xinh đẹp này liệu có thể cho tôi một cơ hội mời em lên trên sân khấu hay không?”

Tất cả mọi người đều bị hành động của hắn làm cho chú ý, ánh mắt họ giống như bao vây chúng tôi. Cố ý, tuyệt đối là cố ý, ở đây nào có thiếu những bông hoa xinh lung linh mà sao hắn phải chỉ đứng tôi chứ, còn lâu tôi mới tin là mình có sức hút vô biên đối với hắn. Hai mắt tôi trừng hắn, hận không thể lòi cái mặt hắn chà xuống nền đất rồi ra sức giẫm đạp, nhưng thể quái nào cái lườm nguýt của tôi vào trong mắt mọi người lại biến thành ngạc nhiên mừng rỡ, diễm phúc. Mà cái tên cà chớn Lục Chấn Phong lại như chốn không người cầm tay tôi dắt đi lên sân khấu. Hừ, nói là dắt thì có phần nhẹ nhàng và khiêm tốn quá, chính xác nhất phải dùng từ “lôi xềnh xệch”. Bất quá tôi lại đứng một chỗ không hề dịch chuyển được mét nào, không phải tôi cố tình không di chuyển hay là có sức mạnh siêu nhiên đâu nhá, mà là...

“Em ấy chưa đồng ý mà.” Thầy Vũ nhú mày nắm tay phải của tôi rất chặt làm tôi có chút đau.

Lục Chấn Phong cũng chẳng vừa, lông mày nhướn cao nhìn thầy hồ ly như muốn ăn tươi nuốt sống, lời nói giống như đang hỏi tôi nhưng kì thực lại là khiêu khích thầy Vũ: “Phải không?”

Tôi thấy thầy ấy nói hoàn toàn đúng đấy, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ tôi nào dám nói ra, trông cái bộ dạng hắn như hung thần mà tôi đã sợ chết khiếp, chưa kể đến việc khi tôi đồng ý với câu nói của thầy hồ ly thì chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra với bàn tay trái của tôi.

Và hiện tại lúc này tôi muốn hét lên cho thoả cơn tức, cho vơi đi những uất ức trong lòng, cho dịu đi ngọn lửa đang cháy bỏng, hai người này coi tôi là cái gì, là sợi dây để co kéo hay sao, nói một cách mỉa mai thì tình cảnh bây giờ giống như một thước phim truyền hình Hàn Quốc, còn nói một cách phũ phàng thì tôi cảm thấy người mình dường như sắp tách đôi dưới sức kéo ba bò chín trâu của hai tên ảm ỉc này. Vậy mà

không có ai hiểu cho tôi hết, mấy vị tiểu thư xinh đẹp ơi, không phải là tôi muốn làm cho các cô ghen lồng lộn lên đâu, hu hu, nên đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, oan cho tôi lắm a.

Tôi run rẩy cười hề hề hai tiếng, dùng giọng điệu bình thường nhất để nói với Lục Chấn Phong: “Tôi có thể không lên hay không?”

“Đó, em ấy đã nói là không muốn lên mà sao cậu còn o ép?”

Lục Chấn Phong coi như không nghe thấy lời của thầy Vũ, ánh mắt hần nhìn tôi chăm chăm, giọng nói lạnh lùng đến thấu xương: “Em muốn tình thế này kéo dài đến bao giờ? Bữa tiệc sinh nhật này đối với mẹ tôi rất quan trọng, em muốn phá hỏng niềm vui của bà ấy sao?”

Ánh mắt hần như đâm thẳng vào tâm can tôi, tôi theo bản năng né tránh. Tôi chẳng muốn phá hoại cái gì, cũng không muốn mắc kẹt trong tình huống này, nhưng hần làm sao vậy chứ, ngay từ đầu là do hần bày ra đầu liên quan gì đến tôi mà bây giờ hần lại nói giống như là lỗi của tôi vậy.

Tôi giận vô cùng nhưng biết mình không thể giận quá mất khôn nên liền khôi phục dáng vẻ bình thản tự tin vốn có, nói: “Ok, lên thì lên.”

“Tiểu Lâm, em...” Thầy Vũ nín tay tôi lại, ngập ngừng.

Tôi gỡ tay thầy, mỉm cười trấn an: “Em không sao, thầy yên tâm, em nhất định toàn mạng trở về.”

Câu nói của tôi khiến cả một đám người bật cười, trong đó có cả chủ nhân bữa tiệc và... thầy Vũ. Lục Chấn Phong đen mặt: “Sao em nói giống như là đi với tôi như đi với cạp vậy?”

“Không đúng sao?” Tôi vừa liếc xéo hần vừa cùng hần đi lên sân khấu và còn không ngừng dùng móng tay đâm thật mạnh vào lòng bàn tay hần. Cho anh đau chết luôn. Vậy mà hần còn nhe răng ra cười, tức chết tôi.

Vừa đặt chân lên sân khấu, tất cả ánh đèn đều chiếu thẳng vào chúng tôi, chiếc váy trắng đính đá của tôi vì thế mà phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, đẹp đến khó tả. Đứng trước một đám đông mà không phải đồng bình thường khiến hai chân tôi mềm nhũn, đặc biệt là khi trong đám đông ấy tập trung toàn những người có thể lực trong xã hội và còn những ánh mắt ghen ghét xen lẫn ngưỡng mộ của những cô chiêu cậu ấm dưới kia.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Đôi bàn tay hần đặt lên vai tôi tuy lạnh nhưng lại truyền đến cho tôi sự tự tin phần chần chừ đến lạ thường. Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

Bất ngờ hần buông tôi ra và cầm micro lên, giọng nói từ tính lại một lần nữa ngân vang: “Đột nhiên tôi muốn thay đổi ý định bởi có vẻ như Hoàng tiểu thư đây hôm nay không thể hát vì giọng có gặp chút trục trặc vậy nên thay vì lẽ đó tôi mạn phép mở đầu tiết mục khiêu vũ. Có được không mẹ?”

Từ phía bên dưới, Lục phu nhân vui vẻ gật đầu.

Âm nhạc dịu nhẹ cất lên cũng là lúc hai bàn tay của Lục Chấn Phong ôm lấy eo tôi kéo sát tôi lại gần hần. Tôi hốt hoảng muốn nhảy ra nhưng lại bị hai gọng kìm đó giữ chặt lại.

Tôi không biết tại sao hần làm vậy bởi giọng của tôi hôm nay hoàn toàn bình thường không có cái gì gọi là trục trặc hết, nhưng mà bây giờ giọng nói của tôi quả thực không còn bình thường được nữa: “Tôi không biết khiêu vũ.”

17. Chương 14

CHƯƠNG 14

Tôi không hề nghĩ là giọng nói của mình có thể run đến mức độ này, cảm giác như có một đợt máu nóng tràn lên mặt. Ngay lúc này, thanh âm mềm mại lại vang bên tai tôi: “Không sao, em có thể đứng trên chân tôi.”

“Nhưng...” “Tôi e ngại nhìn đôi giày cao mấy tấc của mình, bằng đôi gót nhọn hoắt kia có thể nào đâm thủng chân hần.”

Đáp lại tôi là tiếng cười trầm thấp, Lục Chấn Phong không nói không rằng nhấc eo tôi lên một chút, đôi giày da bóng nhẵn đắt tiền của hắn cứ như vậy trở thành tấm nệm chân của tôi.

Một bản nhạc lãng mạn, ánh đèn lãng mạn, không gian lãng mạn, phía dưới kia mọi người cũng dần bắt nhịp khiêu vũ, từng đôi từng đôi một nhưng ánh mắt của họ vẫn không rời khỏi hai chúng tôi.

Tôi e dè lên ngược mắt lên nhìn hắn rồi lại cúi xuống nhìn hai đôi chân. Nếu bàn chân hắn bị tôi giẫm nát thì phải làm sao, oa oa, tôi không có tiền để bồi thường cho tổn thương của hắn đâu. Đường như cảm nhận được rối rắm trong lòng tôi, Lục Chấn Phong gia tăng thêm lực của bàn tay xốc tôi lên để bàn chân tôi không bị trượt xuống khỏi bàn chân hắn: “Chân của tôi rất tốt, em không cần phải lo, nếu có thật sự bị chấn thương thì tội lỗi cũng sẽ không tính trên đầu em đâu.”

Hơi thở của hắn phả vào mặt tôi khiến cho tôi cảm thấy rất ngượng, hơn nữa khoảng cách gần như vậy chẳng khác nào hai người đang ôm nhau, tôi có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người hắn, là một mùi hương rất dễ chịu, giống như hương thơm tự nhiên, lại nhàn nhạt mùi rượu vang. Tôi cảm thấy mặt mình như sắp bốc cháy hoàn toàn không tập trung được vào điệu nhảy chỉ để mặc hắn dẫn dắt, cho đến khi tôi không thể chịu được cái không khí này nữa thì đúng lúc tiếng nhạc dừng lại và hắn nhẹ nhàng buông tôi ra.

Theo bản năng tôi bỏ chạy, lao nhanh xuống phía dưới. Thầy Vũ giữ tay tôi lại mỉm cười: “Đừng chạy, em khiêu vũ đẹp lắm.”

Ánh mắt thầy nhìn tôi rất ấm áp vô hình chung tạo cho tôi một cảm giác giống như được bảo vệ.

Tôi nhướn miệng cười, hai mắt bắn ánh sáng ra tứ phía: “Giờ thầy mới biết em có tài khiêu vũ hay sao?”

Ừ thì, tà váy của tôi lúc đó vừa vắn che khuất cái hình ảnh tôi đứng trên chân hắn, mọi người ở bên dưới hoàn toàn không nhận thấy tôi là một đứa mù khiêu vũ.

Thầy hồ ly bật cười không khách khí nhéo mạnh cái mũi xinh xắn của tôi: “Em đó, mới có vậy mà đã nổ banh xác rồi.”

“Hừ, thầy là đang bạo lực học đường đó có biết không?” Tôi xị mặt, ngúng nguẩy xoa xoa cánh mũi.

“Ở đây là trường học sao?”

Một câu của thầy chặn ngang họng tôi, hình như cái nhau là nghề tay trái của thầy hồ ly hay sao mà mỗi lần cãi tôi đều thua đến tởm không còn manh giáp.

Tôi phụng phịu hai má, thềm vào tranh cãi với thầy nữa: “Thôi không nói nữa em muốn đi tản bộ.”

“Tôi đi cùng em.” Thầy Vũ cũng thôi trò cãi vã, nhẹ nhàng choàng chiếc áo vest đen của thầy lên vai tôi.

Tôi đón lấy chiếc áo, mỉm cười lắc đầu: “Không đâu, em muốn đi một mình thôi. Thầy nên tới chỗ người thân của thầy thì tốt hơn, em đây không thể bo bo giữ người được.”

“Em chắc là ổn chứ?”

“Thầy này thật là...” Tôi nguyền: “Em có còn là đứa trẻ lên năm đâu mà thầy lo.”

Thầy hồ ly bật cười: “Đúng, em không phải trẻ lên năm nhưng lại giống trẻ lên ba.”

“Thầy!” Tôi tức mà không nói nên lời, ai bảo là thầy hồ ly biết kính trên nhường dưới chứ, rõ ràng là đang muốn khiêu chiến với tôi.

“Được rồi, được rồi em muốn đi đâu thì đi đi, nhớ đừng đi loăng quăng đấy.” Thấy ánh mắt hung tợn của tôi, thầy Vũ cười cầu hoà.

Tôi len lỏi chui ra khỏi đám đông, giờ phút này nhân vật chính của bữa tiệc đang cắt bánh mà tôi lại trốn đi thì quả thật không được có phép cho lắm, bất quá một diễn viên quần chúng như tôi mà nói thì có mặt cũng được, không có càng giúp chủ nhà tiết kiệm thức ăn.

Trời đất, nhà họ Lục sao mà giàu có đến thế, trong khuôn viên rộng lớn đâu đâu cũng toàn là cây quý được trồng trong những chiếc chậu đất tiền nhìn mà hoa cả mắt. Tôi vừa đi vừa ngó ngang liếc dọc thăm oán

thán, haiz, những người giàu có ngày càng giàu còn những người nghèo khó như tôi thì có sao càng ngày càng tả tơi a, ôi ôi giai cấp tư sản với vô sản quả thực cách nhau như mặt trăng với mặt trời.

Nhìn ngẩn chán chê tôi lại ngẩn ngơ suy nghĩ, nghĩ về thầy Vũ. Thầy rất ít khi buồn, à không, là tôi rất ít khi thấy thầy buồn, lúc nào nụ cười cũng thường trực trên môi, dù là cười mỉm hay rạng rỡ, hoặc cũng có thể là bật cười thành tiếng thì trông thầy đều rất đẹp trai, thật sự là rất rất rất đẹp. Chính bởi thầy hay cười mà có lần tôi đã đặt ra một câu hỏi dở hơi đến độ cảm hấp: “Ngoài cười ra thầy không còn cách nào để bộc lộ cảm xúc hay sao?” mà quên mất đôi khi thầy còn hay nổi cơn thịnh nộ. Khi đó thầy nhẹ nhàng xoa đầu tôi như xoa đầu cún con (!?) và nói rằng: “Nụ cười làm giảm stress, giúp con người cảm thấy bớt căng thẳng và quan trọng nó khiến cho người đối diện với em không có cảm giác bị áp lực.” Vâng, câu trả lời của thầy rất có ý nghĩa, đáng suy ngẫm vì quả thực có nhiều lúc tôi căng thẳng đến mức dây thần kinh như sắp đứt đến nơi lại nhận được sự khích lệ động viên của mọi người bằng những nụ cười ấm áp thì tinh thần AQ* của tôi lại tăng vọt. Bất quá lời nói tiếp theo của thầy làm tôi hoàn toàn suy sụp, thầy nói: “Và quan trọng hơn tất cả là tôi phải cười nhiều thật nhiều để giữ gìn nhan sắc trời cho của mình. Em cũng thấy đó thôi, sắc đẹp của tôi thật sự rất có ích, chính nhờ nó mà các tiết dạy của tôi các em đều đến lớp rất đầy đủ và còn rất trật tự nghe tôi giảng nữa đúng không nào?” Thở huyết, tôi trịnh trọng muốn thở huyết.

Đến lúc ngừng hồi tưởng tôi chợt nhận ra mình đã bước vào một nơi, con mẹ nó, cực kỳ đẹp. Ôi, đây là bể bơi hay là biển vậy, rộng quá đi. Đúng là người giàu có rất biết hưởng thụ a, nước hồ trong xanh, xung quanh thấp nhiều đèn sáng trưng. Tôi hứng thú ngập tràn vội gạt nhẹ tà váy sang một bên rồi ngồi xuống đưa tay vờn nhẹ làn nước, cảm giác thật thích.

“Không hổ là Hoàng Thụy Lâm, lúc nào cũng trội hơn người khác a.” Chất giọng lạnh lạnh có phần the thé vang lên phía sau.

Tôi quay đầu lại liền bắt gặp ba gương mặt ma chê quỷ hờn được cái phần trát dày hàng ki lô mét. Quan trọng là tôi không hề quen biết gì ba cô “công chúa” này, bất quá gương mặt thứ tư kia dù có hoá thành tro bụi tôi cũng dễ dàng nhận ra, người đẹp Doãn Hạ Thảo Linh lớp tôi chứ ai. Chẳng có gì là lạ khi cô ta có mặt ở đây, đại tiểu thư của Hà thị tiếng tăm lẫy lừng, mà tập đoàn Hà thị vốn là đối tác đang hợp tác với Lục thị về khá nhiều hạng mục làm ăn.

Ba con gà và một con hạc đứng vây tôi ở bốn phía, khoanh tay tạo tư thế rất... ngẫu, còn mặt thì khỏi phải nói, song song với bầu trời.

Đại tiểu thư họ Doãn dùng tay sờ loạn mặt tôi, vỗ nhẹ hai cái, hành động vô cùng giống bọn giang hồ: “Mày vui chứ? Hết màn tỏ tình lãng mạn giờ lại khiêu vũ dưới ánh trăng trở thành người nổi bật nhất trong bữa tiệc. Nhưng mà tao nói mày nghe câu này, đừng có vì vậy mà ảo tưởng mơ mộng bay cao quá, kéo ngã xuống là tan xương nát thịt đấy. Hừ, loại con gái như mày sớm muộn gì anh Chấn Phong cũng chán thôi.”

Tôi gạt bàn tay cô ta ra, khoe môi khê nhếch: “Loại con gái như tôi làm sao? Vậy xin hỏi Doãn đại tiểu thư tự nhận mình là loại gì?”

Hai tiếng “loại gì” mà không phải “loại người gì” khiến Doãn Hạ Thảo Linh tức ói máu, hai mắt cô ta trừng lớn, miệng nói ra cũng toàn từ ngữ của bọn văn hoá lùn: “Mày là đồ con gái mặt dày vô liêm sỉ, bề ngoài thì tỏ ra thanh cao trong sáng vậy mà lại không từ một thủ đoạn nào để quyến rũ anh Chấn Phong, tao biết ngay ngày đó ở trung tâm thương mại là mày cố tình đụng anh ấy để thu hút sự chú ý mà. À, mà đâu phải chỉ một mình anh ấy thôi đâu, còn cả thầy dạy thể mới vào trường mà mày cũng không tha, mày không thấy là mình quá tham lam hay sao?”

Cô ta mắng chửi một hồi rồi dừng lại thở như chưa bao giờ được thở, tôi cười nhạt, giọng nói cũng lạnh đi vài phần: “Cô sửa xong chưa?”

“Chưa. Mày là đồ lẳng lơ, ai mà biết được ngoài hai người kia ra mày còn có người thứ ba, thứ tư, thứ năm... Không biết chừng còn lên giường với người ta rồi...”

Chát! Tôi thẳng tay tặng cho Doãn Hạ Thảo Linh một bạt tai trời giáng, loại người này càng được đà thì càng lấn tới, hừ, con hổ không ra oai thì lại tưởng con mèo con đang ngủ.

Trong mắt tôi không còn một chút tia sáng, giọng nói hờ hững lạnh nhạt: “Cô có cần đi khám lại mắt không vậy? Nếu chưa thì mau đi kiểm tra đi đừng có ở đây mà sửa linh tinh, nghe thật nực cười. Mấy cái việc

quyến rũ người khác này tôi nghĩ cô là người rành hơn ai hết, không phải sao? Tôi nói cho đại tiểu thư nhà cô biết, làm người thì trước khi nói phải biết suy nghĩ, đừng có thiếu năng mà ăn nói hàm hồ, cô nhìn thấy tôi lên giường với đàn ông? Hay có người nói với cô như thế? Thảo Linh ơi là Thảo Linh, cô đúng là có lớn mà không có khôn, chỉ được cái bộ ngực tấn công mông phòng thủ còn đầu óc đúng là toàn bột nhào. Tôi còn tưởng rằng cô lá ngọc cành vàng thế nào hoá ra cũng chỉ là giả bộ như được giáo dục tốt mà thôi.”

“Mày... mày...” Doãn Hạ Thảo Linh bị mấy câu chửi người mà không thô tục của tôi làm tức sôi máu, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ kĩ lưỡng cũng không thể nào che giấu được sắc mặt biến đổi xanh xanh trắng trắng tím tím của cô ta.

Bỗng một lực vô cùng mạnh đẩy tôi ngã về phía sau, rắc một cái, chiếc giày cao gót của tôi liền như vậy oanh liệt hy sinh, còn tôi...

Nỗi sợ hãi bấy lâu nay tôi luôn muốn quên bỗng chốc lại như nước lũ tràn về...

*AQ: tên nhân vật trong tác phẩm “AQ chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn (Trung Quốc). Câu chuyện kể lại cuộc phiêu lưu của A Q, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại cứ nghĩ “chúng đang đánh bố của chúng”. AQ có nhiều tình huống lý luận đến “điên khùng”. A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ hơn mình về địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức mình ngay trong khi anh ta phải chịu đựng sự bạo ngược và áp bức của chúng. Lỗ Tấn đã cho thấy những sai lầm cực đoan của A Q, đó cũng là biểu hiện của tính cách dân tộc Trung Hoa thời bấy giờ. Kết thúc tác phẩm, hình ảnh A Q bị đưa ra pháp trường vì một tội nhỏ cũng thật là sâu sắc và châm biếm.

18. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tôi đang ở trên thiên đường ư? Nếu không phải có chi trước mắt tôi toàn bộ đều là màu trắng. Cuộc đời tôi như vậy là chấm dứt? Thật ngán ngủ, hu hu, tôi vẫn còn là một thiếu nữ, một thiếu nữ xinh đẹp chưa biết mùi đời, một mảnh tình yêu rách nát vất vưởng cũng chưa có...

Tôi gào khóc: “Chúa ơi, Ngài gọi con sớm như vậy sao?”

“Hoàng Thụy Lâm, em gào thét cái gì?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai tôi làm cho tôi càng thêm kinh hãi, bất chấp tất cả càng khóc dữ dội hơn.

“Cuộc đời ới sao mà đi quá nhanh, để tao cô đơn lạc lõng giữa chốn này, có biết chăng tình yêu của tao đối với mình là mãnh liệt hơn cả sóng cuộn trào, bao la hơn đại dương rộng lớn...”

Hai vai của tôi đột nhiên bị một lực lớn lắc mạnh, thanh âm kia trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết: “Tiểu Lâm, tỉnh dậy, đây là phòng của tôi.”

Vì quá đau nên tôi mở mắt ra, gương mặt đẹp trai sáng chói đập thẳng vào đáy mắt tôi. Đôi mắt kia chăm chú nhìn tôi lộ rõ vẻ lo lắng.

“Lục Chấn Phong? Anh cũng chết rồi sao? Tại sao? Tại sao anh lại bị chết?”

“Em ngậm mồm cho tôi, đừng có mở mồm ra là chết với chóc. Không nghe tôi nói gì sao, đây là phòng ngủ của tôi, không có thiên đường nào ở nơi này cả, mà em nghĩ em vừa chết cánh cổng thiên đàng liền mở cho em vào sao? Em cũng tự tin quá đấy.” Hắn miệng lưỡi tuy nói rất độc nhưng lại vô cùng dịu dàng kê gối giúp tôi ngồi dậy.

Tôi lắc lắc cái đầu nặng trĩu của mình, mơ hồ hỏi: “Sao tôi lại ở trong phòng của anh? Doãn Hạ Thảo Linh đâu? Còn có ba người đi cùng cô ta nữa?”

“Em cái gì cũng đừng hỏi, nên nghỉ ngơi tốt đi.” Hắn không trả lời tôi mà tôi cũng không muốn hỏi lại nhiều, đang tính nằm xuống lại nghe thấy hắn nói, giọng điệu không hiểu là đang trách móc hay gì nữa.

“Mà em có phải đồ ngốc không, mực nước trong hồ rõ ràng nông như vậy còn không biết tự mình xoay sở, nếu như lúc ấy tôi và mọi người không đến kịp thì em sẽ bị nguy hiểm thế nào có biết hay không hả?”

Giờ hẳn là đang kể công với tôi đi? Hẳn phát hỏa cái nỗi gì, không muốn cứu tôi thì cứ mặc kệ đi ai bắt hẳn làm điều hẳn không muốn làm đâu. Như thế nào mà giờ này tuyên lệ của tôi lại hoạt động hết công suất, nước mắt giống như vòi nước bị hỏng chốt vận chảy không ngừng: “Vâng, cảm ơn anh đã cứu sống tôi, là do tôi quá kém cỏi, lớn từng này tuổi đầu rồi còn không biết bơi.”

Hình như hẳn không nghĩ tới tôi sẽ có thái độ này, gương mặt kia rõ ràng có hơi ngưng một chút, sau đó liền dịu lại, hẳn ngồi xuống bên cạnh tôi, thái độ cũng không còn gay gắt.

Hắn nói: “Có chuyện buồn trong lòng thì nói với anh, anh sẽ giúp em vượt qua nó.”

Dù biết có nói ra hẳn cũng sẽ chẳng giúp gì được nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy trong tâm một luồng ấm áp khe len lõi truyền vào, muốn kể cho hẳn.

“Anh có biết cảm giác của một đứa trẻ lên bảy bị bắt cóc như thế nào không? Đứa trẻ đó bị bắt cóc vào đúng ngày sinh nhật tròn bảy tuổi của mình khi đang đứng đợi bố mẹ đến đón lúc tan trường. Bị nhốt trong phòng tối có rất nhiều gián và chuột, còn có cả mùi hôi thối của xác động vật chết, bị đánh đập, tra tấn, bị dìm vào nước, đau đớn đến chết đi sống lại vì bố của nó chưa mang tiền đến giao nộp cho bọn chúng. Ngày đó khi bố mẹ và cảnh sát đến đã bắt được bằng nhóm bắt cóc tổng tiền đó và cứu được đứa trẻ nhưng khi đó trên cơ thể đứa trẻ không có chỗ nào là không bị thương, khắp người nó đều đầy những vết roi quật, tía máu, nhẹ nhất thì cũng là bầm máu tím tái. Từ đó về sau sự việc ấy đã để lại bóng đen khó phai mờ trong lòng đứa trẻ lên bảy nọ, cho tới khi nó mười tuổi, mười lăm, rồi hai mươi tuổi nó cũng không thể nào quên được.”

Tôi gần như phát điên lên, ôm chặt lấy hai đầu gối khóc không thành tiếng, cả người run rẩy không ngừng. Cái kí ức kia tôi không bao giờ muốn nhớ lại nhưng giờ đây lại hiện rõ mồn một như mới xảy ra ngày hôm qua, càng muốn quên đi thì nó lại như nện vào lòng tôi một nhát dao như để chứng minh sự tồn tại của nó và như để nhắc nhở tôi rằng tuyệt đối không được phép quên.

Một vòng tay ấm áp ôm trọn lấy tôi để tôi tựa vào lồng ngực rộng lớn vững chắc, âm thanh lạnh lùng giờ phút này trở nên thật trầm ấm: “Đừng sợ, đó là vì trong quá khứ của em không có anh, bây giờ thì tốt rồi, anh đã ở bên cạnh em sẽ chẳng còn điều gì có thể khiến cho em sợ hãi nữa.”

Trong lòng tôi cảm thấy an toàn và ấm áp lạ thường, tuy không phải là có thể ngay lập tức cảm thấy vô tri với nỗi đau cùng sự sợ hãi đã hằn sâu trong tim ấy nhưng là thâm tâm cảm thấy yên bình, tĩnh lại.

Bất quá... Bụp... Rầm... Tôi thượng cẳng chân hạ cẳng tay một cước liền đạp cái tên nào đó từ trên giường xuống dưới đất, mắt bò câu trâu, nhắm mắt bò câu xinh đẹp neho lại mắng: “Ai cho phép anh ôm tôi cái đồ dê xồm lợi dụng này!”

Càng lúc tôi càng thấy mình dễ bị dụ gạt, thế nào mà chuyện tuổi thơ của mình lại lòi ra kể lể với hẳn, đã thế một chút phòng bị cũng không có cứ như vậy để hẳn bò lên giường rồi chiếm tiện nghi của mình.

Lục Chấn Phong ngồi dưới sàn nhà mặt mày nhăn nhó thành một đoàn: “Em đối đãi với ân nhân của mình như thế đó hả?”

Tôi hất mặt hừ lạnh nhưng hẳn đột nhiên nhào đến trước mặt tôi cười quỷ dị: “Thái độ này của em là muốn ghẹo đòn phải không?”

“Tôi mới không thèm sợ anh.” Tôi nhìn hẳn khiêu khích kiêu như là xem anh làm gì được tôi nhưng ngay sau đó bản thân liền hối hận.

Cánh môi nóng ẩm dán vào môi tôi, chậm rãi khiêu khích, nhẹ nhẹ cắn cánh môi dưới của tôi, liếm liếm mút mút mà tôi thì đã sớm... hoá đá chỉ biết trân trân nhìn gương mặt phóng đại của hẳn. Cho tới khi hẳn dời khỏi môi tôi, lông mày nhướn lên, đầu mày đuôi mắt đều tràn ngập ý cười, tôi tức muốn phát khóc phần nộ gào thét: “Anh... Anh... cái loại dê tiện này muốn chết hả?”

Hu hu, nụ hôn đầu của tôi, nụ hôn mà tôi cố gắng gìn giữ cho người mà mình yêu thương nhất trong tương lai giờ đã tan theo mây khói. Vậy mà cái gã mặt dày kia một chút cũng không cảm thấy tội lỗi, còn trưng

ra nụ cười rục rờ đến chói mắt.

Hắn nói: “Lần sau tốt hơn hết là em đừng để tôi thấy em tay trong tay cùng với Tôn Thiên Vũ, nếu không hình phạt cũng không đơn giản chỉ dừng lại ở mức độ này đâu. Bất quá em có thấy hình phạt vừa rồi quá đổi ngọt ngào hay không a?”

Ngọt ngào cái đầu nhà hắn, tôi tay trong tay với thầy hồ ly bao giờ chứ? Mà tôi cùng với ai thì liên quan gì tới hắn, nắm chân nắm tay người khác thì ảnh hưởng đến kinh tế nhà hắn hay sao mà mắc gì hắn phải quản thúc.

Nghĩ mà tức đến giậm chân, tôi hung hăng cầm cái gối đầu ném thẳng vào gương mặt yêu nghiệt của tên chó nâu, méo máo: “Nụ hôn đầu của tôi sao anh dám cướp đi?”

Hắn mỉm cười vô tội, đưa tay đỡ cái gối: “Cái đó, em yên tâm đi đây đâu phải là nụ hôn đầu của em. Thực lòng mà nói anh cũng không muốn giấu em, ngày hôm qua em uống khá nhiều nước dưới hồ bơi nên lúc lên trên bờ thì ý thức sớm đã tan ra, tình huống cấp bách buộc tôi phải làm hô hấp nhân tạo...”

“A a a a a a...” Tôi thất điên bát đảo hét lên, cầm đồ đạc phi liên tục mong muốn huỷ dung của hắn nhưng hắn đã nhanh chân trốn thoát khỏi phòng.

Chuông điện thoại vang lên inh ỏi tạm thời cắt đứt màn hờn khóc của một oán phụ, oh my God tôi đang ăn nói lung tung cái gì vậy, gì mà oán phụ, phải là một thiếu nữ xinh đẹp, đúng rồi, là một thiếu nữ xinh đẹp.

Ngó cái tên trên màn hình, tôi liền điên tiết nhớ đến việc hôm qua nó đập máy của tôi, bất quá tôi lại nhanh chóng nhận: “Alo.”

“Tiểu Lâm, mày có sao không? Có thấy khó chịu chỗ nào không? Ngày mai đi học chứ?”

Tôi đưa cái điện thoại ra xa tai tránh cho bị những câu hỏi quan tâm thái quá của Thuý Anh làm hỏng lỗ tai.

“Ồ, không sao, sáng mai liền đi học lại.”

“Vậy là tốt rồi, mày cũng nên gọi cho thầy Vũ một chút, sáng nay trên lớp thầy nói mày gặp tai nạn nên nghỉ. Thầy có vẻ lo cho mày lắm.”

Ừm, tôi đúng là nên đi gặp thầy, ngày hôm qua rõ ràng tới cùng nhau nên khỏi nói tôi xảy ra chuyện thì thầy có bao nhiêu lo lắng. Nói vài câu nữa với Thuý Anh rồi cúp máy, tôi phi thẳng ra cửa vừa đúng lúc đụng trúng người giúp việc của Lục gia.

Tôi cuống quýt: “Xin lỗi xin lỗi, là cháu vô ý. Cô có sao không?”

“Tôi không sao, tiểu thư yên tâm a.” Cô giúp việc cười hiền hậu đưa cho tôi một cái khay đựng y phục: “Đây là chiếc váy tối hôm qua của cô tôi đã giặt sạch sẽ rồi, còn đây là đồ để cô mặc hôm nay.”

Tôi ngờ nghệch nhìn đồng hồ lại nhìn người mình một lượt từ trên xuống dưới liền cảm thấy có gì đó không đúng. Bộ đồ ngủ Micky Mouse dễ thương này từ đâu mà xuất hiện hơn nữa bản thân còn không có mặc nội y.

Một đạo ánh sáng xẹt qua đầu khiến tôi rùng mình lắp bắp không nói nên lời: “Cái đó... hôm qua...”

Cô giúp việc nhìn tôi cười cười: “Tiểu thư yên tâm, là bà chủ tự tay thay cho cô.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngay sau khi tiêu hoá hết lời cô giúp việc thì khuôn mặt so với tôm luộc còn đỏ hơn vài bậc. Nói như vậy bác gái... nhìn thấy hết của tôi rồi... A a a a, tôi không muốn sống nữa.

Mang gương mặt đỏ rục cùng mấy bộ đồ vào lại trong phòng, lòng tôi không ngừng gào thét. Bất quá cái váy kẻ ca rô này thật sự là vừa khít, rất dễ thương, chiếc áo phong crop top cũng đẹp nữa, haiz, tôi cầm túi xách chạy một mạch xuống lầu may sao hai bác đều đã đi làm nếu không thì tôi không biết giấu mặt vào đâu nữa.

19. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Em muốn đi đâu?” Chân tôi vừa bước đến ngưỡng cửa liền khựng lại bởi một giọng nói lạnh như băng đã ngàn năm không tan.

Trời đất quỷ thần ơi, sao hấn không đi học mà lại ngự ở đây lúc này?

Tôi xoa xoa cái cổ chân đau nhức vì bước hụt, mặt mày nhăn nhúm: “Anh có thể hay không đừng như oan hồn xuất hiện bất ngờ?”

“Em đi đâu?” Lục Chấn Phong bỏ qua thái độ của tôi lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Tôi đi đâu là việc của tôi, mắc mớ gì tới hấn mà hấn phải dùng cái bộ mặt thúu hoắc này để tra khảo tôi, nghe cứ giống như tôi đối với hấn là đang hồng hạnh xuất tường vậy, tôi mới không phải vợ của hấn a.

Nghĩ thì nghĩ thôi chứ tôi đâu có dám nói ra bên ngoài, vẫn phải chân chó tươi cười hơn hở: “Tôi là đi về nhà a, dù sao cũng đã khoẻ lại rồi không thể mặt dày ở lại làm phiền gia đình anh nữa.”

Hấn nhếch khoé môi tà tà cười: “Ô, em có mặt dày hơn chút nữa thì có sao, vốn dĩ đã trở nên trợ với đạn được rồi mà.”

Tôi có ý nghĩ muốn giết người, hấn cư nhiên lại chửi tôi da mặt dày, đang muốn bùng nổ lại nghe hấn nói: “Bố mẹ tôi muốn giữ em ở lại ăn tối, còn nữa mới vừa rồi bố mẹ em gọi nói tôi đưa em về nhà cẩn thận, tôi thế nào có thể làm trái lời của bốn vị đại nhân.”

Oa oa, bố mẹ bán tôi đi từ bao giờ thế. Tôi khóc không ra nước mắt, dơ hai tay đầu hàng: “Tôi là muốn đi gặp thầy Vũ.”

“Gặp anh ta làm gì?” Mặt hấn đen sì, giọng nói thì lạnh băng.

Tôi mặc dù nổi da gà nhưng vẫn rất thành thật: “Ngày hôm qua tôi đến cùng với thầy nhưng sau đó lại xảy ra chuyện, tôi nghĩ chắc thầy đang lo cho tôi lắm.”

“Không biết là anh ta lo cho em hay em mới đang lo lắng anh ta?” Càng lúc càng thấy giá băng, tôi liếc nhìn gương mặt âm u như lãnh cốc của hấn không khỏi rùng mình. Đây chẳng phải dấu hiệu cho một cơn thịnh nộ sắp bùng nổ hay sao? Trời đất quỷ thần ơi, tôi đây là đã làm gì chọc hấn?

Tuy trong lòng gào thét nhưng ngoài mặt tôi vẫn giả bộ như không có gì băng quơ hỏi: “Anh có muốn đi cùng với tôi hay không?”

Ôi chao ôi thật là chói mắt, cái tên chó nâu này sắc mặt thay đổi so với người ta lật một tờ giấy còn muốn nhanh hơn, thoát cái tôi liền cảm thấy trên mặt hấn nồng đậm ý cười, giống như mặt trời đang toả ánh sáng rực rỡ. Haiz, đồ trẻ con.

Tôi nhanh chân chạy ra tới cửa nhưng vừa tới đó thì khựng lại, trời ạ, đôi giày ngày hôm qua của tôi đã sớm hy sinh oanh liệt trên mặt trận đánh chém yêu nhên nhện rồi còn đâu. Đang “con nai vàng ngơ ngác đạp trên lá vàng khô” thì bàn tay bị người đằng sau kéo lại. Lục Chấn Phong một đường kéo tôi đến sofa trong phòng khách rồi ấn tôi ngồi xuống, sau đó rất thần kỳ từ đâu lấy ra một đôi giày đế bằng rất dễ thương.

Hấn vừa nhẹ nhàng xỏ giày vào chân tôi, vừa xoa nhẹ phần gót chân bị trầy da, nói: “Không thể đi được giày cao gót thì đừng có cố, nhìn xem có khác gì chân giò hay không?”

Hai mày tôi nhú chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, gì chứ chân tôi ngoài kẻ có mắt không trông như hấn thì còn ai dám nói giống móng heo? Bất quá cảm giác mát mát lành lành khi bàn tay hấn chạm vào vết thương khiến tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn cử chỉ ôn nhu của hấn, tim tôi nhện không được mà run lên từng hồi, từng tiếng bang bang dữ dội như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Hai má không tự nhiên mà nóng lên, tôi ngượng ngùng nói: “Được rồi, chúng ta... đi chứ?”

Lục Chấn Phong đứng dậy, nhanh như chớp thu lại vẻ mặt ôn nhu vừa rồi khiến tôi còn tưởng như vẻ mặt ấy như chưa bao giờ xuất hiện. Hờ, thế mà tôi còn xấu hổ nó mới sợ chứ!

Tôi rất tự nhiên chiếm vị trí phụ lái trong xe ô tô của hắn, miệng hát mấy câu vu vơ: “Là lá là là lá la...”

Khi chiếc xe dần lẩn bánh tôi mới ngừng hát quay sang nhìn người lái xe. Kỳ quái, cái vẻ mặt này của hắn là sao nhỉ? Trong ánh mắt giống như có cái gì đó đang bùng cháy, lại thêm cái khoé môi khê cong lên kia là sao?

“Anh ồm sao?”

“Hả? À không, tôi ổn.” Hắn gần như là trả lời ngay lập tức.

“Thật sự ổn sao? Để tôi xem.” Vừa nói xong tôi liền rướn người tới gần hắn, dùng tay để cảm nhận nhiệt độ từ trán và hai bên cổ hắn, lẩm bẩm: “Nhiệt độ bình thường a.”

Kết!!! Tiếng phanh xe nhanh và gấp đến độ để lại trên mặt đường một vệt dài màu đen kịt. Lục Chấn Phong tấp xe vào ven đường, đen mặt nhìn tôi, không nhanh không chậm từ kẽ răng phun ra mấy câu: “Tôi đang lái xe em có biết hay không? Nếu em còn cứ động chân động tay không ngồi ngay ngắn như vậy thì chúng ta thực sự gặp vấn đề đấy!”

Nghe hắn nói vậy tôi còn tưởng là mình cản trở tầm nhìn của hắn nên hắn cảnh cáo tôi không được lộn xộn kéo gập tai nạn giao thông ai ngờ một câu tiếp theo của hắn làm tôi thật sự muốn nhảy xuống đường tình nguyện cho xe đạp cán...

Hắn rít: “Chỉnh lại trang phục của em cho cẩn thận.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn xuống người mình, áo phông bị xốc lên đến ngang eo, váy cũng bị tót lên... chút ít, thôi, nói thực là bị tót lên gần hết. OMG! Muốn chết quá đi mất, có lẽ bị như vậy do hắn thắng phanh gấp quá nên tôi không kịp ứng phó. Tôi luống cuống tay chân chỉnh đốn lại trang phục của mình, mặt mày nóng ran, mắng hắn: “Đồ sắc lang.”

Lục Chấn Phong cười như không cười tiếp tục lái xe còn tôi lúc này đã trở thành tượng đá.

Be My Wife (BMW) một đường phi thẳng vào khuôn viên của một ngôi biệt thự xa hoa sang trọng. Lục Chấn Phong bá đạo bước xuống, cực kì thiếu phong độ khi để cho một cô gái liễu yếu đào tơ như tôi phải tự mở cửa xe chui ra.

Vừa bước ra tôi liền bị choáng ngợp, sâu sắc cảm nhận được tư bản thật lợi hại, hừ, nhà thầy Vũ đây ư? Cũng quá khủng đi, so với nhà tên chó nâu thì đúng là kẻ tám lạng người nửa cân a.

“Đẹp tuyệt vời!” Tôi không nhịn được cảm thán.

“Quá thường!” Một câu xanh rờn của hắn khiến mọi cảm xúc đang trào dâng trong lòng tôi tắt ngóm. Thôi được rồi, nếu là hắn thì tôi cho phép có cái quyền nói ngôi biệt thự này bình thường.

Còn chưa tìm được lời để đối lại hắn tôi thấy thầy hồ ly từ trong biệt thự đi ra thế là trực tiếp bỏ qua hắn, bước chân như được lấp mô tơ hướng phía thầy Vũ chạy tới, không ngừng gọi hồn: “Thầy oiiii...!”

Cũng tại cái tội hau te của tôi mà mới chạy được chưa tới mười bước liền cùng với hòn sỏi to bằng viên bi chào hỏi, bổ nhào về phía trước. Lần này thì đẹp mặt rồi, trực tiếp thân mật cùng với mặt đất Tiểu Lâm ơi!

Tôi nhắm mắt chờ chết, tay giống như bản năng đưa lên ôm chặt lấy mặt để nếu có ộp mặt vào đất mẹ cũng may ra có thể giữ được cái mũi cùng bộ ngô. Nhưng đột nhiên có một cánh tay giữ chặt lấy thắt lưng tôi, cả người tôi một giây sau liền nằm gọn trong một lồng ngực rộng rãi ấm áp thoang thoang mùi hương hoa cỏ tự nhiên.

Tôi hé một mắt rồi cả hai mắt, ngay tức khắc liền trợn to, cái này... quá kích thích rồi. Tôi đang dùng cả trọng lượng cơ thể của mình đè lên thầy Vũ. Và cứ như vậy tôi và thầy mất to trừng mắt nhỏ quên mất việc phải đứng lên, cho đến khi...

“Hai người còn định như vậy đến bao giờ?” Nghe thì giống câu hỏi nhưng thật ra lại là một lời nhắc nhở. Tôi còn chưa kịp động dậy thì một cánh tay chắc khỏe thắt chặt lấy eo tôi một lực kéo tôi đứng dậy.

Tôi nhăn nhó xoa eo: “Anh nhẹ tay một chút thì có chết ai, mạnh như vậy thiếu chút nữa đem người tôi cắt làm đôi rồi.”

Lục Chấn Phong hừ lạnh: “Còn hỏi. Nếu tôi không làm vậy chắc hai người vẫn còn muốn diễn cảnh tình chàng ý thiếp cho tôi xem đúng hay không?”

Tôi cuống lên: “Anh ăn nói bậy bạ, tất nhiên là không phải rồi.”

“Sao em lại có phản ứng như vậy? Hả?” Giọng hần lạnh băng.

Tôi mới lười cùng hần tranh cãi, liền quay sang xem thầy Vũ áy náy: “Thầy có sao không? Có bị em đè bị thương chỗ nào hay không?”

Không hiểu tôi nói gì sai mà cả hai người đều đen mặt. Thầy Vũ ho khan: “Tôi không sao. Cái đó... Tiểu Lâm, em nên rụt rè một chút.”

Đoàng. Tôi nghe như sét đánh bên tai, “rụt rè một chút” cái cụm từ này có ý nghĩa gì đây???

“Tiểu Lâm, nhìn em như vậy có lẽ đã khoẻ rồi phải không?” Thầy hồ ly cười nhìn tôi.

Ày, chuyện chính suýt nữa là bị cơn thịnh của tôi chìm cho chết chìm rồi. Tôi nhìn thầy Vũ cười áy náy: “Em khoẻ rồi, xin lỗi vì để thầy lo lắng.”

“Đâu có, em không sao là tốt rồi, em mau chóng đi học đi thôi, mới nghỉ có một ngày mà cả lớp đã nhớ em muốn chết a.”

“Ha ha, thầy cứ nói quá. Mà... Thảo Linh hôm nay có đi học không thầy?” Tôi hỏi.

Thầy Vũ thôi cười, giọng thầy nhẹ nhàng: “Ừm, có, con bé...”

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan vang lên, hai thầy trò chúng tôi đang nói chuyện bị giật mình. Ôi chao, dường như chúng tôi đã quên mất ai đó rồi. Tội lỗi tội lỗi.

Lục Chấn Phong không mặn không nhạt nói: “Được rồi Tiểu Lâm, cũng muộn rồi chúng ta đi ăn tối sau đó sẽ đưa em về.”

Cũng được, bụng tôi hiện tại đang reo hò ầm ĩ, haiz, bữa tối miễn phí thật là tốt là lá la...

Vậy mà thầy Vũ nở lòng nào phá vỡ niềm hạnh phúc nhỏ nhoi như cây roi của tôi.

“À, tôi cũng định ra ngoài ăn tối, vậy chi bằng cùng đi đi.” Thầy hồ ly cười xán lạn.

Người ta nói: không ai đánh kẻ mặt cười, đã như vậy tôi thế nào còn có thể mở lời từ chối, đành nói: “Cũng được, càng đông càng vui. Nhưng hai người đừng có như lần trước nữa nhé!”

Đó, đó chính là lí do tại sao tôi nói thầy Vũ phá hỏng niềm vui của tôi, bài học đi chơi đau thương mới xảy ra ngày hôm kia đã để lại trong lòng tôi dấu ấn khó phai mờ.

20. Chương 17.1

CHƯƠNG 17.1

Thầy Vũ vui vẻ hỏi tôi, một chút cũng không rảnh để để ý tới Lục Chấn Phong đang bày ra một gương mặt thúu hoắc.

“Em muốn ăn món ăn nào? Thái được không? Thầy biết một nhà hàng mới mở, ăn rất ngon.”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Lục Chấn Phong đã giành phần trước: “Tôi muốn ăn đồ nhật.”

“Tôi đâu có hỏi cậu.”

“Nhưng vốn dĩ tôi và Tiểu Lâm đi ăn cùng nhau, anh không biết xấu hổ nhảy vào, vậy nên dĩ nhiên là theo ý tôi đi ăn đồ Nhật rồi.” Lục Chấn Phong hừ lạnh.

Thầy Vũ hất mặt: “Nhưng Tiểu Lâm không có nói là muốn đi ăn đồ Nhật.”

Lục Chấn Phong không khách khí nói: “VẬY em ấy có nói là muốn ăn món Thái sao? Anh ít mơ tưởng đi.”

Thầy hồ ly giận tái mặt khi mà một câu thầy nói hần liền trả lại cả một đồng câu: “Tên chó nâu nhà cậu lúc nào cũng bày ra cái bộ mặt thúì hoắc đó ra cho ai xem hả, ăn nói thì không lễ phép gì cả, hừ, tôi là anh cậu đấy!”

Lục Chấn Phong cũng chẳng vừa, hần thì có ai là khi dễ được đâu chứ: “Đồ hồ ly xấu xí nhà anh, anh nói ai mặt thúì, cũng còn không xem mình đã làm tốt vai trò của người anh chưa mà đã lên mặt.”

Ồi ôi ôi, chuyện gì đang diễn ra ở đây, từ chuyện ăn uống đến cãi nhau tay đôi, rõ ràng tôi mới là nhân vật chính mà hai người họ một câu cũng chẳng thêm hỏi, trực tiếp vứt bỏ qua một bên rồi nhảy vào cãi nhau. Hừ, mời tôi đi ăn là đây ư, một chút để ý đến cái bụng đang giống trống khua chiêng cũng không buồn đả động, thật là khiến tôi bực mình a.

Tôi phồng mang trợn mắt, gào to để cắt đứt cuộc đấu võ mồm sắp chuyển sang động thủ của họ: “Hai người trật tự đi, tôi không ăn món Thái món Nhật gì hết, và tôi cũng không đi ăn tối với hai người. Tôi về đây, hai người nếu muốn cứ tiếp tục cùng nhau rèn luyện thân thể đi nhé, không cần tiền.”

Nói xong tôi chạy cái vèo ra cổng trực tiếp bắt taxi nhảy lên nhanh như chớp bỏ lại hai cái kẻ vẫn còn “con nai vàng ngơ ngác” kia.

Vừa về tới nhà đến giày còn chưa kịp tháo thì bố mẹ cùng chị Phương đã vây chặt lấy tôi.

Mẹ tôi rưng rưng: “Tiểu Lâm, con không sao rồi chứ, ngày hôm qua hại chúng ta lo muốn chết.”

Ồi, tôi muốn điên lên mất, nghĩ đến tình cảnh lúc mình tỉnh dậy nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ là tôi lại thấy tủi thân khủng khiếp.

Tôi nước mắt lưng tròng nhìn bố mẹ: “Hai người sao có thể đối với con làm như vậy? Bỏ con lại đó một mình đối mặt với nỗi sợ hãi, nếu hai người không mang con đi bệnh viện hay về nhà thì ít ra cũng phải ở lại đó chăm sóc con, vì sao lại để con ở lại Lục gia?”

Bố tôi không nói gì chỉ sờ sờ mũi, rồi lại đẩy gọng kính giống như bỏ đi sự ấm ức của tôi khiến tôi càng muốn khóc.

Còn mẹ tôi lại giống như kẻ hoạch bán con gái không thành mà nổi giận: “Cái cô này, cô thì biết cái gì chứ. Cô tưởng chúng ta có thể đối với con gái của chúng ta không thương không yêu sao? Ngày hôm qua cô bị như vậy người ta lo gần chết, nhờ thằng bé Tiểu Phong sơ cứu cho cô nên mới không cần phải rùm beng lên gọi xe tới bệnh viện, còn có để cô lại nhà họ Lục không phải vì tiện chăm sóc cô hơn sao? Cả đêm cô có thức dậy lần nào không mà nói chúng ta không chăm sóc cô? Cô nhìn xem đây là cái gì, hả hả hả?”

Mỗi một tiếng “hả” mẹ lại một lần chỉ tay vào quầng thâm mờ mờ dưới mắt, hận không thể lườm cho tôi một cái rách mắt: “Sáng sớm hôm nay người ta mới trở về đi làm a, hu hu sao cái người mẹ như tôi lại khổ thế này hả trời? Đúng là con cái thì không thể nào hiểu được tấm lòng cha mẹ, anh nhỉ?”

Bố tôi vỗ vỗ lưng mẹ, nhẹ nhàng nói: “Em nói đúng, thôi đừng khóc chúng ta đi vào nhà.”

Thế rồi hai người tình cảm dắt nhau vào trong nhà để lại tôi đứng trước cửa với một biểu tình không thể nói thành lời. Khoé miệng tôi co rút nghiêm trọng, chuyện gì đang xảy ra vậy trời, rốt cuộc ai mới là người đang thương nhất đây!?

Chị Phương quơ tay trước mặt tôi, giọng nói dịu dàng cất lên: “Em đừng nghĩ cho hai bác như thế mà tội nghiệp, đêm qua hai bác ở lại Lục gia trông em cả đêm đến rạng sáng hôm nay mới trở về, hai người ai cũng lo lắng cho em nhưng là biết được em không sao rồi công việc còn nhiều nên mới không thể đợi em ngủ dậy rồi đưa em về nhà a. Nào, mau mau vào nhà đi, hai bác và chị đã chuẩn bị cho em một bàn đầy thức ăn em thích.”

Nghe đến đây tôi lại rưng rưng nước mắt, tôi thế mà lại nghi oan cho mẹ là có ý định bán tôi cho Lục gia làm osin...

“Tiểu Anh! Trên mặt tao có hay không dính cái gì mà có nhiều người chăm chú nhìn tao như vậy, hoặc giả có phải hôm nay trông tao rất xinh đẹp?” Tôi nhéo khẽ Thuý Anh đi bên cạnh nhỏ giọng hỏi, mặc dù thường ngày tôi cũng đã rất xinh đẹp rồi...

Thuý Anh nhàn nhạt cười, trả lời tôi bằng một giọng không mấy vui vẻ: “Nhìn là đúng rồi, sự kiện tối hôm sinh nhật Lục phu nhân Lục gia gây chấn động như vậy ai lại không biết?”

Tôi lạ lùng trước thái độ của nó: “Mày bị sao vậy? Có chuyện không vui?”

Thế rồi đột nhiên nó dừng phắt lại, nghiêm túc đứng đối diện với tôi: “Tiểu Lâm, nói thật cho tao biết mày thích ai trong hai người kia, tao là bạn thân nhất của mày không phải ư?”

Thái độ nghiêm túc của nó làm tôi thấy sợ, tôi thừa hiểu “hai người kia” trong câu hỏi của nó ám chỉ ai, nhưng làm sao tôi có thể trả lời nổi cái loại câu hỏi như thế này, giống như bắt buộc phải lựa chọn một trong hai vậy. Vì thế mà tôi cười hề hề giả ngốc: “Hỏi linh tinh gì vậy mày, tao làm sao có thể thích họ, tuyệt đối không thể nào đâu.”

Nó thở dài, nhìn xa xăm, trong tiếng thở ấy dường như chứa đựng cả một bầu tâm sự, chẳng hiểu sao trong lòng tôi có một dự cảm mơ hồ, một nỗi lo lắng không nói nên lời.

“Tiểu Lâm, tao yêu anh Phong, từ rất lâu rồi.”

Đoàng!!! Tôi thực sự bị chấn động, trái tim đập liên hồi đè nén lồng ngực tưởng như không thở được. Ánh mắt Thuý Anh như xoáy sâu vào tâm can tôi, theo bản năng tôi né tránh. Đây là cảm giác gì, ai có thể nói cho tôi biết hay không?

Tôi cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, vỗ mạnh vào vai nó cười: “Con ranh, vậy mà giấu tao lâu như vậy giờ mới nói. Yêu người ta thì liền thổ lộ đi còn lưỡng lự cái gì nữa.”

“Vậy... mày ổn chứ?”

“Cái gì mà ổn với không ổn, mày yêu hẳn thì ảnh hưởng gì tới tao đâu, à mà có đấy, nếu hai người yêu nhau thì có nghĩa là mày sẽ vứt bỏ tao phải không Tiểu Anh? Thật sự sẽ như vậy ư? Ôi ôi, vậy tao không chấp nhận cho mày và Lục Chấn Phong quen nhau đâu.” Tôi giả bộ thương tâm bám víu lấy tay áo Thuý Anh khóc lóc thảm thiết.

Hai mắt nó từ mờ mịt xa xăm dần trở nên long lanh phát ra ánh sáng rực rỡ, nó nắm chặt hai bàn tay tôi hùng hồn tuyên bố: “Mày yên tâm đi Tiểu Lâm, nếu anh Phong trở thành bạn trai của tao thì nhất định vẫn sẽ xếp sau mày, cùng lắm là bằng chứ tuyệt đối không hơn đâu a.”

Rồi nó vội vàng lôi từ trong túi xách ra một bì thư màu hồng xinh đẹp, đôi môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ: “Được rồi, mày lên lớp trước đi tao muốn đưa cho anh ấy cái này đây.”

Tôi bước lững thững trên sân trường, nhìn theo cái bóng của Thuý Anh dần khuất sau những dãy nhà học. Những bước chân vô hồn của tôi thu hút rất nhiều sự chú ý của bạn học nhưng tôi đâu quan tâm đến những chuyện đó, hai khuôn mặt đẹp như tượng tạc lồng vào nhau hiện lên trong tâm trí tôi. Thực ra tôi thích ai hay thật sự là không thích ai cả chính bản thân tôi cũng không thể trả lời được. Cảm xúc của tôi rất mơ hồ mông lung, giống như việc nắm bắt nó nằm ngoài khả năng của tôi vậy, thật bức bối khó chịu.

Vì mãi nghĩ ngợi mà tôi không để ý có người từ trong lớp đi ra.

Cốp. Đau đến nỗi khiến hồn tôi từ trên không trung ngay lập tức bay về. Tôi xoa trán, gào thét: “Trời ơi, mắt mũi nhà người để đi đâu vậy?”

Vừa ngẩng mặt lên liền bắt trúng ánh mắt của Doãn Hạ Thảo Linh đang nhìn tôi đăm đăm đuổi con cá chuối. Sao mà ông trời có mắt thế để tôi đang lúc bức bối không có chỗ xả gặp được cô ta, hừ vì ai, vì ai mà tôi phải nghỉ học cả một ngày trời, vì ai mà tôi lại một lần nữa phải đối mặt với nỗi sợ hãi kia.

Giọng điệu tôi đầy châm chọc: “Sao nào, yêu tôi hay sao mà nhìn như chưa bao giờ được nhìn thế?”

Đáp lại lời tôi không phải là âm thanh ngoa nguýt chanh chua như ngày thường mà là một biểu tình khiến tôi kinh hãi, nói kinh hãi không sai bởi vì trong mắt họ Doãn kia lúc này tràn ngập áy náy cùng hối lỗi, giọng cô ta cũng dịu nhẹ nghe thật êm tai: “Tiểu Lâm, xin lỗi.”

Đầu óc tôi hoàn toàn bị đình trệ, đần đờ nhìn.

Doãn Hạ Thảo Linh vươn tay kéo tôi dậy: “Tao biết tao sai rồi, cả đêm tao đều suy nghĩ về hành động tồi tệ của mình và cảm thấy tao dù có cố gắng thế nào cũng không thể hơn mày được vì mày thực sự là một cô gái tốt. Chính vì điều đó mà tao không có tư cách để tranh giành anh Phong với mày. Tha thứ cho tao được không? Tha thứ vì chuyện ngày hôm đó, và vì tất cả những gì tao đã gây ra cho mày suốt những năm qua, có được hay không?”

Thái độ chân thành cùng lời nói của Thảo Linh đã dả động đến trái tim tôi, kỳ thật tôi không bao giờ ghét ai đến mức cay đắng và cũng không muốn phải ghét ai đến mức đó bởi điều đó sẽ làm cho cuộc sống của tôi trở nên khó khăn hơn khi mà mỗi ngày đều phải suy nghĩ về việc làm thế nào để cho họ cảm thấy khó chịu, sống không tốt. Như vậy thì mình đâu có sung sướng gì, chi bằng tha thứ tất cả để cho cuộc sống của họ và của chính mình trở nên vui vẻ, thanh thản.

Tôi cười cầm lấy đôi bàn tay của cô ấy: “Mày nghĩ được như vậy thì tao còn có gì để làm căng nữa, chúng ta hãy hoà đồng và đối tốt với nhau.”

“Vậy... có thể trở thành bạn được không?”

“Tất nhiên rồi. Chúng ta là bạn tốt.”

Thảo Linh nở nụ cười rồi cô nàng chủ động nắm tay tôi: “Như vậy mày phải đối xử thật tốt với anh Phong có được hay không vì anh ấy thật sự rất thích mày.”

Câu nói của Thảo Linh cứ quanh quẩn trong đầu tôi suốt cả buổi học làm tôi không thể nào tập trung nghe vào bất cứ cái gì. Còn có Thuỳ Anh nói Lục Chấn Phong đã nhận thư và còn cười dịu dàng với nó làm nó thật cao hứng lúc nào cũng tỏ ra mơ màng hạnh phúc, rồi nụ cười triu mến của hấn, nụ cười ầm ập rạng rỡ của thầy Vũ giống như thước phim quay chậm trong đầu tôi khiến tôi vô cùng rối trí. Rốt cuộc bản thân tôi đang mong muốn điều gì, cái cảm giác khó chịu ần ần trong lòng lúc này là sao đây? Thuỳ Anh hạnh phúc tôi đây liền vui cho nó, Lục Chấn Phong nhận thư, đáp lại tình cảm của ai là việc của hấn với tôi liên quan bằng cái móng tay cũng chẳng có, còn thầy Vũ ầm ập thế nào thì tự thầy ấy hưởng, tôi đây không muốn quan tâm. Hừ, không quan tâm không quan tâm không quan tâm...

Nhưng ngặt nỗi tôi không thể ngăn cản nỗi những suy nghĩ cứ như những con sóng xô bờ, hết ngọn này đến ngọn khác ồ ạt kéo đến...

Tan học, tôi và Thuỳ Anh vẫn sóng vai nhau đi chậm rãi trên hành lang trường học, qua sân trường rộng rãi tấp nập sinh viên ngược xuôi. Nhưng hình như không giống với mọi ngày, hôm nay đoạn đường ra đến lán xe giống như trở nên dài dằng dặc, cả hai đứa đều im lặng không nói, không buồn mở miệng ra trêu ghẹo nhau như bình thường vẫn làm. Có cái gì đó đang chắn ngang giữa hai đứa tôi.

Rồi Thuỳ Anh đột nhiên ngừng bước, thẹn thùng cười: “Mày về trước đi Tiểu Lâm, giờ tao phải đến chỗ hẹn với anh Phong.”

“Ồ, được rồi, mày đi đi.” Tôi gượng gạo trả lời, khoe miệng cứng ngắc. Hình ảnh Thuỳ Anh mờ dần cuối cùng chỉ là một chấm nhỏ rồi biến mất sau dãy nhà của khoa Mĩ thuật.

Tôi cười nhạo chính mình và tự tạo ra cho mình một lí do để lí giải cho nội tâm đang gợn sóng của mình: Tôi không vui vì Thuỳ Anh trọng sắc khinh bạn mà bỏ rơi tôi. Đúng, chính là như vậy.

“Sao giờ này em còn lang thang ở đây?” Giọng nói ầm ập của thầy Vũ vang lên bên tai.

Tôi quay lại mỉm cười, giọng nói dễ nghe thế này mà tôi lại ghét và cho là hại nước hại dân mới sợ chứ.

21. Chương 17.2

CHƯƠNG 17.2

Tôi đi ngang bên cạnh thầy, mắt cúi xuống nhìn đôi giày thể thao Adidas dưới chân tôi rồi lại nhìn sang chân thầy, trùng hợp thật, lại là giày đôi.

Tôi đáp lại thầy bằng tiếng cười khê: “Em đâu có đi lang thang, chỉ là đang cố sống chậm lại một chút thôi, thầy có thấy cuộc sống của chúng ta bây giờ luôn xô bồ tấp nập và nhanh đến chóng mặt hay không?”

“Sống chậm lại sao? Một cô gái mới chỉ 19 tuổi như em còn chưa có va chạm với xã hội mà đã suy nghĩ giống như một bà cụ 91 tuổi rồi.” Thầy Vũ nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng: “Em đang có tâm sự?”

Ừ nhỉ, tôi mới chưa đầy 20 tuổi như thế nào đã muốn nghĩ đến việc sống chậm lại trong khi bản thân nói một cách chính xác theo phương diện xã hội thì chỉ là một đứa con nít miệng còn hôi sữa. Chính tôi cũng phải bật cười với suy nghĩ của mình.

Tôi nói: “Không, người như em thì có tâm sự gì được.”

Bước chân vẫn nhịp nhàng, gió nhẹ thổi, lá khê bay không gian hiu quạnh lại có chút lãng mạn khiến tôi không khỏi nhớ đến... chẳng nhớ đến cái khi gì cả bởi một đứa trẻ bào văn học ít như tôi nghĩ được từ “lãng mạn” cũng đã là cực hạn lắm rồi.

Đột nhiên thầy hỏi một câu làm tôi suýt lao đầu vào bồn cây: “Em là đang nghĩ về chuyện tình cảm sao?”

Tôi còn chưa kịp nói “Không” thì thầy lại nói: “Tôi biết em đang nghĩ gì vì vậy đừng nói dối mà hãy làm theo những gì trái tim em mách bảo còn lí trí thì tạm thời bỏ nó qua một bên bởi trong tình cảm lí trí chỉ là cái đinh han gây cản trở mà thôi.”

Khi chỉ còn lại một mình tôi thì câu nói của thầy vẫn như đang vang lên bên tai. Làm theo những gì trái tim mách bảo? Tôi thực sự có thể làm như vậy sao?

Hai tuần sau bữa tiệc sinh nhật đó mọi thứ đều đã trở lại như ban đầu, ý tôi nói là cái cuộc sống FA của tôi cơ, hừ, mà đã lúc nào tôi thoát khỏi kiếp FA đâu. Nghĩ cũng hài, cái bọn trong trường giống như không nhiều chuyện thì không sống được, gì mà thần đồng hotgirl bị đá banh xác chỉ mới trong vòng hai tuần lại còn nguyên nhân chính là do bị bạn thân phản bội, là kẻ thứ ba chen chân vào. Ừ thì Thuỳ Anh đang chính thức hẹn hò với Lục Chấn Phong đấy, thế thì sao nào? Trai chưa vợ gái chưa chồng hẹn hò yêu đương thì có gì mà lạ, kẻ nào dám nói tôi bị bạn thân phản bội, kẻ nào dám nói Thuỳ Anh là kẻ thứ ba, hừ, cả nhà kẻ đó mới bị người phản bội, cả nhà kẻ đó mới là kẻ thứ ba đi phá vỡ hạnh phúc của người khác a.

Bất quá, lòng tôi vẫn vì những chuyện ấy mà bị phân tâm, tôi không thể nào phủ nhận thầy Vũ nói rất đúng, lí trí chẳng là cái cóc khô gì so với cảm xúc, dù đã cố dần lòng nhưng trái tim tôi lại giống như đang mong chờ một hình bóng. Ngày ngày Thuỳ Anh huyền thuyên kể cho tôi nghe đủ chuyện về Lục Chấn Phong và những cuộc hẹn hò đầy lãng mạn và ngọt ngào của hai người, tôi cảm thấy ngọt ngào hơn bao giờ hết, lòng chưa xót chỉ biết cười gượng cho qua.

“Tiểu Lâm, hôm qua anh Phong đột nhiên hôn tao làm tao vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc.” Thuỳ Anh nói nhỏ khi chúng tôi đang ngồi trong một góc của canteen, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Nó ôm hai má cười rạng rỡ: “Như vậy điều ước của tao rốt cuộc cũng thành sự thật, trao nộ hôn đầu tiên cho người mình yêu mến. Còn gì hạnh phúc hơn khi đó cũng là nộ hôn đầu tiên của anh ấy.”

Tôi nghe như sét đánh bên tai, nộ hôn đầu của Lục Chấn Phong? Bàn tay tôi nắm chặt thành quyền đặt dưới gầm bàn, gân xanh cũng nổi lên rõ rệt và quan trọng hơn cả trái tim tôi giống như bị ai đó hung hăng nện vào, đau đớn khiến tôi khó thở. Hửn như vậy mà lại lừa dối tôi và cả Thuỳ Anh nữa.

Thuỳ Anh nói: “À mà tối nay anh ấy hẹn tao đi xem phim ở rạp XX này ạ, phòng chiếu đặc biệt hẳn hoi, tuyệt vời ông mặt trời.”

“Wow, thích quá! Vậy này nhớ mua thật nhiều đồ ngon về cho tao ha ha ha.” Tôi cười như một con rồ bốt cứng ngắc, vẻ mặt dù đã cố hết sức nhưng vẫn không được tự nhiên và có lẽ do Thuỳ Anh đang đắm chìm trong hạnh phúc nên không thể nhận ra và thấy được một tia khổ sở trong mắt tôi.

Giờ học chiều bắt đầu, tôi ngồi xuống chỗ khuất nhất ở cuối lớp bên cạnh cửa sổ và ngó nhìn xa xăm. Từng tiết học trôi qua trong tiếng giảng bài đều đều của mấy vị giáo sư già trên bục giảng nhưng thủy chung chẳng một chữ nào lọt vào tai tôi. Ánh mắt tôi lang thang khắp nơi, qua từng dãy nhà, cái cây rồi đến một miền đất xa xôi không thể gọi tên.

“Bạn học Hoàng!”

Tiếng gọi lớn vang lên khiến tôi sực tỉnh, ồ đã đến giờ học của thầy hồ ly rồi ư? Mà sao mọi người đều ra về hết vậy?! (-_-)

Thầy Vũ nhìn tôi, trong ánh mắt tràn ngập sự lo lắng cùng phức tạp: “Em không nghe thấy tiếng trống tan trường sao?”

Tôi cúi đầu không nói, một buổi chiều này tôi đã không nghe bất cứ một lời giảng nào dùng thời gian để suy nghĩ nhưng đến cuối cùng thì bế tắc vẫn cứ là bế tắc.

“Haiz...” Thầy thở dài ngồi xuống đối diện với tôi: “Em thật là ngốc, không phải tôi đã nói hãy lắng nghe lời nói của trái tim rồi hay sao?”

Tôi ngược gương mặt buồn bã của mình lên, giọng nói không giấu được sự ghen ngào: “Em không biết thầy ơi, em không biết bản thân em muốn cái gì...”

Thầy nhẹ nhàng xoa đầu tôi, hành động đầy dịu dàng: “Không, em đã có đáp án của bản thân rồi, chỉ là lí trí của em đang cố tình giấu nó đi mà thôi.”

Nụ cười an ủi của thầy giống như ánh dương rực rỡ chiếu sáng cõi lòng tôi. Tôi đứng dậy xách túi xách của mình, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn: “Vâng, cảm ơn thầy, thầy nói đúng.”

22. Chương 18

CHƯƠNG 18

Quyết định lần này của tôi không biết là đúng hay sai nữa nhưng tôi đã suy nghĩ suốt nhiều ngày qua và không muốn đau đầu vì nó thêm nữa.

Hôm nay không phải cuối tuần nhưng rạp chiếu phim XX lẽ ra vẫn phải đông như thường mới phải vậy mà lại có chút vắng vẻ khiến tôi cảm thấy có cái gì đó dường như không đúng nhưng lại không biết là không đúng ở chỗ nào.

Tôi cảm thấy rất lạ. Tầng 3 phòng chiếu số 6. Thuỳ Anh sao phải khoe với tôi một cách tường tận như vậy? Tôi hít thở sâu một hơi rồi nhanh chân bước vào bên trong phòng chiếu.

“Cô gái, cô có vé hay không? Mà nếu có thì cô cũng không thể vào bên trong được đâu vì có người đã bao nó trọn tối nay rồi.” Anh bảo vệ đẹp trai đứng trước cửa ngăn cản bước chân tôi.

Thì ra hẳn đã bao cả phòng chiếu. Tôi cười nhạt, trong lòng ngập tràn nỗi chán chường cùng khổ sở, hẳn có thể vì Thuỳ Anh mà làm điều lãng mạn như thế này thì có lẽ tình cảm dành cho nó không hề sâu nặng bình thường. Cũng còn may tôi không có gặp hai người họ nếu không tôi nghĩ rằng tình cảnh của tôi lúc đó sẽ rất khó coi a.

Nhưng đúng là càng muốn tránh điều gì thì lại càng thoát không được. Tôi vừa quay trở ra và định trở về nhà, một đôi tình nhân tay trong tay bước về phía tôi, không , nói chính xác thì là đang bước về phía phòng chiếu phim. Hai bàn tay đan chặt vào nhau của họ đập vào mắt tôi khiến chúng vô cùng nhức nhối.

Giọng nói của Thuỳ Anh ngạc nhiên pha lẫn sự vui mừng: “A, Tiểu Lâm mày cũng tới xem phim sao?”

Tôi ấp úng, cảm giác giống như làm việc xấu bị bắt quả tang: “À, à tao... tao... ở đúng rồi tao có hẹn đi xem phim với mấy đứa bạn cùng câu lạc bộ.”

Thuỳ Anh mỉm cười ngọt ngào với Lục Chấn Phong: “Ồ trùng hợp thật anh nhỉ?”

Lúc này trông Thuỳ Anh thật dịu dàng, khác hẳn với điệu bộ chí choé lí lắc ngày thường. Người ta nói Tình yêu có thể làm thay đổi một con người quả không sai chút nào.

Ánh mặt Lục Chấn Phong lạnh nhạt hờ hững lướt qua tôi, tông giọng đều đều lạnh lẽo: “Ừ, trùng hợp.”

Thái độ của hắn khiến trong lòng tôi lạnh lẽo một mảng. Sao lại có thể thay đổi nhanh chóng đến như vậy được, kể từ sau lần đến nhà thầy Vũ hắn đột nhiên đối với tôi như người xa lạ. Tôi... đã làm sai chuyện gì ư?

Trái tim tôi run lên từng hồi, tôi không muốn như thế này, không muốn cùng hắn không có quan hệ gì, không muốn nhìn thấy hắn cùng Thuý Anh ở chung một chỗ. Nhưng tôi có thể làm sao bây giờ, nhìn Thuý Anh đang thực sự hạnh phúc tôi như thế nào có thể xấu xa chen chân vào làm kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc của hai người họ.

Kể từ lúc tôi bắt đầu ý thức được mọi việc thì đã có Thuý Anh làm bạn, tuổi thơ của tôi cũng gắn liền với hình ảnh hai đứa chơi chung. Biết bao lần nó đã giúp đỡ, bảo vệ, hy sinh nhiều thứ vì tôi, từ ngày còn bé, khi tôi bị bạn bè bắt nạt, nó là người đã đứng ra đánh lại bọn chúng mặc kệ bọn chúng đông như thế nào để rồi cuối cùng ôm mặt mũi bầm dập về nhà, lần đầu tiên tôi gặp hiện tượng “chảy máu” cũng là nó hướng dẫn cho tôi từng bước, tường tận chỉ bảo... Thuý Anh đối với tôi càng giống như một người chị hơn. Đến bây giờ vẫn vậy, tôi bị bạn bè tẩy chay nó vẫn là người bảo vệ, che chở tôi, đứng về phía tôi và tin tưởng tôi vô điều kiện. Một người bạn tốt như vậy thử hỏi ngoài nó ra tôi còn có thể tìm được ai nữa? Lúc này khó khăn lắm nó mới nắm được trong tay tình yêu mà nó luôn chờ đợi tôi không muốn làm nó bị tổn thương dù chỉ là một chút. Mà dù sao thì phần cảm xúc của tôi đối với người con trai trước mặt này vẫn còn rất mờ mịt chưa hề rõ ràng, cơ hồ cũng chỉ khá hơn từ “ghét” ban đầu một chút hoàn toàn không thể so sánh được với tình cảm chân thành của Thuý Anh. Vậy hà cớ gì tôi lại phải chạy đến nơi này làm trò ngu ngốc chứ? Tôi hẳn là phải vui mừng cho hạnh phúc của người bạn còn thân thiết hơn cả chị em ruột này.

Nghĩ vậy trái tim tôi cũng bớt đau đớn hơn, bàn tay nắm chặt từ từ buông lỏng. Tôi cười, có lẽ là nụ cười đẹp nhất từ khi tôi có nhận thức đến nay: “Ừ, trùng hợp quá, nhưng chắc là tao tới nhầm phòng rồi, chắc là tầng 6 phòng 3. Thích nha Tiểu Anh, phòng chiếu riêng cơ đấy.”

“Ừ, Phong nói là anh ấy không thích nơi quá đông người nên đã thuê riêng một phòng chiếu. Phải không anh?” Thuý Anh vui vẻ nói, từ đầu mày đến đuôi mắt đều là hạnh phúc.

“Ừm.” Lục Chấn Phong hôm nay sao có vẻ rất kiệm lời, nhưng lại đối với Thuý Anh nở nụ cười ôn hoà, trong mắt là tình cảm nồng đậm, bao la, mãnh liệt như con sóng lớn có thể nhấn chìm mọi thứ.

Nhận ra điều đó, trái tim tôi một lần nữa bị bóp nghẹt, giống như bị ai đó hung hăng chà đạp. Tôi cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng, nhướn miệng cười, cười đến khi khóe miệng trở nên cứng đờ: “Vây chúc hai người vui vẻ tôi không làm phiền nữa, có lẽ bây giờ bạn tôi cũng đang đợi.”

Nói xong tôi vội vàng quay người rời đi. Tôi sợ, sợ nếu mình còn chần chừ thêm một giây nào nữa thì sẽ bị ánh mắt của mình bán đứng bởi tôi thực sự không thể che giấu đau đớn của mình thêm được nữa rồi.

Lẩn trong đám người đi bộ chờ đèn tín hiệu sang đường, tôi ngây ngốc nhìn dòng xe cộ chuyển động tấp nập. Thành phố về đêm đều náo nhiệt, xinh đẹp như vậy nhưng hôm nay tôi cảm thấy nó u buồn đến lạ thường. Kì thật, làm gì có bạn bè nào hẹn tôi đi xem phim, tôi cảm thấy thật xấu hổ cho hành động bộc phát và lời nói dối ngốc nghếch của mình. Tôi nhếch khóe môi nhàn nhạt cười theo dòng người đi sang phía bên kia con đường nhưng bàn tay lại bị ai đó mạnh mẽ giữ lấy một đường kéo đi về phía ngược lại.

Cảm giác này... nhiệt độ này... thật quen thuộc, tựa như buổi tối hôm ấy. Qua màn sương mỏng manh trước mắt, tôi kinh ngạc nhận ra anh, sao có thể? Tôi dùng bàn tay còn lại dụi mắt, một mảng ướt nhoè trên má khiến tôi giật mình, tôi đã khóc từ bao giờ... Nhưng là, người con trai trước mặt này là chân thật, cũng đang thật sự kéo tôi đi như bay.

Cho tới khi chúng tôi đến một nơi có ánh đèn vàng ấm áp và tương đối yên tĩnh, anh bất thành linh dừng lại và cái mũi của tôi rất không may mắn đâm thẳng vào tấm lưng rộng rãi, vững chắc phía trước. Tôi im lặng xoa xoa cái mũi đáng thương, dù đau cũng không dám hé miệng kêu nửa lời chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Tiếng rống tức giận từ trên đầu bổ xuống dọa tôi sợ hãi: “Em là ngu ngốc hay không có não vậy? Trong đầu em tột cùng là chứa cái gì mà lại suy nghĩ và hành động như vậy?”

Tôi bị dọa đến mặt mày ngơ ngác, quên luôn cái mũi đang đau. Là tôi va vào anh nên anh tức giận? Chuyện nhỏ này lại làm anh trở nên đáng sợ như vậy sao? Thì ra anh thực chán ghét tôi.

Tôi cười khỏ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không biết anh sẽ dừng lại đột ngột cho nên...”

“IQ của em là hai chữ số sao, hay em đang cố tình không muốn hiểu lời anh nói?” Lục Chấn Phong cao giọng.

“Ồ... tôi...” Tôi cảm thấy bàn tay mình bị anh siết chặt đến đau, đôi môi run rẩy không nói thành lời.

“Vậy thì anh sẽ nói thật rõ ràng cho em nghe, dù em có hay không muốn cũng phải nghe.”

Anh bắt tôi mất đối mắt với anh, tôi run sợ nhưng vừa chạm vào ánh mắt đen sâu thẳm ấy tôi liền bị cuốn sâu vào, hoàn toàn không có sức chống cự, tất cả phản kháng trở nên vô nghĩa.

“Hoàng Thuỳ Lâm, em thực sự không cảm nhận được tình cảm của anh dành cho em hay sao? Anh biết mình không phải tuýp người thích thể hiện tình cảm nên biểu hiện còn chưa rõ ràng nhưng anh cứ nghĩ người thông minh như em sẽ dễ dàng nhận thấy chứ, hoá ra cái gọi là thần đồng cũng chỉ là cái danh hão. Em nói xem, anh vì cái gì mà lại phá vỡ quy tắc của mình, lần đầu tiên chủ động ngỏ lời với người ta, vì cái gì mà vẫn sẵn sàng cùng người ta đi dạo phố trong khi bản thân trước giờ hoàn toàn không hứng thú với mấy chuyện đó. Em nghĩ vì cái gì mà anh lại phải làm việc mình không thích, chẳng lẽ chỉ là vì cuộc điện thoại của bác gái thôi ư? Còn nữa, vì cái gì mà anh nhất định phải mời người ta lên sân khấu trong tiệc mừng sinh nhật của mẹ, vì cái gì mà anh cùng với anh họ thường xuyên không cho nhau sắc mặt tốt, em không biết như thế nào gọi là ghen sao?...”

Còn rất nhiều cái “vì cái gì” nữa mà tôi không nhớ hết, nước mắt sớm đã làm ướt nhoè hai má, anh thích tôi, vì tôi mà ghen ư? Nhưng anh quả thật đã vì tôi mà làm nhiều chuyện như vậy tôi thế mà lại không cảm nhận được còn tự làm khổ mình suốt tháng ngày qua.

Tôi nghe giọng mình như lạc đi: “Vậy thì tại sao anh lại dùng thủ đoạn xấu xa để cô lập em?”

Anh lau nước mắt cho tôi, giọng nói nhẹ nhàng: “Thực sự việc đó không phải anh làm, ngày đó khi em đến lớp và cho anh một bạt tai anh mới biết bọn đàn em của mình đã làm chuyện đó, sau đó anh liền tức giận và cho chúng một bài học.”

Tôi lại nói: “Vậy tại sao dạo này anh đối với em lại lạnh nhạt xa cách như vậy?”

Anh thở dài một hơi, hình như có chút ngượng ngùng: “Anh muốn đối với em dùng biện pháp lạt mềm buộc chặt, nhưng xem ra là đã hoàn toàn thất bại rồi.”

Nghe vậy tôi liền không nhịn được mà bật cười, cười trong nước mắt, nụ cười hạnh phúc vì anh yêu tôi. Nhưng cảm giác vui mừng hạnh phúc không kéo dài được lâu, trong đầu tôi hiện lên gương mặt đầm nước mắt của con bạn thân. Nỗi đau lại trở dậy, như giằng xé, trái tim co rút từng hồi.

Nước mắt tôi lại tuôn trào, tôi gào khóc: “Anh sao có thể nói thích tôi, hả? Tiểu Anh đối với anh là cái gì? Anh coi nó là cái gì? Nó yêu anh, đối với anh thực lòng như vậy anh lại... anh lại...”

Hơi thở của tôi dồn dập, nước mắt không thể ngừng rơi giống như muốn trút hết tất cả tâm trạng ra vậy.

23. Chương 19

CHƯƠNG 19

Gương mặt Lục Chấn Phong tối lại, ánh mắt sâu đen chiếu thẳng vào tôi, thanh âm cũng ảm đạm tức giận: “Em thật sự không biết cái gì gọi là ghen? Chứng kiến hai người bọn anh như vậy...”

“Tôi không nói tới cái này. Điều quan trọng là anh đã lừa dối bạn thân của tôi. Lục Chấn Phong, tôi ghét anh đến chết đi được.” Tôi gào thét, cảm thấy giận thấy chán ghét vô cùng tận. Anh ta là đang đùa giỡn chúng tôi sao?

Tôi bỏ chạy... Lục Chấn Phong kéo tôi quay lại đối diện anh, nở nụ cười rất bất lực. Anh đưa điện thoại của mình cho tôi, rất nhanh liền có tín hiệu kết nối.

“Alo Tiểu Lâm?” Là giọng của Thuỳ Anh.

“Ừm, Tiểu Anh, tao...” Tôi ngập ngừng không biết phải nói thế nào, cảm thấy mình là một đứa đê tiện xấu xa nhưng khi nghe những lời giải thích từ nó thì tôi hoàn toàn lặng thinh.

Cho đến lúc bên tai tôi là những tiếng tút nhanh và gấp, tôi vẫn ngây ngốc, mọi việc lại phát triển theo chiều hướng mà tôi không bao giờ nghĩ tới. Ngước mắt lên nhìn gương mặt kia thấy được nụ cười ôn hoà ầm ập tôi mới thực sự hoàn hồn và lập tức trừng cặp mắt đã sưng húp lên như hột đào vì khóc lên: “Hai người dám tính kể tôi?”

Anh cười bất đắc dĩ: “Là vì không còn cách nào khác anh mới phải dùng đến phương pháp này. Nếu Phương Thủy Anh không đóng giả bạn gái anh thì làm sao có thể khiến em sớm nhận ra được cảm giác của mình.”

Tôi thấy bản thân như đang nằm mơ, thật không chân thực, tôi có thể dễ dàng tìm thấy hạnh phúc của mình theo cách này? Âm thầm nhéo vào hông một cái... Ui má ơi đau! Trong lòng tôi niềm vui bỗng dưng ngập tràn, toàn bộ u buồn đều bay đi hết. Nhưng tôi là vẫn còn rất tức giận a.

“Là người nào nghĩ ra trò này hả?” Tôi khoanh hai tay lại, nước mắt còn vương trên má cũng không thêm lau, tru môi lên.

Phong trả lời dường như ngay lập tức một chút cũng không do dự: “Là cô bạn thân của em. Cô ấy nói trong tình yêu em rất ngốc nghếch cho nên cần được khai sáng và anh chính là người nhận trọng trách lớn lao và gian khổ này.”

Cái gì, nó dám nói tôi như vậy? Hừ, chắc nó không nghĩ là sẽ bị cái người cộng sự trước mặt tôi bán rẻ. Đừng hỏi tại sao tôi lại không nghi ngờ anh nói dối bởi vì cái con nhóc chết rắp họ Phương kia có ai hiểu nó bằng tôi. Ai chứ nó thì tuyệt đối có khả năng nói ra mấy lời này.

Tôi cúi đầu nhìn hai chiếc bóng kéo dài trên mặt đất, di di mũi chân hỏi: “Anh... yêu thích em ở điểm nào?”

Giống như cảm thấy ánh mắt anh đang thiêu đốt đỉnh đầu mình tôi liền vội vàng nói thêm: “Không phải anh rất ghét em vì lần đó đã xô vào anh ở trung tâm thương mại rồi còn lớn tiếng bắt anh xin lỗi sao? Còn nữa, em... đã từng tát anh...”

Cảm giác có người vuốt nhẹ mái tóc mình, tôi từ trong suy nghĩ ngày mai sẽ xử lý con bạn đểu kia ra sao bừng tỉnh, Phong dịu dàng nói: “Yêu một ai đó đâu nhất định phải có lí do. Có thể là chính sự mâu thuẫn kia đã tạo nên mối liên hệ giữa chúng ta từ đó tình cảm ngày một lớn dần, trở thành tình yêu. Chính anh cũng đã bao lần tự hỏi bản thân vì sao yêu em nhưng đều là không trả lời được...”

Giọng nói trầm ấm của anh tiếp tục vang lên: “Và tất cả dù là người chủ mưu dàn dựng chuyện này hay lí do gì đó đều không quan trọng, quan trọng là anh đã đánh thức được trái tim em. Em có thể cảm nhận được chưa?”

Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, tôi ôm chầm lấy anh, ở trong vòm ngực rộng rãi ầm ập của anh không ngừng gập đầu.

Hôm nay ánh mắt sinh viên trong trường nhìn tôi cứ là lạ làm sao. Một số đồng bạn học cùng các anh chị khoá trên nhìn tôi cười vui vẻ đến sáng lạn nhưng một số đồng cũng không kém lại nhìn tôi không chút thân thiện. Trong canteen tôi còn nghe được những lời ghen ghét, mắng mỏ kiểu như “vô liêm sỉ” hay “giật bạn trai của bạn thân”, vân vân và mây mây... Dù sao thì đó cũng không phải là sự thật tôi hà tất phải để ý cho một thân, mặc kệ họ, muốn nói gì thì nói tôi đây cũng lười quan tâm. Bỗng cả cái canteen vốn ồn ào như chợ huyện trở nên yên tĩnh đến quỷ dị, ngoài tiếng gió thổi vù vù từ bên ngoài vào, tiếng bát đĩa va chạm vào nhau và mấy tiếng ho lộ sự thì chẳng còn âm thanh nào nữa.

Hừ, biết im lặng là tốt rồi. Tôi nhàn nhạt nghĩ.

“E hèm!” Tiếng hắng giọng cùng âm thanh kéo ghế phát ra cùng một lúc khiến tôi không thể nhận biết là ai.

Tôi nghiêng mặt thấy anh đang nhìn mình. Hoá ra đây chính là nguyên nhân.

“Sao cái mặt em xị ra như cái bánh bao vậy? Ôm sao?” Bàn tay anh đặt lên trán tôi, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

Tôi giật mình ngồi thẳng người dậy, gỡ tay anh ra. Không khí xung quanh tôi đột nhiên lạnh đến phát run, tuy là mùa đông nhưng tôi dám thề đây không phải cái lạnh của thời tiết, cũng không phải hàn khí toả ra từ Phong. Ôi sống lưng tôi túa đầy mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?”

“À, ờ không có gì.” Tôi ậm ừ: “Mà anh xuống đây làm gì?”

Hỏi xong liền muốn tự cắn đứt lưỡi. Xuống canteen ngoài ăn trưa hoặc mua đồ thì còn có thể làm gì??

“Anh xuống tìm em.” Anh thản nhiên trả lời làm tôi xém phun hết cơm ra ngoài. Tìm tôi? Làm gì cơ chứ?

Phong nhìn thẳng vào mắt tôi môi mấp máy nói rất nhỏ nhưng từng lời từng chữ tôi đều nghe không sót: “Em đừng quan tâm bọn họ nói gì cũng đừng lo lắng gì cả. Nếu có ai gây khó dễ cho em thì nhất định phải nói với anh, đừng giữ một mình anh sẽ đau lòng. Nhớ rằng dù thế nào thì anh vẫn mãi luôn ở bên cạnh em, yêu thương em.”

Anh làm tôi cảm động quá, không ngờ một tảng băng ngàn năm không tan như anh lại có thể nói ra những lời ngọt ngào như vậy...

“Who can answer my question?” Thầy Vũ đứng giữa lớp, phát âm chuẩn y chang một người bản xứ.

“Lam, what’s the matter with you? Where is your concentration?”

Tôi giật mình đứng dậy, lí nhí: “I am sorry, teacher. I’ll pay attention to your lecture.”

“Do it as you said. Sit down, please.”

Tôi nhận thấy có cái gì đó khác lạ từ trong ánh mắt thầy hồ ly nhưng không thể lí giải được.

Tiếng trống tan học vừa vang sinh viên trong lớp liền như ong vỡ tổ nhao nhao lên, nhiều lớp còn có sinh viên đã phi vọt ra đến giữa sân trường, có khi đã về đến kí túc xá rồi cũng nên. Ôi chao sinh viên thời nay...

“Được rồi, cả lớp nghỉ. À, Tiểu Lâm, em ở lại tôi có chút chuyện.”

Tôi lững thững thu dọn sách vở, kéo cái ba lô xềnh xệch như lôi cổ con Mun nhà hàng xóm – con mèo có thâm thù đại hận với tôi.

“Thầy muốn nói với em chuyện gì?”

Im lặng... và im lặng rồi sau đó... vẫn là im lặng. Một mảng trầm mặc vây quanh chúng tôi. Lâu lâu sau đó thanh âm nhẹ nhàng trầm ấm qua tiếng thở dài thườn thượt của thầy vang lên: “Haiz...”

Ánh mắt thầy nhìn tôi đặc biệt khó diễn tả, nó mang một tia thất vọng nào đó như xoáy sâu làm tim tôi thất lại.

“Vậy là em đã có sự lựa chọn cho riêng mình?”

“Vâng.” Tôi nhỏ giọng.

Thầy Vũ không hỏi thêm điều gì mà xách cặp đi về phía cửa: “Thôi về đi...” Về tiếp theo thầy nó rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe loáng thoáng: “Giá như thời gian quay ngược lại và mình nhanh chân hơn thì thật tốt biết mấy...”

Câu nói này... có phải thầy có tình cảm với tôi hay không? Tôi tần ngần đứng bất động tại chỗ, Thuý Anh nói đúng, đối với chuyện tình cảm tôi rất chậm hiểu. Nhìn bóng lưng cô đơn của thầy tôi thấy lòng mình đau đến lạ.

Thuý Anh đạp xe song song với tôi, hào hứng nói: “Giáng sinh năm nay mày có dự tính gì chưa?”

Ừ nhỉ, chưa đầy ba tuần nữa là tới Noel rồi, nhưng ngoài đến nhà thờ dự thánh lễ mừng Chúa giáng sinh thì còn gì nữa mà tính toán.

Tôi thản nhiên: “Chả có gì.”

Hai mắt nó nhìn tôi cực kì trân trọng, miệng cũng há to đến mức có thể nhét vừa một quả măng cụt: “Mày không định chuẩn bị quà cho Lục Chấn Phong sao? Con gái con đưa gì mà vô tâm vô phể thế không biết.”

Quà Giáng sinh? Nhưng tôi biết phải tặng anh cái gì, anh đâu thiếu.

Nhìn vẻ mặt ngây ngô con gà gô của tôi nó ảo não lắc đầu: “Thiếu kinh nghiệm trầm trọng, để chị đây nói cho mà nghe này...” Rồi nó bắt đầu ra vẻ một chuyên gia tư vấn tình cảm thực thụ: “Đối với kiểu người như Lục Chấn Phong thì vật chất tính là gì, cái quan trọng là phải đánh vào chỗ sâu nhất của con tim.”

Tôi nhắc lại và hỏi: “Chỗ sâu nhất của con tim? Vậy là tâm nhĩ hay tâm thất?”

Ngay sau đó liền nhận được ánh mắt khinh thường của Thuý Anh: “Ngu người quá đi, ai nói chuyện sinh học với mày, người ta là đang nói tới việc đả động đến tình cảm sâu kín nhất kia.” Nó phân tích: “Mày càng có tấm lòng bao nhiêu thì món quà đó càng có ý nghĩa bấy nhiêu chứ vấn đề không nằm ở giá trị vật chất, hiểu chưa?”

Tôi trầm ngâm: “Nhưng tao biết phải tặng cái gì thì mới được coi là có tấm lòng?”

“Đồ handmade bao giờ cũng là món quà có ý nghĩa nhất, đặc biệt là với những đôi tình nhân.” Nói để lại cho tôi đúng một câu khi vừa về tới nhà tôi rồi sau đó bay mất dạng.

Tôi dắt con ngựa sắt vào cổng, nhanh chóng chạy vọt lên phòng nghiên cứu về món quà Giáng sinh. Tôi ôm cái máy tính với mong ước bác Gúc Gồ (Google) sẽ giúp mình tìm ra một giải pháp tốt nhất.

Cốc cốc cốc!

“Tiểu Lâm!” Tiếng chị Phương từ ngoài phòng vang lên.

“Cửa không khoá chị vào đi.” Tôi vừa nằm bò xoài trên giường vừa chăm chú xem mấy kết quả tìm được mà chẳng thấy cái nào khả thi.

“Sao vậy bé con, ốm hay sao mà cả buổi trời làm ỏ ở trên này?”

Tôi đặt cái máy tính sang một bên, ôm lấy cái gối ôm nói: “Em vẫn bình thường à mà này chị Phương, theo chị thì món quà như thế nào mới là được coi là ý nghĩa và giá trị nhất.”

“Ồ, em định tặng quà Giáng sinh cho người nào phải không? Là nam hay nữ vậy?”

Tôi thành thật trả lời: “Là nam ạ.”

Giọng chị rõ ràng là hào hứng lên trông thấy: “Em có bạn trai sao Tiểu Lâm?”

Tôi ngay lập tức phủ định, được cái mặt không đổi sắc và chị ấy lại dễ tin người: “Không có, chỉ là bạn bè bình thường thôi, vì người ta hay giúp đỡ em nên em muốn tặng quà cảm ơn vậy thôi, lại đúng trùng dịp Giáng sinh nên coi như là một công đôi việc.”

Hắc hắc, đại gì mà khai thật ngộ nhờ chị nói với mẹ tôi rồi bà lại phản ứng thái quá thì chết. Kiểu gì chẳng có mấy câu đại loại như “Có đẹp trai không?” “Có tài giỏi không?” hay “Con cái nhà ai, gia cảnh thế nào?” vân vân và vân vân... Thôi, tôi xin vái lạy.

24. Chương 20

CHƯƠNG 20

Chị Phương ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Theo chị thì nếu như muốn cảm ơn hay thể hiện tình cảm thì nên tặng quà tự tay mình làm. Sao em không đan một cái khăn quàng cổ nhỉ, chị nghĩ như vậy sẽ rất có ý nghĩa a.”

Chị lại nói y chang Thuý Anh rồi, tôi than thở: “Đan len đối với em giống như là quá sức ấy chị. Chị biết em cỡ nào hậu đậu rồi mà.”

“Không khó đâu, tại bình thường em không học chứ nếu học thì rất nhanh liền đan được không những khăn mà còn có thể đan áo nữa ấy chứ.” Chị cười: “Em có thể học được rất nhiều kiểu đẹp nhờ google search đấy,

yên tâm đi chắc chắn em làm được. Thôi chị xuống dưới nhà đây, lát nữa nhớ tắm rửa rồi xuống ăn cơm sớm đây.”

Chị Phương đi rồi tôi lại ngồi ngay đơ ra trên giường. Đan len à, nghe cũng thú vị đấy chứ! Cứ tưởng tượng cảnh người đó quàng chiếc khăn do chính tay tôi đan lên cổ... ừm... không biết sẽ như thế nào nhỉ? Ô, tôi lại đang ảo tưởng sức mạnh cái gì vậy, còn chưa đan được đã nghĩ linh tinh. Refreshhh...

Tôi lái xe lao thẳng ra phố, nhờ sự tư vấn của chị chủ tiệm vui tính mà tôi đã chọn được hai màu len khá đẹp.

Chỉ còn khoảng một tuần lễ nữa thôi là Giáng sinh đến rồi và công việc đan len của tôi cũng khá suôn sẻ, nhờ bác Gúc Gồ mà tôi đỡ chật vật bao nhiêu. Mấy hôm đầu chưa quen làm len quấn vào nhau rồi tung rồi mù lên đã vậy Jolly (con mèo) nhà tôi còn đá mấy cuộn len lăn lóc như đá bóng làm chúng xù đơ cả lên khiến tôi tức xì khói mà không làm gì được kể như nó là Thuỳ Anh thì không biết đã bị tôi chà mặt bao nhiêu nhất xuống nền nhà rồi.

Nhưng đến thời điểm này thì khác, tôi đã trở thành một thợ lành nghề (sau mấy lần vật vã muốn quăng len đi vì thất bại) rồi. Phải công nhận một điều là đan len có cái thú vui của nó, cái tính hậu đậu của tôi có lẽ đã có cơ hội cải thiện ha ha.

Điện thoại di động bỗng reo ầm ĩ gián đoạn công việc trọng đại của tôi.

“Alo.” Tôi hừ nhẹ hơi bực mình vì bị làm phiền.

Đầu dây bên kia hỏi: “Sao giọng nói nghe khó chịu thế?”

Tôi cố tình muốn thể đấy làm gì được nhau nào. Dĩ nhiên đó chỉ là lời thăm thì tự mình nói mình nghe của tôi thôi chứ cái lá gan của tôi nào được tôi bằng cái lá mít.

Ngoài mặt tôi rất chân chó cười giả lả, bộ dạng giống như không biết là anh gọi: “À, anh Phong yêu quý, em cứ tưởng là Thuỳ Anh gọi.”

Liệu hàn khí có truyền được qua đường dây điện thoại? Tôi nghĩ là có thể a, nếu không thì tại sao tôi lại thấy sờn gai ốc trong khi đang bật điều hoà ở 28°C.

“Em không lưu số điện thoại của anh?” Cho phép tôi được coi đây là một câu hỏi.

Tôi cười ngô nghê hai tiếng: “Em quên mất nhưng là vì em đã thuộc nằm lòng số điện thoại của anh rồi nên cảm thấy không cần thiết phải lưu. Người ta chỉ lưu số điện thoại của người khác vào danh bạ khi không thể nào nhớ được số điện thoại của họ, điều này chứng tỏ trong lòng người đó những người kia không hề quan trọng, còn khi người ta thuộc lòng số điện thoại của một ai đó thì có thể khẳng định một điều đó là chủ nhân số điện thoại đó trong lòng người kia có vị trí rất quan trọng, anh thấy đúng không?”

Tôi nói dối không chớp mắt tiện thể không ngừng vuốt mông ngựa, ai dè, người ta nói không sai Cao nhân ắt có cao nhân trị, vô quyết dày có móng tay nhọn, tôi còn chưa kịp tự hào về tài chém gió của mình thì Lục Chấn Phong không nóng không lạnh nói một câu: “Vậy mà lúc đầu em còn nhầm lẫn số điện thoại của anh với Phương Thuỳ Anh cơ đấy!”

Tôi ngất. Anh có thể hay không đừng không nhìn đúng trọng tâm câu chuyện? Chẳng lẽ gọi điện cho tôi chỉ để khảo sát việc tôi có lưu số điện thoại của anh hay không thôi sao, anh cũng thật là rảnh rỗi hết sức.

Tôi thở hắt ra một hơi: “Được rồi, anh cúp máy thì em lưu liền.”

“Hừ, cho em 5 phút để ra quảng trường.”

“Hả? Bây giờ? Trời lạnh lắm... ơ...”

Tút tut tut tut tut... âm thanh thật là phũ phàng làm sao!

Tôi làm mặt quỷ với cái điện thoại một hồi rồi nhìn mấy cái kim đồng hồ nhảy nhót không ngừng trề môi đứng dậy đến quần áo cũng không thèm thay chạy một mạch ra quảng trường. Coi như là anh biết thương hương tiếc ngọc mà hẹn ở địa điểm gần nhà tôi nếu không thì, hừ, chia tay (chỉ được cái mạnh mẽ). Mà

tôi đây cũng không dám thả chậm cước bộ vì cứ nghĩ đến lần nọ cho anh leo cây thì khoe miệng lại co quắp không ngừng, hôm đó là vào chủ nhật, anh hẹn tôi đi ngoại ô dã ngoại cùng đám bạn anh nhưng khổ nỗi tôi đâu có quen ai trong đám bạn ấy nên không muốn đi hơn nữa bản thân lại hẹn với mấy người trong câu lạc bộ đến thư viện tìm tài liệu nên càng không thể đi với anh được. Kết quả anh vì đợi tôi mà cũng đi tong chuyến dã ngoại, như vậy cũng chưa tính là nghiêm trọng, khi tôi từ thư viện về nhà, vừa vào tới cửa liền bị nụ cười toả nắng của anh làm cho chết khiếp, như thế nào lại đến nhà và ngồi uống trà nói chuyện với bố mẹ tôi, rồi ánh mắt mẹ nhìn tôi có cái gì đó mập mờ lắm, trong mắt lại nồng đậm ý cười càng làm cho sống lưng tôi lạnh toát, hừ hừ, anh lại nói linh tinh gì với họ rồi. Khoảng một cơ số phút sau cái tên Lục Chấn Phong nham hiểm kia mới chịu nhấc đít lên đi về, còn không quên nhìn tôi cảnh cáo.

Tôi cười gượng hai tiếng trong lòng lại không ngừng ai oán.

“Tiểu Lâm, ngồi xuống đây mẹ có chuyện muốn nói.” Giọng mẹ tôi nhàn nhạt đều đều.

Đến rồi đến rồi, giông tố cuối cùng cũng đến, tôi nhất định sẽ bị nhấn chìm trong biển nước bọt của mẹ. Rất không tình nguyện ngồi xuống, tôi trưng ra bộ mặt ngây thơ vô (số) tội: “Chuyện gì vậy mẹ?”

“Thằng bé Tiểu Phong đúng là vừa tài giỏi lại hiểu chuyện, hơn nữa còn rất đẹp trai... abc... xyz...” Mẹ thao thao bất tuyệt một hồi không cho tôi cơ hội chen vào càng không nói đến vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ của bố.

Rồi bà chốt lại một câu: “Được rồi, mẹ đồng ý cho con theo đuổi nó.”

Oh my God! Cái gì vậy trời, tôi muốn lật bàn lật bàn lật bàn.... (n lần lật bàn). Sao anh có thể nói trắng thành đen một cách trắng trợn như vậy? Ai theo đuổi ai chứ, còn dám nói với bố mẹ là tôi mặt dày bám theo anh, hừ, anh mới là đồ bám theo, cả nhà anh mới là đồ bám theo. Tôi muốn minh oan nhưng càng tẩy thì càng đen, mẹ hoàn toàn không tin lời tôi nói còn cười bảo tôi không cần xấu hổ. Tôi tức mà không có chỗ xả chỉ biết ngậm ngùi đi lên phòng, a a a Lục Chấn Phong là tên siêu cấp biến thái.

Nhớ lại mà nước mắt chảy ngược vào tim, bước chân tôi cũng nhanh hơn và không quá 5 phút sau thì có mặt tại quảng trường. Hừ, sao lại có người nổi bật quá vậy chứ, giữa đám đông chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy anh. Tôi thở dài lao một mạch đến chỗ ghế đá anh đang ngồi, sao mà có người lại hâm thế không biết, trời lạnh như cắt da cắt thịt mà lại ngồi đó phơi thây. À tôi biết rồi, hoá ra ngồi đó để chứng tỏ sức hút của bản thân, coi kìa, một tá con gái đang nhìn anh cười then thùng, liếc mắt đưa tình mà anh thì như có như không mỉm cười khiến họ lại càng bạo dạn trao yêu thương, cô gái xinh đẹp kia dường như đang có ý định đến gần anh. Tôi thấy máu nóng trong người trào ngược nhưng lại cố gắng tỏ ra như không có gì đi đến bên cạnh anh.

“Kêu em ra đây làm gì, lạnh muốn chết đi được.”

Phong kéo tôi ngồi xuống ghế đá, dùng tay mình ủ chặt đôi bàn tay cứng đờ vì lạnh của tôi, giọng nói tràn ngập lo lắng: “Sao ra ngoài có một chút mà tay đã lạnh như vậy?”

Tôi cười, ánh mắt không giấu giếm lướt nhìn bốn phía chỉ thấy mấy cô nàng ban nãy đang nhìn tôi đầy ghen tức, a ha, cho các cô tức chết luôn. Tất nhiên sự tình nghịch của tôi không thể nào thoát khỏi mắt anh nhưng anh không nói gì chỉ cười nhéo nhẹ mũi tôi nói: “Em đó, cũng còn biết lạnh cơ à, ăn mặc thì phong phanh như vậy.” Rồi vừa nói anh vừa quàng cho tôi chiếc khăn mà anh vừa tháo từ cổ mình xuống: “Lỡ bị ốm thì làm thế nào, em xem tay em tê cóng thế này rồi này.”

“Tay em vốn như vậy ấy mà cho dù ủ thế nào cũng không ấm được đâu.” Tôi giả bộ như không để ý nhưng trong lòng lại ấm áp không thể diễn tả được.

Tôi hỏi: “Anh kêu em ra đây chỉ để ngồi hứng gió lạnh thôi à?”

Vừa hỏi xong thì trước mắt liền đen kịt và bên tai tôi vang lên giọng nói trầm thấp của anh: “Yên lặng một chút.”

Và khoảng 5 giây sau khi anh bỏ tay ra trước mặt tôi xuất hiện một bó hoa hồng nhung rực rỡ cùng một con gấu bông thật to, trên người nó đeo một dải ruy băng với hàng chữ vô cùng nổi bật: HAPPY BIRTHDAY.

Anh mỉm cười dịu dàng ôm lấy tôi, cái ôm ấm áp và thoang thoang hương thơm mà trong lòng tôi thì sớm đã dậy sóng.

Trên cổ truyền đến cảm giác mát lạnh, tôi nhìn chiếc dây chuyền sáng lấp lánh đến ngẩn người. Thật đẹp!

“Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Lâm.”

Ừ phải, hôm nay là sinh nhật tôi, đã bao lâu rồi tôi không tổ chức tiệc mừng sinh nhật nhỉ, hình như lâu lắm rồi tính từ ngày đó thì cũng đã hơn 12 năm rồi. Kể từ ngày sinh nhật kinh hoàng đó tâm lý tôi bị đả kích nghiêm trọng, ban đêm thường xuyên mơ thấy ác mộng, thấy gương mặt ghê tởm của tên bắt cóc tổng tiền và cả những trận đòn roi tàn nhẫn, đau đớn, có những đêm còn mơ thấy mình giống như sắp chết đuối mà không có ai đến cứu... Sau nhiều năm thì số lượng những cơn ác mộng cũng giảm dần và tôi cũng không bao giờ muốn nhớ đến ngày sinh nhật nữa bởi chỉ có như thế tôi mới có thể chạy trốn khỏi sự sợ hãi.

“Như thế nào, có thích hay không?” Anh nhẹ nhàng hỏi tôi.

Tôi oà khóc, khóc nức nở, khóc như một đứa trẻ bị giành mất đồ chơi. Phong dịu dàng lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau tuôn rơi lăn trên má tôi, giọng nói tràn ngập thương tiếc cùng yêu chiều: “Ngoan, đừng khóc vì hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng của em. Anh biết em đã có một kỷ ức đáng sợ nhưng đó là quá khứ em à, quá khứ của em không có anh nhưng hiện tại và cả tương lai anh sẽ luôn bên cạnh bảo vệ che chở em, em sẽ không còn phải sợ hãi mỗi khi nhớ lại chuyện đó nữa.”

Anh đỡ dành tôi, dịu dàng, nồng ấm hoàn toàn khác một Lục Chấn Phong lạnh lùng cao ngạo khiến tôi cang khóc dữ dội, nước mắt thấm ướt cả một mảng lớn trên áo của anh. Tôi cảm thấy trong tim một luồng ấm áp, theo vòng tuần hoàn lan toả tới từng tế bào trong cơ thể.

Khóc đến mệt, tôi ngồi tựa vào vai anh nắm lấy sợi dây chuyền trong tay, thắc mắc: “Sao chỉ có một nửa?”

Một nửa còn lại lập tức ráp lại gần, anh cười: “Nửa còn lại đây này.”

À, là dây chuyền đôi, tôi nhìn hình trái tim được gắn đá tinh xảo sáng lấp lánh dưới ánh đèn không khỏi mỉm cười: “Chắc không phải là hàng độc chứ?”

“Ồ bị em đoán trúng rồi, cái này là anh nhờ người đặt ở bên Italia đó, do nhà thiết kế nổi tiếng tự tay thiết kế nên, em tìm trên cả thế giới cũng không thể tìm thấy được một chiếc dây chuyền bạch kim nào giống như thế này đâu.” Anh cười.

Tôi sốc, hoá ra làm bằng bạch kim thế mà tôi cứ ngỡ là bạc chứ. Tôi mân mê hai mặt dây chuyền, ô có cái gì ở mặt sau thì phải.

“P&L???”

“Không hiểu sao? Ngốc quá đi mất.” Anh gõ nhẹ vào trán tôi: “Anh sẽ không nói đâu, tự tìm hiểu đi nhé! Được rồi, cũng đã muộn anh đưa em về.”

Tôi xua tay: “Thôi, em tự về được, anh về đi, đi đường nhớ cẩn thận đó.”

Chẳng để anh kịp nói gì tôi đã như một làn gió bay đi mất dạng.

Trái tim tôi đập thật rộn ràng, giống như khắp cơ thể tôi đều là tế bào hạnh phúc và tôi tin tôi biết ý nghĩa của mấy kí tự kia.

25. Chương 21

CHƯƠNG 21

Ngày 24/12 không khí Giáng sinh tràn ngập khắp các khu phố, len lỏi đến từng ngõ ngách. Thời tiết hôm nay lạnh tê tái buốt giá và trong lòng tôi pha trộn giữa hai luồng cảm xúc, nghĩ đến anh tim tôi liền ngập tràn ấm áp cùng ngọt ngào hạnh phúc nhưng ngày hôm nay cũng là ngày dạy cuối cùng của thầy Vũ tại trường. Tâm trạng tôi trở nên rối bời khó tả...

Tiếng chuông điện thoại trong túi rung lên điên cuồng khiến tôi hết hồn hết vía, tôi nhận máy: “Alo.”

“Lô bò gì?” Giọng Thuỳ Anh quang quác: “Mày không thể đến lớp sớm hơn mọi ngày một chút được à? Lẽ mà quá, cả lớp còn thiếu mỗi mình mày thôi đấy.”

“Ừm, đang tới đây.” Tôi đáp nhẹ rồi cúp máy.

Giờ học hôm nay trầm hơn mọi khi rất nhiều, thầy vẫn cười vui vẻ giảng bài nhưng đám sinh viên lớp chúng tôi lại chẳng thể nào cười nổi, dù cố gắng nhưng nụ cười so với mếu còn khủng khiếp hơn. Tôi hôm nay cũng ngoan ngoãn lạ thường, không đấu khẩu với thầy mà ngồi chăm chú nghe giảng, nhìn từng cử chỉ, động tác của thầy, tôi muốn ghi sâu khoảnh khắc này trong tim, có lẽ tôi chưa bao giờ tập trung trong bất kỳ giờ giảng nào của thầy nên không thấy được sự nhiệt tình của thầy với bài giảng và giọng nói của thầy khi giảng bài thật dễ nghe và cuốn hút khiến cho bài giảng trở nên sinh động và dễ hiểu hơn bao giờ hết. Thầy ơi, dù vậy nhưng chỉ một giờ này thôi em sẽ cố gắng trở thành một cô sinh viên ngoan ngoãn của thầy...

Tiếng trống tan học vang lên khiến tất cả chúng tôi trong lòng đều thổn thức, thầy thu dọn sách vở mỉm cười: “Tôi phải đi rồi, chúc các em học tập thật tốt. Tôi rất vui và hạnh diện khi được dạy và chủ nhiệm lớp các em hơn hai tháng qua, tuy thời gian không dài nhưng tôi tin trong lòng mỗi chúng ta đều có những kỉ niệm đáng nhớ dù là vui hay buồn phải không nào?”

Một vài tiếng khóc thút thít, nấc nhẹ cất lên, sau đó là cả một trận mưa nước mắt, tôi không khóc nhưng hai mắt và sống mũi cay xè, Thuỳ Anh bên cạnh tôi từ lúc nào đã khóc nấc lên nghẹn ngào ôm chặt lấy tôi. Tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả và nói hết được không khí lớp học lúc này, sự chia ly bao giờ cũng khiến cho con người ta buồn khổ và đau đớn đến thế sao? Tôi thấy thầy quay vội đi nhưng rất nhanh sau đó quay lại, vẫn là nụ cười thật tươi như ngày đầu vào lớp nhưng sao có phần khác lạ, mắt thầy giống như hơi đỏ.

“Các em đừng buồn, chúng ta đâu phải là sẽ không còn gặp nhau nữa, chỉ là tôi không còn dạy các em nữa thôi mà. Thôi, các em ở lại, tôi phải đi rồi.” Thầy bước nhanh ra ngoài, đôi vai dường như đang nhè nhẹ run lên.

Tiếng khóc vẫn nghẹn ngào, tôi ôm vội cặp sách ra ngoài hướng phía thầy vừa đi mà chạy tới, tôi còn có chuyện muốn nói, nếu hôm nay không thể nói ra tôi sẽ ân hận suốt đời.

Sân trường vắng tanh, gió lạnh thổi cuốn theo những chiếc lá khô cọ vào nền bê tông nghe xào xạc tạo cho người ta một nỗi buồn man mác. Dáng thầy thanh cao lặng lẽ bước về phía cổng trường nơi có một chiếc Bentley đang đứng chờ.

Tôi vừa chạy vừa dùng hết sức gào to: “Thầy ơi!”

Bước chân thầy khựng lại quay đầu nhìn tôi đang chạy thực mạng đầy kinh ngạc. Tôi suýt chút nữa đâm sầm vào thầy nếu thầy không kịp đưa tay ra đỡ, khó khăn lắm tôi mới bình ổn được hơi thở.

“Sao em còn chưa về?”

“Em còn có chuyện muốn nói.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn thầy, cười tươi rói.

“Với tôi sao?”

“Dạ.” tôi vừa đáp vừa lấy từ trong ba lô một hộp quà màu lam đặt vào trong tay thầy: “Em có món quà muốn tặng cho thầy.”

Ánh mắt thầy kinh ngạc nhìn tôi nhưng nhiều hơn trong đó là niềm vui mừng khó giấu. Thầy mở nắp hộp lấy ra chiếc áo len màu xám tro ngắm nghía rồi bỏ nó lại vào trong hộp, cười rạng rỡ: “Là em tự tay đan nó?”

Tôi không nói chỉ cười, chiếc áo là do tôi đã bỏ ra một tuần một ngày mười bốn tiếng để hoàn thành.

“Thầy thích không?”

“Rất thích, nó rất đẹp. Cảm ơn em.”

Tôi cảm thấy vui mừng nhưng có một lời tôi nhất định phải nói ra: “Thầy ơi, em xin lỗi vì trong thời gian qua đã luôn ác khẩu với thầy, em thực sự không muốn như vậy.”

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu tôi cho tôi một cảm giác thân thuộc không nói nên lời: “Không cần xin lỗi, đó vốn dĩ không phải lỗi do em.” Thầy đặt hai tay lên vai tôi, giọng nói dịu dàng, chân thành và

tha thiết: “Tiểu Lâm này, tôi biết em đã có lựa chọn cho riêng mình nhưng em có thể coi tôi như một người anh trai thay vì một thầy giáo được không? Bởi từ giờ trở đi tôi không còn dạy em nữa.”

Tôi ngược mắt nhìn thầy, đôi mắt đen sâu thẳm nhưng toát ra một thứ ánh sáng kì lạ khiến tôi không thể nào từ chối.

Tôi mỉm cười vòng tay ôm ngang lưng thầy nhẹ nhàng nói: “Anh trai, cảm ơn.”

Buông tay, thầy lại nhẹ xoa đầu tôi như thầy vẫn hay làm: “Em gái học tập thật tốt nha, giờ anh phải rời đi rồi. Có gì cần giúp đỡ nhất định phải liên lạc với anh đấy.”

“Vâng, em biết rồi.”

Tôi đứng đó nhìn anh bước đi cho tới khi anh lên xe và chiếc xe lao đi trong gió lạnh. Tôi biết Thiên Vũ và tôi sẽ còn rất nhiều cơ hội gặp lại nhau nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối một cái gì đấy, một cái gì đấy giống như là sự bỏ lỡ. Tôi đi dọc con đường hành lang, con đường mà anh và tôi đã cùng nhau đi nhiều lần lúc tan trường, kì lạ một điều là đó đều là những lần tình cờ gặp gỡ. Tôi nhớ giọng anh trầm ấm trêu mếu, nhớ lúc anh cười rạng rỡ như vàng Thái Dương. Cho tới khi quay trở lại lớp học, nhìn những gương mặt còn đang ngẩn ngơ của một số đứa bạn chưa về trong lớp, tôi lại nhớ đến ngày đầu tiên anh bước vào lớp học, một dáng đi tiêu sái, một nụ cười rạng rỡ sưởi ấm trái tim của tất cả các nàng thơ lớp tôi, dáng vẻ và ánh mắt mang theo mị hoặc ấy vẫn luôn bị tôi khinh khỉnh ghét bỏ gán cho cái danh hiệu “đệ nhất hồ ly”. Nói thế nào nhỉ? Tôi bật cười nhớ tới nguyên nhân khiến tôi và anh từng không đội trời chung, chỉ vì tôi lơ đãng không nghe được tiếng gọi của anh, thế thôi. Tôi ghét Thiên Vũ thật đấy, nhưng đó đã là quá khứ rồi và sau khi châm ngòi nổ cho những trận đấu võ mồm quyết liệt kia tôi chợt nhận ra tôi không hề ghét anh như bản thân vẫn nghĩ, mà thậm chí lại cảm thấy rất quý mến vị thầy giáo đáng ghét này. Anh rất quan tâm đến tôi, vì tôi mà làm biết bao nhiêu việc, luôn động viên, khích lệ tôi mỗi khi tôi vấp ngã hay đứng giữa nhiều ngã rẽ.

Khắp ngôi trường này giờ đây đều vương vấn hơi thở ấm áp của anh, dáng hình anh. Chẳng biết từ bao giờ tôi đã quen với sự hiện diện của anh trong cuộc sống này, anh giống như là một phần không thể thiếu trong cuộc đời tôi, giống như đối với tôi vô cùng thân thuộc.

Trời tối, tôi lao vội từ trên lầu xuống dưới nhà xách theo một túi xách nho nhỏ.

“Con bé này làm gì mà như ma đuổi vậy, không cẩn thận lại cắm mặt xuống đất bây giờ.” Mẹ nhìn tôi quở trách.

Tôi cười hì hì chỉnh lại cái khăn quàng trên cổ. Bố tôi đặt tách trà xuống bàn, ánh mắt tinh tường quét qua người tôi một lượt rồi nhìn đến vật phẩm trên tay tôi: “Tính đi đâu vậy con?”

Ha ha, ánh mắt của bố khiến tôi rợn tóc gáy và nụ cười đầy ẩn ý của ngài khiến tôi nổi da gà. Tôi gãi đầu cười: “Con đi gặp bạn ạ.”

“Trai hay gái?” Đến lượt mẹ tôi tấn công: “Gì vậy này?” Vừa nói bà vừa vòng tay ra sau lưng tôi lấy cái túi, tôi giật mình lui ra sau hai bước, cả mặt nóng bừng lên.

“Sao, hửm? Hai má đỏ như trái cà chua, lại hốt hoảng như vậy?” Mẹ nhìn tôi chăm chăm, trong mắt loé lên thứ ánh sáng quỷ dị: “A biết rồi, con có bạn trai rồi có phải hay không? A ha ha, con gái mẹ cuối cùng cũng có người để ý đến rồi, thật cảm tạ ông trời.”

Orz*! Ý mẹ là sao, trong mắt bà tôi phải hay không xấu đến ma chê quỷ hờn. Đau lòng, đau lòng, tôi đây đang rất đau lòng vậy mà một chút mẹ cũng không tỏ ra thương xót mà còn hỏi: “Nói mẹ nghe xem thằng bé đó con cái nhà ai, tướng mạo ra làm sao? Rồi hôm nào, à không ngày mai mang nó về đây cho mẹ duyệt xem nào.”

Tôi muốn chết.

“Không có bạn trai bạn gái nào hết mà mẹ.”

“Thôi, còn giấu giếm gì nữa, nói ra cho cả nhà cùng biết nào. Nói đi.”

“Không có thật mà.” Ôi ai đó làm ơn hãy đến cứu tôi đi.

Đường như ông trời thấy tôi quá đáng thương nên ngay lập tức đã phái thiên sứ xuống giúp tôi thoát khỏi một trong tám mươi hai kiếp nạn này và thiên sứ đó chính là bố thân yêu của tôi.

Bố cười nói: “Thôi để cho con nó đi sớm rồi còn về sớm, em đừng vịn vẹo nữa bà xã.”

Ánh mắt tôi long lanh chỉ thiếu cái lưỡi thè ra nhìn bố đầy cảm kích, người ta nói Bố và con gái kiếp trước là tình nhân thật đúng a, tôi yêu bố chết mất thôi.

“Đừng về trễ quá nha Tiểu Lâm.” Bố nhắc nhở.

“Vâng con biết rồi, chúc bố mẹ và chị Phương Giáng sinh ấm áp an lành hạnh phúc.” Tôi hôn hờ xách đít, à nhầm, xách đồ ra khỏi nhà.

Đường phố đêm Noel sáng rực, khắp nơi đều được bao phủ bởi những ánh đèn đủ màu sắc, phải nói là sáng hơn cả sao trời. Người người đi xuôi đi ngược nói cười vui vẻ, ai cũng có đôi có cặp hoặc là cả gia đình thật hạnh phúc. Mùa đông năm nay lạnh hơn mọi năm nhưng lòng tôi lại vô cùng ấm áp bởi Giáng sinh năm nay tôi không chỉ có gia đình mà còn có anh bên cạnh, chỉ nghĩ đến thôi là tôi liền cảm thấy hạnh phúc và thoải mái hơn bao giờ hết, không kìm được mà nở nụ cười rạng rỡ. Tôi chạy vụt qua đám người, tung tăng chạy đến nơi hẹn của hai đứa - quảng trường trung tâm thành phố, nơi có bức tượng con chó đá được các đôi tình nhân coi như biểu tượng của tình yêu vĩnh cửu (cái này tác giả chém).

Cũng vì dồn hết lực vào chạy nên vận tốc khá nhanh cho nên đến lúc này tôi không thể phanh kịp mà cứ một đường thẳng tông vào đối phương đang đi ngược chiều.

Bốp. Ái ui, đau tới tăm mặt mũi. Tôi lồm cồm bò dậy nhặt đồ đạc của mình và giúp người kia đứng dậy: “A xin lỗi, xin lỗi, cô có sao không vậy?”

Tưởng đâu rằng sẽ bị ăn một trận mắng té tát ai ngờ lại nhận được nụ cười chế nhạo khinh thường từ đối phương: “Vội vã tới chỗ hẹn với Lục Chấn Phong sao, Thuỳ Lâm?”

Và có lẽ đôi khi ẩn phía sau hạnh phúc sẽ là một sự thật khiến cho người ta đau đớn đến tận cùng.

26. Chương 22

CHƯƠNG 22

Người con gái này là ai? Tại sao lại biết chúng tôi? Tôi nhìn cô ta và hỏi hết những thắc mắc trong lòng.

Đáp lại tôi là một tràng cười ngạo nghễ, cô ta nói: “‘Chúng tôi’ sao? Nghe cỡ nào thân mật a.” Nụ cười trên khoé môi cô nàng sâu thêm vài độ, giọng nói nghe thật chất chúa: “Ôi chao, lại có thêm một đứa con gái ngu ngốc rơi vào bẫy tình của Lục Chấn Phong. Haiz, honey thật là, sao cứ suốt ngày đi lừa gạt con gái nhà lành vậy không biết nữa, nói mãi mà đâu có chịu nghe giờ để người ta nhằng nhặng bám theo.”

Nghe một tràng nhục mạ một cách ầm ỹ của cô ta tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, đôi mày cũng nhăn lại: “Rốt cuộc cô là ai? Dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Tôi còn đang cố nhớ xem mình đã gặp kẻ điên này ở đâu, có hay không chút ấn tượng về cô ả thì cô ả liền lên tiếng: “Cô đương nhiên không biết tôi rồi, tôi từ Thụy Sĩ về và vừa mới đáp xuống sân bay cách đây ít phút.” Ánh mắt cô ta chiếu thẳng vào tôi, trong đó có cái gì đó giống như đang bùng cháy mãnh liệt: “Tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

What the hell? Tôi trong lòng giật thót nhưng ngay sau đó cố gắng bình tĩnh lại, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt hơn: “Đừng hồng gạt tôi, cô chẳng qua cũng chỉ là một trong số những bạn gái trước đây bị anh ấy bỏ rơi thôi chứ gì, hay còn không được như vậy? Người bám đuôi? Ồ, cái này có vẻ phù hợp hơn.”

Nghe tôi nói như vậy mà mặt cô ta không hề biến sắc, điều đó làm cho lòng tôi loạn như đang có một đàn hươu chạy qua. Cô ta không giống như những cô gái khác.

Giọng điệu cô nàng chứa đầy sự chế giễu cùng thương hại: “Quả không hổ danh là thần đồng Hoàng Thụy Lâm, cách phản ứng so với lũ không có não kia hơn rất nhiều bậc, chẳng những vậy cô còn rất xinh đẹp, nhưng là... cô nghĩ Phong thực lòng yêu cô sao? Cô thừa biết anh ấy là người như thế nào mà, những chiêu trò dùng để tán gái chắc chắn có thể viết thành một quyển sách.”

Tôi biết “lũ không có não” mà cô ta nói ám chỉ điều gì, chính là những người có thể coi là bạn gái trước đây của Phong, nhưng cô ta thực sự là sỉ nhục người quá đáng. Tôi siết chặt hai bàn tay lại, cơn giận cũng theo đó mà bùng phát: “Cô đừng có ở đây mà khua môi múa mép, có giỏi thì cho tôi xem bằng chứng đi, chứng minh cô là vị hôn thê của anh ấy, chứng minh rằng anh ấy đã thực sự lừa gạt tôi.”

“Việc tôi là vị hôn thê của anh ấy không thể có giấy tờ để mà cho cô xem được nhưng tôi sẽ cho cô thấy được sự thân thiết giữa tôi và Phong.” Cô ả cười lạnh quay lưng bước đi.

Dù trong lòng nói rằng trăm ngàn lần không được tin lời cô ta nhưng tôi vẫn nhắc gót đi theo, tôi tin Phong và việc tôi theo cô ta lúc này chỉ là để củng cố cho sự tin tưởng của tôi là không vô nghĩa.

Tiếng nhạc xập xình đình tai nhức óc, ánh đèn chớp loé nhấp nháy liên tục khiến tôi vừa đau mắt vừa buồn nôn.

Tôi khó chịu nín tay cô gái kia lại, lớn tiếng để át đi những thứ âm thanh hỗn tạp kia: “Tại sao lại đưa tôi tới chỗ này?”

“Chẳng phải cô muốn có bằng chứng sao?” Cô ả lạnh lùng kéo tay tôi đi thẳng vào sau bên trong quán bar.

Từ thời cha sinh mẹ đẻ tôi đã là một đứa trẻ ngoan, nào biết đến bar búng là cái quái quỷ gì, hôm nay vào phải nơi này xem ra là được mở rộng tầm mắt, quả là những kẻ trong đầu chứa toàn bùn nhão mới đến những chỗ thế này để mà bay nhảy. Nghĩ đến lúc vừa bước chân vào đây tôi liền không nhận được cái mong muốn li vờ phun từ trong dạ dày, mấy ả ăn mặc sexy gợi cảm uốn éo đủ các loại hình dạng trên sân khấu với mấy cái cột cùng với tiếng hú hét la ó của bọn lang sói bên dưới khiến cho mắt tôi nổ đom đóm.

Theo chân cô gái kia, hừ, có cái tên mà cũng không nói làm người ta khó xưng hô khủng khiếp, tiếng nhạc cùng những âm thanh điên đảo nhỏ dần, con đường hành lang giống như dài tít tắp và tối om dưới ánh đèn đỏ heo hắt, tôi có cảm giác mình đang đi gặp quỷ a.

Cô ả dừng lại trước một căn phòng, từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ mạ bạc sáng chói rồi quẹt qua ổ khoá vi tính. Cánh cửa kia kêu “cạch” một tiếng.

Cô ta nói: “Muốn tìm hiểu sự thật thì hãy đứng bên ngoài này mà xem.”

Nói rồi cô bước vào bên trong và để cánh cửa trong trạng thái khép hờ.

Nhìn qua khe cửa có thể thấy trong phòng rất sáng, hoàn toàn đối lập với không khí bên ngoài kia. Tôi kinh ngạc khi thấy anh nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa giữa phòng, trên tay cầm một ly rượu màu đỏ tươi như máu. Cô gái kia vừa vào liền rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, bàn tay trắng trẻo xinh đẹp mơn trớn trên cổ đã ửng lên sắc hồng của anh mà quan trọng là anh hoàn toàn không có thái độ bài xích lại giống như đang hưởng thụ.

Tôi không dám tin vào mắt mình nhưng vẫn cố động viên bản thân, một hành động đó đâu đã nói lên điều gì, là đàn ông ai chẳng yêu thích cái đẹp, chỉ cần đi không quá giới hạn thì tôi cần gì phải để ý những điều nhỏ nhặt quá như vậy. Dù thế tôi vẫn không thể nào ngừng việc đấu tranh tư tưởng trong lòng, đúng lúc ấy từ trong căn phòng sáng trưng sang trọng kia vang lên tiếng nói khiến tôi giật mình, giật mình đến ngây người.

“Cậu còn qua lại với con bé đó chứ?” Giọng nói đầy vẻ lười nhác và cà lơ cà phát, đủ để thấy đó là dạng công tử như thế nào.

Từ vị trí này tôi có thể thấy được cử chỉ và nét mặt của Phong, anh nhíu mày: “Con bé nào?”

Cô gái kia lắc lắc ly rượu màu tím, tiếng cười thánh thót như chuông bạc nhưng chứa đựng đầy vẻ cợt nhả mỉa mai cùng chán ghét: “Tiểu Lâm thông minh xinh đẹp động lòng người chứ còn ai nữa.”

Một tên con trai khác vỗ vai anh, vừa cười vừa cổ tở ra ngậm ngùi nuối tiếc: “Vụ cá cược lần này cậu thắng, con Mercedes Benz của tôi đúng 7 giờ sáng ngày mai sẽ an toàn đậu ở trước cổng biệt thự nhà cậu.”

Cược? Anh đã cá cược chuyện gì chứ? Chẳng hiểu sao trong lòng tôi thấy vô cùng bất an cùng lo lắng, không cách nào bắt trái tim mình đừng loạn nhịp được ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Và những gì tôi đang lo lắng đã hoàn toàn xảy ra, trái tim tôi như bị ai bóp nghẹt.

Những tiếng cười, tiếng nói chuyện huyên náo bên trong kia vẫn cất lên. Người con trai kia lại tiếp tục ôm sòm: “Trời ơi, Phong thiếu gia, cậu có biết tôi yêu quý con xe này như thế nào không hả, cậu đúng là cái đồ tư bản độc ác hu hu hu... tôi còn nghĩ người kiêu ngạo như Hoàng Thụy Lâm sẽ không dễ dàng bị cậu hạ gục...”

Thanh âm nhàn nhạt lạnh lẽo cất lên, nghe còn giá băng hơn cả giọng nói của anh khi hai chúng tôi mới gặp nhau: “Này Tôn Quyền, dám chơi thì dám chịu, ai kêu cậu kiêu ngạo và còn đánh giá thấp năng lực của nhóc con họ Lục này nhiều vào.”

Tiếp đó, người con trai này nhàn nhạt cười nhìn không rõ cảm xúc: “Chắc cô bé đó nghĩ cậu thật lòng thật dạ với người ta, trăm ngàn lần cũng không ngờ tới việc bị cậu biến trở thành một diễn viên bất đắc dĩ trong một màn hài kịch đầu nhĩ?”

Tôi như chết lặng đi. Thì ra tất cả những gì cô gái kia nói đều là sự thật, tôi đã bị lừa một cách ngoạn mục ngay từ khi mới bắt đầu. Lần đụng độ ở trung tâm thương mại, vụ tẩy chay ghê tởm, cuộc tỏ tình lãng mạn... tất cả, tất cả đều nằm trong một kịch bản được dàn dựng sẵn. Tôi còn cho mình là thông minh cái nổi gì chứ, bị người ta dắt mũi lâu như vậy cũng không biết. Nhìn lại mới thấy bản thân mình đã ngu ngốc đến mức nào, lại có thể dễ dàng bị đồn ngã như vậy, không phải ngay từ giây đầu tiên chạm vào ánh mắt đó tôi đã nói với Thụy Anh rằng Lục Chấn Phong không phải người tốt rồi ư? Vậy thì tại sao bây giờ tôi lại ra nông nổi này, tại sao lại tin tưởng anh ta một cách mù quáng? Liệu có phải tôi quá ngây thơ, không, là Lục Chấn Phong quá mưu mô và toan tính.

Tôi khóc. Trái tim giống như bị bao phủ bởi một lớp băng tuyết dày đặc. Tôi cảm hận đá vào cánh cửa kia, “rầm” một tiếng nó từ từ khoá lại, tôi không muốn ở nơi này thêm một giây một phút nào nữa, tôi không muốn nghe thêm về màn hài kịch tình yêu ghê tởm kia một chút nào. Tôi hận Lục Chấn Phong.

Tôi lững thững đi trên đường như một kẻ mất hồn, mặc cho nước mắt tuôn rơi như nước lũ tràn bờ, mặc cho những ánh nhìn sầm soi của người khác. Chẳng biết qua bao lâu và đã đi qua những con đường nào mà cuối cùng tôi lại ra đến bờ sông, gió đông mạnh mẽ quạt vào mặt vào người, nhưng như vậy thì có là gì so với trái tim tôi lúc này. Giáng sinh năm nay thật tệ, lòng tôi băng giá, se sắt lại. Hoàng Thụy Lâm ngây thơ vô tư vô lo đã đi đâu mất rồi, tôi hối hận, vô cùng hối hận vì đã để anh bước vào cuộc sống của mình. Anh làm cho cuộc sống của tôi trở nên nhiều màu sắc và sống động hơn, khiến tôi cảm thấy được niềm hạnh phúc gần như trọn vẹn nhưng rồi lại một cước đạp tôi rơi xuống khỏi chín tầng mây, ngã xuống mặt đất một cách đau đớn tan xương nát thịt. Tôi không thể nào ngăn được từng tiếng nấc nghẹn ngào bật ra từ cổ họng của mình, tôi yêu anh thật lòng và bây giờ thì nhận được cái gì đây? Là nỗi đau tê tái, là trái tim đang không ngừng nhỏ máu.

“Nếu muốn em hãy khóc thật to lên, khóc cho vơi đi hết những đau đớn muộn phiền và như vậy em sẽ thấy lòng mình nhẹ hơn.” Thanh âm ấm áp dịu dàng cất lên từ phía sau lưng tôi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng mang theo mùi hương quen thuộc khiến tôi không cách nào kìm nén được cảm xúc của mình thêm nữa. Tôi òa lên khóc nức nở.

27. Chương 23

CHƯƠNG 23

Vòng tay ấm áp ôm trọn lấy tôi cho tôi được tựa vào lồng ngực rộng rãi vững chắc.

Tôi vừa khóc vừa nức, khó khăn ổn định hơi thở và kể cho anh nghe những gì mình vừa mới trải qua: “Thiên Vũ, em đau lắm. Sao anh ấy có thể đối xử với em như thế? Em đã làm gì sai mà đáng phải nhận sự phản bội đau đớn này, không, đây không phải là sự phản bội mà ngay từ đầu nó đã là một sự lừa gạt giả dối. Điều em thấy mình làm sai duy nhất chính là bản thân đã yêu anh ta...”

Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt mái tóc tán loạn của tôi, hơi thở cùng giọng nói ấm áp của anh truyền xuống từ trên đỉnh đầu: “Em không cần phải thương tâm vì loại người như vậy, là cậu ta không có mắt nhìn người.”

Anh vẫn luôn như vậy, luôn như vầng Thái Dương ấm áp sưởi ấm cõi lòng băng giá của tôi. Tôi khóc dữ dội, khóc cho nỗi đau trong tim trôi hết đi, không cho một mối tình đầu đầy cay đắng của mình. Còn Thiên Vũ, anh chỉ lặng im ngồi bên cạnh cho tôi mượn bờ vai và vòng ôm vững chãi.

“Tiểu Lâm...” Giọng nói run run của người đàn ông mà có lẽ cả đời này tôi cũng không bao giờ có thể quên được.

Tôi lau nước mắt và rời khỏi vai Thiên Vũ, quét ánh mắt lạnh lùng bi ai nhìn Lục Chấn Phong: “Anh còn tìm đến tôi để làm gì sau khi đã gián tiếp tát vào mặt tôi một cái bạt tai như thế?”

Anh ta bước lại gần: “Em hãy nghe anh nói, mọi chuyện không phải như những gì em nghĩ đâu.”

Tôi cười trào phúng: “Ha ha, tôi nghĩ điều gì chứ? Là chính mắt tôi thấy, chính tai tôi nghe các người nói mà. Nếu như ngày hôm nay tôi không gặp được cô gái kia thì không biết tôi còn bị các người lừa gạt đến bao giờ, các người thấy vui khi mang tôi ra làm trò tiêu khiển lắm phải không?”

Nước mắt tôi không cách nào kiềm chế được mà vỡ oà: “Anh thật là độc ác, độc ác đến đáng sợ, khả năng diễn xuất của anh cũng thật hơn người bình thường, à không, hẳn là phải hơn cả những siêu sao nổi tiếng nữa. Tôi thế mà đã cho rằng anh thật lòng với tôi ngờ đâu rốt cuộc chỉ là một vụ cá cược đê tiện. Thì ra lần đó chúng ta đụng nhau ở trung tâm thương mại cũng là kế hoạch mà các người đã dàn xếp.”

Tôi mĩa mai, khinh miệt anh ta, trong lòng tôi lúc này ngoài nỗi đau và sự căm hận ra thì vẫn chỉ còn lại nỗi đau và sự căm hận: “Giờ tôi mới biết danh dự và tự tôn của con người có thể đo được bằng tiền, và những thứ ấy của tôi lại có giá bằng một chiếc Mercedes cơ đấy.”

Lục Chấn Phong dang đôi tay ra kìm chặt lấy hai cánh tay đang cố sức vùng vẫy của tôi cố gắng biện minh cho mình: “Em phải tin anh, lần ở trung tâm thương mại đó thật sự không phải là sắp đặt từ trước mà chỉ là ngẫu nhiên. Và sau đó anh mới biết em cũng là sinh viên trường A nên...”

Tôi nhướn mày, lạnh lùng hỏi: “Nên các người mới cá cược với nhau xem anh có thể hay không lừa dối tôi phải không?”

“Anh...”

Sự ngập ngừng của anh càng khiến tôi khẳng định những gì mình nói hoàn toàn chính xác, và điều đó làm tôi như càng muốn phát điên lên. Ấy thế mà tôi lại có thể bị hạ gục bởi cái kế hoạch được đặt ra một cách tùy tiện và thiếu chiến lược như vậy.

“Nhưng đó không phải là tất cả, đúng là lúc đầu anh có ý định này, không phải vì anh muốn có chiếc xe đó mà là vì muốn chứng minh cho Tôn Quyền thấy được anh không phải là không có khả năng rồi sau đó anh thật sự không ngờ rằng bản thân đã yêu em trong vô thức.”

“Thôi đủ rồi, tôi không muốn nghe thêm bất kỳ lời biện minh dối trá nào của anh nữa, anh biến khỏi mắt tôi ngay đi.” Tôi cố hết sức thoát khỏi sự kìm kẹp của Lục Chấn Phong và lùi ra xa.

“Tiểu Lâm...” Anh ta nhìn sâu vào trong mắt tôi, nếu không đủ tỉnh táo và không bị nỗi đau làm cho không thể thoát ly khỏi hiện thực chắc chắn tôi sẽ bị ánh mắt bi thương của anh đánh gục.

Thiên Vũ chứng kiến tất cả, đến lúc này anh mới lên tiếng: “Cậu về đi, cô ấy đã nói không muốn nghe thì cậu cũng đừng nói thêm điều gì nữa.”

Anh đứng bên cạnh tôi, dùng đôi tay ấm áp giữ chặt lấy đôi vai tôi đang không ngừng run lên bần bật.

Bụp.

Một cú đâm lao đến với tốc độ như tên lửa, mạnh mẽ và chính xác khiến Thiên Vũ ngã quỵ xuống nền đất, bên khoe miệng một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, máu răng lẫn lộn trông thật ghê người. Tôi hốt hoảng đỡ anh dậy, hướng về phía Lục Chấn Phong bằng ánh mắt hận thù rùng rợn, hét lên: “Anh làm cái quái gì vậy hả? Mau rút đi, đừng ở đây làm bẩn mắt tôi.”

Nhưng anh ta giống như không nghe thấy lời tôi nói mà vươn tay tới xé cổ áo Thiên Vũ lên, hung hăng rống: “Anh con mẹ nó là cái thá gì mà lên mặt với tôi? Cái đồ tiểu nhân bỉ ổi không đáng mặt nam nhi này, anh tưởng nhân cơ hội tôi và cô ấy xảy ra chuyện liền đến bên cạnh cô ấy để an ủi thì có thể khiến cho cô ấy có tình cảm với anh ư? Mơ đi, đồ chết tiệt.”

Chưa bao giờ tôi thấy Lục Chấn Phong nhiều lời mà đặc biệt mấy lời cục súc thô tục này thì quả thật là hiếm hơn cả khỉ long...

Và kết thúc cho một bụng lửa giận của anh ta là một cú đâm khác lại bay tới, lần này Lục Chấn Phong ngã sấp xuống mặt đất, máu chảy ra nhuộm đỏ cả hai hàm răng. Tôi sợ run người ngồi co ro một chỗ, mở mắt nhìn cảnh đang diễn ra trước mặt. Thiên Vũ lao như bay tới chỗ Lục Chấn Phong, thẳng tay tặng cho anh ta thêm hai cú đâm nữa. Tức giận quát: “Nắm đầm đầu tiên là trả cho việc vô lễ của cậu đối với tôi, hai nắm đầm tiếp theo cho việc cậu đã làm tổn thương Tiểu Lâm. Cậu nghĩ tôi cũng dễ tính như cậu sao, việc làm của cậu đến động vật còn không ngửi được nói gì con người. Nói cho cậu biết, Tiểu Lâm là em gái tôi, cậu làm nó đau một thì tôi trả cậu mười.”

“Em gái?” Tôi và Lục Chấn Phong, hai gương mặt, hai biểu cảm khác nhau.

Tôi biết anh muốn tôi coi anh như một người anh trai nhưng lại không biết trong lòng anh tôi lại có vị trí quan trọng như vậy.

Lục Chấn Phong nhếch khoé miệng, cười nhạt nhẽo: “Em gái sao? Người anh họ vĩ đại của tôi lại có thể nhận người con gái mà mình thâm thương trọng nhớ làm em gái sau khi không dành được trái tim của người ta, thật cao thượng làm sao!”

Anh ta càng lúc càng quá đáng, lời nói cũng không biết dè chừng, mà khuôn mặt của Thiên Vũ sớm đã đen lại như than, rồi bỗng thái độ tức giận của anh thay đổi, anh cười: “Nói cho cậu biết, khả năng ảo tưởng sức mạnh của cậu càng ngày càng đạt đến cảnh giới cao rồi đấy, tôi không rảnh đến mức mà đi nhận em gái em trai kết nghĩa mà Tiểu Lâm đích thực là em gái cùng cha cùng mẹ của tôi hay nói cách khác, tôi và cậu, xét về quan hệ huyết thống mà nói thì thực sự không phải anh em họ.”

“Cùng cha cùng mẹ? Sao có thể chứ?” Tôi kinh ngạc đến run rẩy: “Anh có biết mình đang nói cái gì không?”

Lục Chấn Phong cười khinh thường: “Thì ra anh thật sự không phải con của hai bác tôi chứ không phải do người trong họ bị chuyện để vũ nhục anh.”

Đối với lời nói đầy châm chọc của anh ta Thiên Vũ chỉ cười: “Tôi thấy đó hoàn toàn không phải điều gì vũ nhục bởi vì tôi biết đó là sự thật, ngay từ khi còn bé tôi đã biết cha mẹ đẻ của mình là ai, chỉ là...” Ánh mắt anh như nhòa đi: “Tôi không có can đảm đứng trước mặt họ và họ cũng không còn mặt mũi nào để nhận lại tôi.”

Thật khó khăn tôi mới chấp nhận được sự thật này, tôi rụt rè hỏi: “Anh có hận bố mẹ không?”

Trên môi anh lại nhiều hơn một nụ cười, bàn tay cũng nhẹ nhàng giúp tôi lau đi những giọt nước mắt còn sót lại: “Hận, đương nhiên anh hận chứ, anh hận họ đến thấu xương tuỷ và nung nấu một ý định trả thù bởi họ đã bỏ rơi anh không lí do... Nhưng đó chỉ là suy nghĩ ban đầu của anh, sau đó anh mới biết lúc mới sinh anh ra gia đình chúng ta rất nghèo, bố chỉ là một nhân viên bình thường trong một công ti gia đình nhỏ xíu còn mẹ chỉ là một viên chức chưa vào biên chế vì vậy mà tiền lương của cả hai đều rất ít ỏi căn bản tạm coi là có thể cố gắng xoay sở được chi tiêu hàng tháng. Nhưng mà đã nghèo lại càng thêm nghèo khi anh sinh ra lại mang căn bệnh hẹp van tim nếu không được phẫu thuật kịp thời thì sẽ chết...”

Anh khịt mũi, giọng nói trở nên khàn khàn: “Khi ấy bố mẹ làm sao có thể kiếm được một số tiền lớn để anh được phẫu thuật hơn nữa ngành y học trong nước cũng chưa phát triển như bây giờ nên chỉ có thể ra nước ngoài làm phẫu thuật. Để cứu anh, bố mẹ đã phải cắn răng giao anh cho hai bác của Lục Chấn Phong vì

gia đình họ có điều kiện về kinh tế mà lại không thể có con và anh được đưa ra nước ngoài. Sau khi khỏe lại anh chính thức mang họ Tôn.”

Nước mắt tôi lại một lần nữa rơi xuống, không phải vì Lục Chấn Phong mà là vì người anh trai ruột thịt trước mặt này. Đã bao lần tôi cảm thấy anh đối với mình nhiều hơn là cảm giác thân quen nhưng lại không hề nhận ra anh.

Tôi ôm chầm lấy anh, thương anh vô cùng, lúc tôi sinh ra gia đình tôi đã trở nên khá hơn, bố làm việc trong tập đoàn của nhà họ Lục và bắt đầu phát triển được sự nghiệp của mình, còn mẹ đã trở thành một công chức có tiếng trong ngành. Tôi được bố mẹ thương yêu, chiều chuộng, được hưởng hết cả phần tình cảm đáng lí ra phải thuộc về anh.

“Tại sao anh lại biết em là em gái của anh?”

“Vào ngày sinh nhật lần thứ mười, khi anh biết được sự thật về thân thế của mình, bố mẹ nuôi đã sắp xếp một cuộc gặp mặt giúp anh và bố mẹ nhận lại nhau.”

“Như vậy...” Tôi nghi hoặc.

Anh cười, dùng tay vò rối mái tóc của tôi: “Khi đó em mới năm tuổi và sau này lớn lên cũng không có ai nói cho em nên em mới không biết bản thân có một người anh trai.”

Sự ôn nhu trong mắt anh bao trùm lên tôi, cảm giác vẫn giống như bao lần...

Thì ra anh để ý tôi, quan tâm tôi như vậy mặc cho tôi ghét và đặt biệt danh cho anh anh vẫn dành cho tôi nhiều tình cảm, là tình cảm của một người anh trai dành cho em gái của mình, không phải thứ tình cảm nam nữ phù phiếm như mọi người lầm tưởng và chính tôi cũng đã có lúc lầm tưởng như vậy.

“Bố mẹ nuôi nói khi anh lên ba bố mẹ đã rất muốn nhận lại anh nhưng vì không còn mặt mũi nào nên mới không dám...” Anh thở ra một hơi: “Thôi, chuyện cũ đừng nhắc lại nữa.”

28. Chương 24

CHƯƠNG 24

Tôi mỉm cười, có anh trai thật sự rất tuyệt, tôi luôn ghen tị với Thuý Anh về điều đó, nó có anh trai, có người quan tâm chăm sóc hơn cả bố mẹ, còn tôi lại là con một, cũng không thân thiết với các anh chị em họ cho lắm. Nhưng bây giờ thì khác rồi, tôi có một người anh trai cực phẩm, Thuý Anh mà biết được chắc sẽ gato đến chết.

Ừ, phải rồi, có anh trai là đủ, cần quái gì tình yêu cơ chứ, trên thế giới này ngoài bố và Thiên Vũ thì còn có người đàn ông nào có thể quan tâm tôi như vậy nữa. Tôi nhìn về phía Lục Chấn Phong cảm thấy lòng mình như vừa bị một con dao sắc lia qua, đứt từng đoạn ruột. Nhưng đau dài không bằng đau ngắn, đoạn tình cảm này tôi quyết định buông xuôi.

“Vũ, em muốn về nhà.” Tôi mệt mỏi dựa vào vai Thiên Vũ, nước mắt dường như cũng khinh bỉ tôi bởi dù cho hai mắt đã cay xè nhưng một giọt cũng không rơi nổi nữa.

Áo vest đen phủ trên người tôi, anh cõng tôi trên lưng, nhẹ nhàng nói: “Được, anh đưa em trở về.”

Lúc lướt qua Lục Chấn Phong, bàn tay anh như hữu ý lại như vô tình sượt nhẹ qua má tôi. Thật lạnh.

Rất nhanh sau đó tôi về tới nhà. Bố mẹ vừa thấy liền hốt hoảng, vội vàng đỡ tôi: “Có chuyện gì xảy ra với con vậy Tiểu Lâm?”

Tôi im lặng không nói, xiêu xiêu vẹo vẹo bước lên lầu.

Thiên Vũ nói: “Bố mẹ để cho em ấy nghỉ ngơi, con sẽ nói cho hai người những gì con biết.”

Rầm. Cánh cửa phòng bị tôi phũ phàng đập cho sập lại. Tôi ngồi bệt trên sàn nhà, bản thân cười. Thì ra tôi cũng chẳng khác gì mấy món đồ chơi mà người ta muốn làm gì thì làm, khi còn hứng thú thì coi như trân bảo trong tay, đến khi cảm thấy nhàm chán liền có thể quăng đi một cách không thương tiếc, bất quá

có điều giá trị của tôi cao hơn những đồ vật thông thường một chút, không, là hơn rất rất nhiều. Mercedes ư? Có thể hay không còn có thể bằng Lamborghini hay Maybach? Người ta muốn chơi tôi một vỏ cay cú thế cơ mà. Hôm nay biết đã là muộn nhưng thà đột ngột như vậy còn hơn đợi đến khi hãm sâu rồi mới biết mình chỉ là trò đùa, lúc ấy chắc chắn là đau đớn đến phết tâm can. Nhớ tới cái suy nghĩ viển vông của mình tôi cảm thấy bản thân vừa ngu vừa dại, thế nào mà nghĩ Lục Chấn Phong thật lòng yêu mình rồi còn đắm chìm trong hạnh phúc nữa, sao tôi có thể quên anh ta đích thực chính là một badboy chính hiệu? Đúng là tôi tự mình đa tình mà.

Lúc đó rời khỏi quán bar tôi thật sự hi vọng anh chạy theo mình để giải thích mọi chuyện, có thể tôi sẽ không tin nhưng ít nhất vẫn còn yêu và tha thứ cho anh, nhưng khi anh làm như vậy tôi lại không cách nào tỏ ra khoan dung độ lượng như trong suy nghĩ được.

Lí trí nói rằng phải từ bỏ nhưng trái tim lại đau đến thất lại.

“Hu... hu... hu...” Tôi bật khóc thành tiếng, nước mắt ồ ồ ạt ạt tuôn ra mà chẳng hề báo trước hay thương lượng với tôi trước. Cho đến khi một ngủ thiếp đi tôi cũng không biết mình đã khóc bao lâu nữa.

Món quà Giáng sinh... lặng lẽ cô đơn nằm trong một góc phòng...

Đến trường, không còn Thiên Vũ nữa, cảm giác thật khác lạ, ấy thế mà mới có hơn hai tháng trôi qua toàn bộ sinh viên lớp NNK50A chúng tôi đã quen với sự hiện diện của anh, giờ anh đi rồi, lại thấy trống trải cùng lạ lẫm.

Và tại sao mọi người trong trường lại nhìn tôi bằng con mắt thương hại xen lẫn chút hả hê, cũng không có gì ngạc nhiên khi họ biết đến vụ cá cược kia bởi trường học chính là một lò bát quái, một khi tin tức đã bị rò rỉ thì ngay lập tức sẽ có tầng tầng lớp lớp sinh viên đi khai quật và đào móng sự việc. Tôi cười khổ, trông tôi lúc này chật vật và thảm hại đến vậy?

Vừa vào đến cửa lớp, một bóng đen bay cái ào, nhào tới ôm tôi đến nghẹt cổ, tiếng khóc nức nở của cái bóng khuấy động cả phòng học.

“Hu... hu... hức...” Thuý Anh gục đầu vào vai tôi khóc dữ dội.

Ô hay, What the hell? Chuyện của tôi còn chưa đủ tan nát cõi lòng hay sao mà nó lại còn có vẻ thương tâm ghê gớm hơn vài cấp.

Tôi vỗ vỗ lưng, giúp nó thoát khỏi cơn nấc: “Mày có chuyện gì mà mè nheo như trẻ con vậy? Nói mau, thằng cu nào bắt nạt em để chị xử lí nó cho.” Tôi nói đùa, trong lòng âm thầm thở dài, thì ra so với Thuý Anh tôi có thể coi là người lớn được rồi. Nhưng mà làm người lớn thì có cái gì tốt, lúc nào cũng phải đòi hỏi bản thân mình phải ở mức độ chừng mực, tỉnh táo và lí trí nhất, lúc nào cũng phải suy nghĩ phải làm cái này phải làm cái kia. Người lớn lại không thể tùy tiện khóc trước mặt người khác.

“Hức... hức... Tiểu Lâm, tao xin lỗi.”

“Xin lỗi tao, tao đâu có cái lỗi nào để cho mày xin chứ.” Tôi không hiểu nó nói gì, cũng chưa bao giờ thấy nó khóc thương tâm tội nghiệp như lúc này. Tôi vô cùng lo lắng, vội vàng lau nước mắt cho nó: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Anh đừng khóc nữa, mày muốn xin lỗi tao chuyện gì thì phải nói rõ ràng ra mới được chứ.”

Thuý Anh khó khăn lắm mới nín, giọng nói khản đặc xen lẫn sụt sịt: “Tất cả là tại tao, tao không nên giúp Lục Chấn Phong theo đuổi mày. Tao không ngờ anh ấy lại là người như vậy, cứ nghĩ rằng anh ấy thật lòng... hu hu hu... Lẽ ra ban đầu tao nên nghe mày mới phải, mày nói đúng, anh ấy thật không phải người tốt...” Nói xong nó lại ô ô khóc ngon lành khiến tôi không biết nên khóc hay nên cười.

Thường ngày nó toe toét nên nhìn có vẻ bà chằn lại già mồm nhưng thực chất lại rất lương thiện và tốt bụng, hơn nữa còn nhạy cảm hơn bất kỳ người nào. Đây rõ ràng là không liên quan đến nó nhưng nó lại cứ như vậy vợ hết tội lỗi về mình. Tôi nhìn nó và thậm cảm thấy âm lòng, có một người bạn như Thuý Anh quả là một điều hạnh phúc trên đời. Lại nghĩ đến cái bằng tin trong trường, hôm nay người chịu trách

nhệm viết bảng trong lò buôn chuyện nghỉ học hay sao mà chiếc bảng lại sạch trơn, nhưng có sao đi chăng nữa thì giờ đây tôi vẫn chỉ là một thân đồng bại trận.

Lau đi gương mặt tèm lem nước mắt của con bạn thân, tôi cười nhẹ nhàng: “Đừng như vậy Tiểu Anh, đây không phải lỗi của mày.”

“Nhưng tại tao... nên mày mới chấp nhận lời tỏ tình của anh ấy.” Nó cắn cánh môi dưới đến bật máu, khó khăn nói: “Tình yêu đầu tiên của mày, thế mà...”

Tôi thở dài: “Đã nói là không liên quan tới mày rồi mà. Là do chính bản thân tao thôi, bởi vì trái tim rung động không theo lí trí.” Tôi nhìn nó nhưng thực chất ánh mắt lại xa xăm: “Nếu nhất định sẽ thành đôi thì dù không có mày cuối cùng hai người vẫn cứ như vậy ở chung một chỗ, còn nếu như không có duyên thì dù mày có là chất xúc tác tốt cỡ nào cũng không thể khiến hai con người vốn là hai hợp chất có cùng tính chất phản ứng với nhau được...”

Thùy Anh thôi khóc, mấy đứa con gái trong lớp bước tới gần dang tay ôm chặt lấy tôi, đứa thì nhỏ giọng an ủi, đứa thì khóc không thành tiếng, lại có đứa cố gắng kể cho tôi nghe những câu chuyện cười mặc dù là những câu chuyện mà cả lũ đã nghe đi nghe lại hàng tỷ lần. Mấy thằng con trai bình thường vẫn xón xác gào thét bây giờ lại ngồi im thít, tần ngần nhìn đám con gái chúng tôi. Tôi cảm thấy tâm trạng mình như được cân bằng, chính những lúc thế này mới thực sự cảm thấy có bạn bè quan trọng đến nhường nào.

“Đừng khóc.” Thảo Linh dùng khăn tay lau nước mắt cho tôi. Tôi nhìn vào trong mắt nó, trong mắt nó chứa đầy nỗi lo lắng và thương cảm. Mãi cho đến sau này ra trường tôi mới biết nguyên nhân thực sự khiến cho một cô bé thiện lương như Thảo Linh phải tự tạo cho mình một cái vỏ bọc đầy gai để che giấu đi nội tâm yếu đuối, lương thiện.

Tôi cười, đây là những giọt nước mắt hạnh phúc hoà lẫn với nỗi đau tê tái khôn cùng.

Tan học, anh xuất hiện trước cửa lớp tôi, kéo theo sau là tầng tầng lớp lớp sinh viên của nhiều khoa. Giáo viên thở dài lắc đầu vội bước nhanh ra khỏi lớp. Tôi chậm chạp thu dọn sách vở rồi lững thững đi về, luồn lách qua đám người nhàn rỗi không có việc gì làm kia và coi như tất cả đối với mình đều không có quan hệ. Nhưng một giây trước khi tôi bước qua anh cánh tay liền bị bàn tay to lớn kia giữ lại, bàn tay với hơi ấm quen thuộc nhưng sao không thể làm cho trái tim tôi tăng thêm vài độ mà chỉ càng khiến cho nó trở nên băng giá.

Tôi hồ hững như có như không nhìn anh, lạnh lùng nói: “Buông!”

Chỉ một từ liền khiến cho cả không gian nhốn nháo im bật, gấp gáp thở. Bàn tay anh vẫn nắm chặt tay tôi không buông nhưng tôi lại không thể kiên nhẫn thêm được nữa liền vùng tay rồi nhẹ nhàng quay lưng bước đi.

“Tiểu Lâm, tha thứ cho anh khó như vậy sao?” Thanh âm từ tính lúc này đây trở nên khàn khàn, khàn một cách khổ sở, lại là đang đóng kịch với vai diễn của một kẻ cầu xin hèn mọn để lừa gạt tôi nữa sao?

Tôi dừng bước nhưng không quay đầu: “Từ lúc tôi biết được sự thật thì giữa chúng ta liền không còn mối liên hệ nào nữa, đến người đứng cũng không bằng vậy nên anh không cần phải hỏi tôi rằng có thể hay không tha thứ cho anh bởi nếu đã là người xa lạ thì làm sao có thể gây ra hận thù cho nhau được.”

Đám đông lại tiếp tục nín thở, còn Lục Chấn Phong thì vẫn níu kéo nhưng tôi lại lười muốn quan tâm, cứ như vậy tiêu sái bước đi, một giây cũng không chần chờ. Khoảnh khắc đó tôi biết được sự thật thì có lẽ sẽ không thể nào dừng lại hay quay đầu được nữa.

29. Chương 25

CHƯƠNG 25

Tháng này kết quả học tập của tôi sa sút thậm tệ, cái vị trí thứ nhất mà xưa nay tôi vẫn luôn kiêu ngạo và tự hào nay đã thuộc về người khác, còn tôi lặng lặng lẽ đứng ở vị trí thứ 113. Tôi nhếch khoé môi cười, tốt, rất tốt. Giờ phút này tôi mới sâu sắc cảm nhận được thế nào là rơi xuống vực sâu, tình mất, thành tích học tập cũng chẳng ra gì, cái vị trí chưa một lần nào rời xa tôi thế mà lại vô tình quay lưng đá tôi rớt 112 bậc giống như muốn nói với tôi rằng: lúc nắm trong tay lại không biết quý trọng, giờ mất thì đừng tìm.

Thiên Vũ đã rời khỏi trường hơn một tháng rồi, điều đó cũng có nghĩa là tình trạng giữa tôi và Lục Chấn Phong vẫn tệ như vậy, anh luôn xuất hiện trước cửa lớp tôi cuối mỗi giờ học hoặc tại những nơi tôi thường hay lui tới dù là trong trường hay ngoài trường, nhiều khi không nói gì mà chỉ là cái giữ tay thật chặt hay cái nhìn chứa nhiều cảm xúc phức tạp, trong ánh mắt ấy, nhiều hơn cả là sự ân hận mong được tha thứ. Tôi đều biết hết. Nhưng thế thì sao? Làm sao tôi dám một lần nữa đối mặt và tin tưởng vào tình yêu của anh? Thật khó khăn khi mở lòng với ai đó rồi càng không dễ dàng gì mới có thể yêu họ hết mình, đặc biệt với một đứa tôn thờ chủ nghĩa tình bạn như tôi thì điều đó là mạo hiểm cỡ nào. Vậy mà tôi vẫn cứ bị tổn thương, tổn thương ghê gớm.

Xem bảng điểm của tôi bố mẹ không hề nặng lời mà chỉ thở dài: “Tiểu Lâm, sao con có thể để cho chuyện tình cảm xen vào việc học như vậy? Bố biết hiện giờ con đang rất mệt mỏi nhưng... aiz...”

Câu nói của bố kết thúc bằng một tiếng thở dài. Bố không nói hết nhưng tôi hiểu bố và mẹ, cả hai người đều rất thất vọng về tôi bởi vì chính tôi cũng không cách nào không tỏ ra thất vọng về bản thân mình. Lần tuột dốc không phanh này quả thực đã làm tôi sáng mắt và tỉnh táo hơn rất nhiều, tôi và anh ta là người của hai thế giới khác nhau, tình cảm giữa hai người không phải là tình yêu mà chỉ là sự ngộ nhận của hai kẻ cô đơn mà thôi.

Tôi khẽ cười: “Con xin lỗi nhưng bố mẹ yên tâm, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng còn để tuột mất vị trí thứ nhất.”

Mẹ kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay dịu dàng vén mấy sợi tóc mai loà xoà trước trán của tôi sang bên tai: “Bố mẹ không cần con học ngày học đêm để giành bằng được vị trí đầu bảng, chúng ta chỉ mong con sống thật vui vẻ và hạnh phúc.”

Khoé mắt tôi cay cay, tôi dang tay ôm chầm lấy mẹ khịt khịt cái mũi: “Vâng, con biết rồi.”

“Tiểu Lâm, anh trai con kêu con đi học về thì gọi điện thoại cho nó.” Bố đưa cho tôi cái điện thoại mà tôi để quên ở nhà.

Tôi đáp “vâng” một tiếng rồi lon ton xách cặp lên lầu.

Thiên Vũ cập nhật kết quả thi tháng của tôi thật nhanh. Anh như vị thần bảo hộ luôn bên cạnh khi tôi cần, lúc tôi buồn anh luôn quan tâm an ủi tôi dù bằng cách này hay cách khác và mỗi lần như vậy tôi lại không kìm được nước mắt ngấn nước mắt dài. Xa nhau nhiều năm nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy giữa hai đứa có khoảng cách, có lẽ đó chính là sự thiêng liêng diệu kì của tình máu mủ anh em.

Điện thoại vừa kêu ba tiếng tút thì bên kia đã có người nhắc máy, giọng anh trai dù nghe qua điện thoại cũng không làm giảm bớt đi được sự ân cần chăm sóc: “Em định cứ như thế này mãi sao?”

“Không, sao có thể chứ, em là một sinh viên ‘ba tốt’ (học tốt, ăn tốt, ngủ tốt) cơ mà.” Tôi cười, cười thật thoải mái. Phải a, tôi hình như đã bay quá xa khỏi quỹ đạo rồi đã đến lúc phải trở về thôi.

“Không còn chút tình cảm nào với cậu ta thật sao?”

“...”

“Aiz, thôi, em ăn tối rồi nghỉ ngơi sớm đi.” Không nghe được câu trả lời của tôi, Thiên Vũ thở dài dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Tôi cũng thở ra một hơi, tôi vì sao không trả lời, là vì đang do dự hay là vẫn còn yêu? Tôi không biết, đầu óc tôi muốn nổ tung.

Chủ Nhật, trời đẹp, trong xanh. Nhờ sự vận động vô cùng tích cực và có phần bạo lực của mẹ và chị Phương tôi miễn cưỡng phải cầm túi xách cút ra khỏi nhà với nhiệm vụ đi dạo phố. Bình thường những lúc thế này tôi và Thuỳ Anh không thể thiếu nhau nhưng hôm nay tôi chỉ muốn làm mọi thứ một mình. Đi lang thang giữa phố xá đông vui nhộn nhịp thật buồn cười là tôi cảm thấy mình vừa giống như đi lạc vào một thế giới khác, một thế giới mà mọi thứ đối với tôi đều không có quan hệ, lại giống như một hạt cát nhỏ bé giữa hoang mạc Sahara rộng lớn, ha ha, đôi khi như vậy lại hay, không có ai để ý, ngó ngang gì tới thì sẽ càng không bao giờ phải chịu tổn thương do người ta ban tặng, như thế chính là phương pháp bảo vệ bản thân tốt nhất.

Tôi chẳng rõ mình đã ngẩn ngơ bao lâu và đi qua những xó xỉnh góc ngách nào của thành phố, cũng chẳng nhớ là trải qua bữa trưa ở nơi nào mà thoáng cái trời đã tối, thành phố đã lên đèn sáng rực. Tôi lắc đầu cười khổ, móc điện thoại ra xem giờ. Bà nó, đen hết chỗ nói, lúc cần đến thì nó đã hết pin và trở thành một cục kim loại không hơn không kém.

Ngẩn người nhìn cái địa phương lạ hoắc, tôi cảm thấy như muốn điên lên đến nơi, thế nào mà tôi không xác định nổi mình mò tới chỗ này bằng con đường nào trong số bốn con đường của cái ngã tư này. Tôi mệt mỏi, thả chậm cước bộ, quyết định thử vận may bằng con đường thẳng trước mặt.

“Á!” Tôi giật mình kêu lên, chiếc túi xách bỗng nhiên bị giật, trời ơi, tiền của tôi, cục gạch của tôi, còn có... miếng băng vệ sinh đặt tiền nữa...

Tôi giận dữ vừa đuổi theo vừa gào thét: “Tên cướp đáng chết, có giỏi thì dừng ngay lại cho bà.”

Đáp lại tôi là ánh mắt khinh thường cùng câu nói khiến tôi nể phục: “Ngu gì đứng lại cho mày bắt rồi báo công an.” Và rồi tên cướp khốn khiếp lại chạy thực mạng.

Ô, thời nay cướp mà cũng vip nhỉ! Ôi không ôi không lạc đề rồi, tôi bị thằng chó ấy đánh lạc hướng rồi. Tôi lại vừa đuổi theo vừa la hét mong nhận được sự giúp đỡ của những người đi đường nhưng chào ôi, sao mà lòng xót thương giữa người với người ngày càng nhạt, một sinh linh nhỏ bé đáng thương là tôi đây phải tự lực cánh sinh rồi.

Mãi đuổi theo tên cướp kia mà tôi chui vào một cái hẻm vắng lúc nào không hay.

“Ồi!”

Rắc.

Âm thanh giòn giã vang lên khiến tôi cảm thấy đau đớn đến toát mồ hôi lạnh. Đó không phải âm thanh của tiếng xương gãy mà chẳng qua là tôi ngã ngồi lên thanh củi khô, nhưng trên thực tế chân tôi cũng đau còn cách cái cảnh phải bó bột bao xa. Mẹ kiếp! Hẻm gì mà tối như hũ nút, nhìn không rõ năm đầu ngón tay, lại còn cái tấm lưới gai chằng ngang thế này nữa. Tôi gào, tôi thét, tôi ngâm rửa xả.

Bỗng âm thanh kì dị vang lên khiến tôi nín bật quên cả rên rỉ, là tiếng bước chân, không phải của một người mà là của cả một đám người, những tiếng bước chân dồn dập và mạnh mẽ. Lẽ nào... Ánh đèn phát ra từ chiếc đèn pin cầm tay chiếu thẳng vào mặt tôi và cái suy đoán ngốc nghếch của tôi quả nhiên trở thành sự thật, ui cha, phải phui cái mồm.

“Á há há há há... (n há)...” Tiếng cười man rợ như cú vọ kích thích đám da gà của tôi không ngừng tre già măng mọc, nối tiếp đó là giọng nói vô cùng hại nước hại dân: “Sao trong con hẻm vắng này lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân động lòng người như thế kia?”

Bọn chúng từng bước tới gần khiến cả người tôi run lên bần bật vì sợ hãi, hàng loạt bài báo, hàng loạt tin tức về những vụ giết người cướp của, hiếp dâm,... đảo qua đảo lại trong đầu tôi. Hu hu, sao mà hoá vô đơn chí thế, đã bị cướp túi xách lại còn bị ngã, giờ lại ở đây dây dưa với mấy thằng lưu manh mặt sứt mày sẹo này, muốn chạy mà không chạy nổi.

Ánh sáng từ mấy cái đèn pin coi như tạm đủ để tôi có thể nhìn thấy được dung nhan “tuấn mĩ” của mấy chàng “soái ca” bực giê này. Tất cả hình như có 8 thằng, thoạt nhìn thì mặt thằng nào cũng ngu như thằng nào nên chẳng biết thằng nào là bực giê đầu đàn nữa.

Tôi run giọng: “Các người là ai và các người muốn gì?”

“Cô em hỏi tụi anh muốn gì ư?” Một thằng giọng the thé nói, tỏ ra đáng dấp của thủ lĩnh nhưng ngay sau đó nó làm cho tôi liên tưởng đến đầu bò.

Nó cười ha há rồi quay ra nhìn đám đằng sau: “Đại ca, nó hỏi tụi mình muốn gì?” Ôi trời, cho tôi thăm lạng hỏi, còn có thằng nào có thể ngu hơn thằng này một tí không?

Trong đám du côn xuất hiện con béc giê thứ chín.

“Hừ, cô bé không ngu ngốc đến nỗi không biết tụi anh muốn gì chứ?” Cái thằng thứ chín được gọi là đại ca lên tiếng. Hắn có chất giọng rất dễ nghe nhưng trầm và lạnh, còn dung nhan thì... ôi mẹ ơi, đây là con béc giê, nhầm, là chàng du côn đẹp tờ rai nhất mà tôi từng gặp, soái thể này mà làm lưu manh thì quả thực là phí phạm của giới, Thuý Anh ơi là Thuý Anh, sao mày lại không có mặt ở đây lúc này nhỉ?

Tôi âm thầm khinh bỉ chính mình, đến giờ phút này mà còn có tâm trạng bình phẩm về trai đẹp.

“Tôi... tôi ... Trên người tôi chẳng còn gì đáng giá cả.” Tôi co ro người như một con chó nhỏ: “Mới vừa rồi tôi mãi đuổi theo tên cướp đã giật túi của tôi nên mới đi lạc vào cái hẻm này.” Và gặp phải mấy thằng thần kinh như chúng mày. Dĩ nhiên nửa vế sau tôi chỉ có thể lặng lẽ nuốt vào trong bụng.

“Có phải cô em nói là cái này?” Một tên khác đứng trước mặt tôi, trên tay hắn đang đưa chiếc túi chứa đựng tài sản cùng cái bí mật thầm kín mà tôi không thể nói.

“Sao... sao... sao lại...?” Tôi lắp bắp nửa ngày mới tiêu hoá hết được tình hình hiện tại, oh my God, không thể tin được: “Là các người cố tình tạo ra vụ cướp giật hòng dụ tôi tự chui vào chỗ này?”

Tiếng cười đến mấy con chó tru ban đêm cũng phải gọi bằng cụ cất lên, một lần nữa thành công làm cho đám da gà của tôi chưa kịp lặn hết lại thì nhau mọc lên. Giá mà tôi có thể vươn dài cánh tay ra tát cho chúng nó rằng rụng đầy đất, máu me đầy mồm.

30. Chương 26.1

CHƯƠNG 26.1

Anh chàng du côn đẹp giai búng tay cái chóc, nhếch miệng cười: “Thông minh đấy.”

“Tôi không giàu có đến mức các người phải lừa lọc vào đây, nói thật đi, các người là ai, mục đích chính của các người là gì? Tôi không ngu ngốc mà tin các người chỉ đơn thuần là mấy thằng ranh ăn chơi lêu lổng ngoài đường đâu.” Tôi mạnh miệng, trong lòng không ngừng nghĩ thêm những từ ngữ có thể thâm thúy chửi bộn chúng.

Tên đại ca lạnh lạnh mở miệng: “Hừm, tự tin vậy sao?”

Chẳng biết lấy từ đâu ra dũng khí, tôi chỉ thẳng tay vào mặt hắn: “Anh nhìn mình xem, có chỗ nào giống như lưu manh đầu đường xó chợ không? Một thân đeo toàn hàng hiệu mà lại phải đi cướp giật sao? Có quý mới tin.”

Hắn nhả ra một ngụm khói thuốc trắng xoá, hừ, hút cho nhiều vào rồi phả rõ như cái tổ ong, thanh âm lạnh lùng: “Quả là cô em đây là chỉ thích ăn cứng không ăn mềm, được, vậy để tôi chỉ cho cô em thấy mục đích chính của tụi này.” Hắn ra lệnh: “Các cậu tùy ý xử lí, lên đi.”

Lời nói vừa phát ra, ngay lập tức tám con béc giê vây xung quanh tôi, ánh mắt đau đáu như đã ăn chay hàng thế kỉ mới nhìn thấy thịt. Tôi kinh hãi nhìn về phía tên cầm đầu muốn khẩn cầu hắn rút lại câu nói vừa rồi nhưng hắn chỉ nhếch khoé miệng, lại nhẹ nhàng phun ra một làn khói trắng, làm cho cả người hắn trở nên mờ mờ ảo ảo.

Một bàn tay ma quỷ vươn tới chạm vào vai tôi, rồi một loạt cánh tay khác bầu vuu lấy người tôi, chúng giữ tay, giữ người khiến tôi không thể nhúc nhích, chỉ biết mắng chửi và la hét: “Không, các người buông tôi ra, đừng đụng vào tôi.”

Nhưng bọn chúng giống như động vật phát dục, không ngừng xé chiếc áo sơ mi trên người tôi, nước mắt tuôn rơi và tôi cảm thấy nhục nhã khôn cùng. Hình bóng ấy, gương mặt ấy cứ choán lấy tâm trí tôi và như tiếp thêm cho tôi sức lực để vùng vẫy, để thoát khỏi lũ khốn kiếp đốn mạt này. Nhưng hiện thực và ảo tưởng luôn không thể song song tồn tại, lúc này đây, tôi chỉ có một mình. Tôi tuyệt vọng định buông xuôi, nhìn chiếc áo sơ mi sắp rời khỏi người, tôi nhắm mắt lại. Bỗng từ bên ngoài tiếng động cơ mô tô ầm ầm, chiếc xe vọt vào với vận tốc ghê người và mang theo đó là một luồng ánh sáng, một luồng ánh sáng giải thoát.

Chiếc xe lao đến khiến bọn bệu xau xung quanh tôi lùi ra xa vài mét, một đôi giày thể thao đen dừng trước mặt tôi, gương mặt này, bóng dáng này sao mà chân thật đến thế, có phải tôi vì sợ quá mà sinh ra ảo giác? Đến giờ phút này tôi mới nhận ra rằng hình bóng anh đã in sâu cỡ nào trong thâm tâm mình, chính điều ấy làm trái tim tôi run lên từng hồi mãnh liệt. Bàn tay ấy nhẹ nhàng lau đi nước mắt vương trên mặt tôi, khoác lên vai tôi tấm áo gió rộng thùng thình mang hương thơm tự nhiên, lại nhàn nhạt mùi thuốc lá nhưng rất dễ chịu, mùi hương thuốc về riêng anh.

Anh đứng lên quét ánh mắt sắc lạnh về phía đám người kia, tên đại ca từ bao giờ đã đứng trước mặt anh: “Cơn gió nào mang cậu ấm tập đoàn Dương Phong đến đây?”

“Tề Nhật, tôi chưa từng nhắc qua rằng không được phép động đến cô ấy sao?” Giọng anh không nặng không nhẹ, nghe không ra một cảm xúc gì.

Tề Nhật ha ha cười: “Ghe a. Bảo vệ cô ta cơ đấy! Thì ra Lục Chấn Phong lại là người như vậy, dễ dàng yêu đối tượng của một vụ cá cược tiêu khiển.”

Ánh mắt tôi đại ra, hết thấy mọi thứ đang diễn ra trước mắt đều là sự thật. Ngu ngốc a ngu ngốc, tôi thế mà lại nhìn anh đến xuất thần phải biết rằng một giây một phút cũng không được phép quên anh đã chơi tôi một vở đau thế nào. Thì ra hai người này đã sớm quen biết nhau, mà nghe ra thì mối quan hệ cũng không thể hình dung được hết qua hai tiếng “quen biết”.

“Cậu câm miệng.” Giọng Lục Chấn Phong ầm ầm tức giận mà người kia dường như chẳng mảy may bận tâm đến, hần nhàn nhàn cười: “Tôi có nói sai sao? Cậu có dám nói là bản thân không hề yêu cô ta?”

Bỗng nhiên hần lao tới...

Bụp.

Một nắm đấm mà như đã dùng hết sức lực mạnh mẽ giáng xuống mặt anh, khoé miệng anh rỉ máu.

Tề Nhật gào lên: “Thế còn Tiểu Linh? Cậu coi cô ấy là cái gì?”

Tiểu Linh? Một bóng dáng xinh đẹp bay ngang qua đại não của tôi. Lục Chấn Phong đứng dậy, tùy ý lau đi vết máu trên miệng, lại mạnh mẽ trả lại một nắm đấm vào gương mặt tuần mi yêu nghiệt kia: “Cậu có còn là bạn của tôi không vậy? Lúc nào cũng Tuệ Linh, cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết rằng tôi chỉ coi cô ấy như em gái?”

“Cậu đừng hòng gạt tôi, cậu căn bản là vì con bé chết tiệt kia mà bỏ rơi cô ấy.”

Một nắm đấm bay tới và anh tránh được, hai đôi tay rắn rỏi khoẻ khoắn kìm chặt nhau, ánh mắt nhìn nhau như có lửa.

“Nếu hôm nay cậu không để tôi xử lý con bé kia thì đừng trách tôi ngay cả cậu cũng không nể mặt.” Tề Nhật nói.

Lục Chấn Phong buông tay Tề Nhật ra, bước chân chậm rãi tiến về phía tôi, ánh mắt anh một giây cũng không rời khỏi người tôi nhưng giọng nói lại lạnh lùng cao ngạo: “Vậy thì tôi cũng không còn gì để nói nữa.”

Câu nói này quả nhiên đã châm một ngòi lửa cho đám thuốc nổ đã tích tụ bấy lâu, một đám tám thằng côn đồ xông lên vây thành một vòng tròn xung quanh anh và tôi. Anh dùng vòng tay rộng lớn ầm ập của mình bế tôi đến một chỗ an toàn rồi lại thản nhiên bước trở lại trong vòng tròn ấy mặc cho tôi có cổ kéo gót áo mong anh đừng đi, đừng để bị chúng đánh.

Bọn chúng như lũ thiêu thân lao vào lửa, tung ra những đòn đánh đủ ngoan và độc, mỗi nắm đấm của chúng cùng với gậy gộc vung loạn xạ khiến tôi thấy mà kinh người. Nhưng anh lại làm tôi vô cùng ngạc nhiên và

thầm ngưỡng mộ, anh tránh né những đòn đánh của bọn chúng một cách rất chuyên nghiệp, những đòn anh đánh trả đều mãnh liệt, nhanh mà tuyệt đối chính xác. Thì ra ngày đó những lời Thuỳ Anh nói là thật, Lục Chấn Phong là một cao thủ võ thuật nhất đẳng huyền đai karate. Mà đám người kia lại như thế nào đánh không biết mệt, bị đập bay ra ngoài vẫn liều chết sấn vào để bị đánh cho tơi bời hoa lá, khắp mình mẩy đầy thương tích, cũng vì vậy mà chẳng mấy chốc cả một đám lẫn lộn trên nền đất rên rỉ quằn quại.

Gương mặt anh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, bước chân trở lại chỗ tôi thế nhưng gấp gáp lạ thường. Ngay khi anh chỉ còn cách tôi vài bước thì...

“Coi chừng...” Tôi dùng hết sức lực của mình kêu lên đầy thảm thiết.

31. Chương 26.2

CHƯƠNG 26.2

Một thanh gỗ dài nhanh vun vút giáng xuống đầu anh.

Bốp.

Âm thanh khô khốc vang lên, cả con hẻm tăm tối chìm trong tiếng vọng ấy. Thời gian lúc này như ngừng lại, tôi cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, một cảm giác đau đớn đến nhở máu ngập tràn khắp lực phủ ngũ tạng. Hộp sọ con người dù có cứng đến đâu cũng không thể bình yên được trước một cú đánh dùng hết mười phần công lực này. Tôi không dám hé mắt dù chỉ là một chút, nhưng chính lúc này, một vòng tay to lớn, ấm áp và quen thuộc bao bọc lấy tôi. Trước mắt tôi hình ảnh cứ mờ mờ ảo ảo, gương mặt kia dù nhìn theo góc cạnh nào cũng đều thấy mỉa mai hoặc tuấn lãng. Tôi yên lặng không nói gì mãi cho đến khi ánh đèn sáng trưng ngoài con đường lớn chiếu vào làm mắt tôi hoa lên và anh đặt tôi xuống một chiếc ghế đá trong một công viên xanh rờn vắng lặng rồi đi. Ừ, phải rồi, lẽ dĩ nhiên sẽ là anh bỏ rơi tôi tự sinh tự diệt ở nơi này, tôi đây là đang si ngốc, ảo tưởng điều không thể rồi. Một phút giây kia anh xuất hiện, tôi đã tự huỷ hoại hoặc bản thân rằng anh thật sự yêu thương và quan tâm, lo lắng cho tôi chính vì vậy giữa hai người mới có thần giao cách cảm, anh mới kịp thời đến cứu thoát tôi khỏi đám du côn kia. Nhưng lúc này thì tôi hoàn toàn tỉnh mộng rồi, anh đơn giản chỉ là một anh hùng thấy chuyện bất bình chẳng tha mà thôi, dù người hôm nay gặp đám người xấu kia không phải là tôi thì anh nhất định vẫn sẽ làm như vậy, còn đoạn kí ức có liên quan đến tôi đã sớm bị anh quẳng sạch xuống biển Đông rồi.

Tôi lắc lắc cái đầu để thoát ra khỏi suy nghĩ, tự cười nhạo bản thân mình đa tình. Vết thương trên chân bỗng bị đụng vào khiến tôi nhúm mày, suýt chút nữa tôi quên mất là mình đang bị thương rồi đấy. Ngón trở dao động nhẹ trên cái chân xây xước thảm hại, đau đến nỗi tôi phải le lưỡi hít hà.

Hu hu, tôi đã nói tôi ghét cay ghét đắng cái lũ du côn rồi mà. Chẳng lẽ thật sự có cái gọi là ghét của nào trời trao của ấy? Tại sao tôi lại cứ phải dây vào cái lũ hỗn đản này cơ chứ, lần này xem chút nữa là tiêu đời thật rồi. Dù sao đến giờ này tôi thật sự phải cảm ơn Chúa vì Ngài đã giúp tôi thoát khỏi một kiếp nạn ghê gớm.

“Đừng có đụng vào.” Ngay khi tôi định lấy giấy ăn trong túi quần để lau lên miệng vết thương thì một bàn tay đã nhanh chóng ngăn hành động ấy lại.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, từ giọng nói đến ánh mắt đều là nồng đậm ôn nhu: “Lỡ bị nhiễm trùng thì làm thế nào?”

“Sao anh còn quay lại?” Tôi ngạc nhiên hỏi, cả người ngây ra như phỗng. Chẳng phải anh đã bỏ mặc tôi lại chỗ này rồi tiêu sái bước đi hay sao?

“Tất nhiên phải quay lại rồi, anh đi mua băng cứu thương cho em mà.” Anh lắc lắc chiếc túi đựng mấy thứ đồ y tế trước mặt tôi, rồi vừa nói vừa lưu loát thành thực lấy oxy già khử trùng vết thương trên chân tôi: “Ráng nhìn đau một chút, nhanh thôi... phù phù...”

Anh như vậy mà lại tự nguyện đi mua đồ sơ cứu cho tôi chứ không phải là bỏ lại tôi một mình như tôi đã nghĩ. Một người cao cao tại thượng như anh lại có thể vì tôi mà để lộ ra những cử chỉ ôn nhu, chăm sóc. Sống mũi tôi vì thế không nhịn được mà cay cay, hốc mắt cũng nóng bừng.

“Đau sao?” Anh ngừng động tác, chăm chú nhìn tôi.

Tôi mím mím môi lắc đầu. Không đau, thật sự không đau chút nào.

“Vậy tại sao khóc?”

“A...” Tôi khẽ động, lấy tay quệt mắt. Ồ, làm gì có. Tôi bị phần nhận ra một sự thật: Tôi bị lừa, vì căn bản tôi nào có khóc, mà đã không khóc thì đào đâu ra nước mắt.

Anh cười, nụ cười vô cùng đẹp mắt không hề mang theo nửa điểm giả tạo hay chế nhạo nào, nụ cười ấy khiến sự tức giận vừa mới nhen nhóm trong tôi như vừa bị một chậu nước lạnh dập tắt không dấu vết nhưng nó lại như cái kim nhọn hoắt đâm sâu vào trái tim đang chằng chịt vết thương của tôi, tôi vẫn không dám đặt niềm tin vào anh một lần nữa.

Tôi xụ mặt xuống, giọng lí nhí như muỗi kêu: “Tôi đâu có khóc.”

Anh nhẹ nhàng lấy băng quấn xung quanh vết thương của tôi, động tác nhẹ đến nỗi giống như là chỉ cần mạnh tay một chút liền có thể làm cho cái chân tôi biến dạng. Nụ cười trên môi anh cũng theo từng động tác mà tắt dần, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại vẫn cứ ôn nhu như nước: “Khóc không có nghĩa là phải chảy nước mắt, anh biết em là đang cố nuốt chúng chảy ngược vào trong tim. Em, có phải là đang rất mệt mỏi? Như vậy không thể tha thứ cho anh một lần này ư?”

Trái tim tôi bị giọng nói mang theo bao nhiêu van lơn cùng cầu khẩn của anh làm cho đánh “bang” một tiếng, nó là hồi chuông cảnh tỉnh để tôi không bị sa vào vết xe đổ thêm một lần nữa. Về mặt bản thân dao động của tôi thoáng chốc liền trở nên lạnh lùng, tôi nhìn anh, khô khốc nói: “Tôi muốn về nhà.”

“Anh đưa em đi ăn tối.” Có lẽ anh đã phần nào hiểu được tâm trạng của tôi nên không nói thêm gì về vấn đề này nữa mà chuyển sang đề tài khác. Bàn tay anh nắm lấy tay tôi nhưng tôi không nhanh không chậm rút tay lại, thái độ hờ hững: “Không cần, anh đưa tôi về nhà là được.”

Giờ phút này mặc dù tôi thực sự cảm thấy rất đói bụng nhưng chỉ cần nghĩ tới việc phải trải qua bữa tối với người đã từng coi mình như một món đồ chơi đắt giá là tôi lại không thể nào hô hấp bình thường được chứ đừng nói tới việc nuốt trôi cơm.

Chiếc xe mô tô hầm hố lao đi vun vút trên đường, tôi cảm thấy chóng mặt và hoa mắt nhưng nhất quyết không chịu đưa tay ra ôm lấy vòng eo kia mà chỉ biết nhắm thật chặt mắt và bám chắc vào thành chiếc xe. Suốt một quãng đường dài không ai nói với ai câu nào, tôi không thể tưởng tượng nổi bằng cách nào mà tôi có thể mò tới một nơi xa xôi hẻo lánh đến thế này.

Một lúc, xe dừng trước cổng nhà tôi. Dù rất muốn nói với anh một câu cảm ơn chân thành về tất cả mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm nay nhưng vì vết thương trong lòng quá sâu nên tôi lặng thinh, một từ cũng không ngỏ.

“Cái này...” Giọng anh ngập ngừng, cầm chiếc túi xách đưa đến trước mặt tôi, ánh mắt tôi nhàn nhạt nhìn chiếc túi rồi đưa tay cầm lấy.

Anh nói: “Thực ra tội nó không giật túi của em vì tiền, mà là vì muốn chinh em bởi...”

“Tôi không muốn biết. Tạm biệt.” Tôi lạnh lùng cắt ngang và xoay người đi vào trong nhà bỏ lại anh dưới ánh đèn đường đầy cô quạnh.

Bất quá là tôi thực sự không muốn nghe anh nói thêm bất cứ một lời giải thích nhạt nhẽo nào vì tôi đều biết nguyên nhân dẫn tới sự việc ngày hôm nay, muốn dạy dỗ tôi là một chuyện nhưng phải hiểu từ đâu mà ra cái vụ dạy dỗ giữa những người không quen biết như vậy, còn không phải do Lục Chấn Phong và cái cô Tiểu Linh kia sao. Nghĩ đến người con gái tên Tiểu Linh tôi khẽ nhếch khóe môi, cô ta là một người con gái rất đẹp.

Ăn một bữa tối đơn giản sau khi tắm rửa và trả lời một cách máy móc tất cả các câu hỏi của bố mẹ, tôi lao lên phòng với những bước chân mệt nhoài. Đối mặt với trần nhà, tôi thở dài, sao về phương diện tình cảm tôi lại thất bại thê thảm như vậy? Tôi nhớ đến những chuyện vừa xảy ra trong lòng vẫn từng hồi rét lạnh, là bạn bè mà sao lại ra tay độc ác như vậy, còn anh tại sao lại không bị thương? Cô gái Tiểu Linh đó, có đúng hay không đã bị anh bỏ rơi vì tôi? Có lẽ không phải, là do tôi đang tự ảo tưởng mà thôi, cô ấy xinh đẹp như vậy hẳn là tôi bị bỏ rơi vì cô ấy mới đúng. Aiz, tôi đây đúng là sa ngã vô tội mà, lúc nào cũng cười nhạo mấy đứa con gái hám trai, suốt ngày mơ tưởng đến những tình yêu màu hồng sến súa có hoàng tử và công chúa thể mà chính mình phát bệnh lúc nào chẳng hay.

Liếc mắt nhìn chiếc áo gió đen được treo cẩn thận trên giá áo tôi lại không ngừng thở dài, thế nào lại quên trả áo cho người ta rồi.

Tôi bật dậy khỏi giường, hai tay liên tục vỗ má: “Tỉnh lại, tỉnh lại đi Tiểu Lâm.”

Phải rồi, tôi phải tỉnh lại, đã để bản thân u mê quá lâu rồi, giờ thì phải trở lại làm chính mình thôi.

Và thế là suốt đêm đèn trong phòng người nào đó vẫn sáng và hăng say chiến đấu với đồng luận để chất cao như núi mà không hề hay biết ở nơi ấy có một người vẫn dõi theo nơi cửa sổ có ánh đèn và bóng người thấp thoáng kia.

32. Chương 27

CHƯƠNG 27

Vì chân bị đau nên tôi đây vô cùng sung sướng được bỏ chỗ đi học. Hô hô, ngồi ô tô so với cưỡi con ngựa sắt cù lần thì quả thật là thiên đường a thiên đường. Hôm qua tuy thức thâu đêm nhưng hiện tại tâm tình tôi vẫn vô cùng tốt vì đổi lại cuối cùng tôi cũng đã nghĩ thông suốt, cái tên Lục Chấn Phong, tôi đây phải sạch, hừ, từ nay trở đi coi như không quen biết anh ta, bà nó, anh ta muốn quen ai, muốn có bao nhiêu bạn gái cùng với tôi liên quan bằng một cái móng tay cũng không có. Nhưng cái khí thể hùng hực của tôi bỗng chốc tiêu tan bởi ánh mắt của mọi người trong trường nhìn tôi sao mà nó giống kiểu “Mục đích mi đến Trái Đất làm gì?” thế? Tôi duy trì bộ mặt lơ ngơ như bò đeo nơ đi vào lớp và lại nhận được ánh mắt đồng dạng của bạn bè.

“Nhìn tao ghê như vậy làm gì?” Tôi vỗ vai Thuý Anh cái bộp.

“Câu đấy tôi phải hỏi mày mới đúng. Hôm nay mày uống lộn thuốc gì à?”

Tôi ghen hòng với câu hỏi của nó, rồi chợt hiểu ra: “À, tao bị ngã, chân đau muốn chết.” Tôi cười cợt dơ cái chân bị thương ra cho nó xem, khổ nỗi cái vết thương nghiêm trọng kia lại bị che phủ dưới lớp quần jeans dày bình bịch nên Thuý Anh làm sao mà thấy được.

Nhỏ bí thư từ đâu xỏ ra, phang ngay vào đầu tôi một cú không thương tiếc: “Ai hỏi mày cái đó? Ý bọn tao là mày ăn nhầm cái gì mà hôm nay trông phơi phơi thế?”

Tôi muốn phát biểu một câu, đó là: hiểu chết liền.

Thuý Anh ca thán: “Ôi trời, nhìn cái mặt thốt của mày là tao biết mày đờ rồi.” Nó day day huyết thái dương ra chiều suy nghĩ lắm: “Nói thẳng ra là sao hôm nay tâm tình mày có vẻ vui vẻ, hớn hở quá, nhìn thế nào cũng không giống với trạng thái của người đang sevenlove.”

Tôi sốc. Thì ra đây chính là ngọn nguồn của những ánh mắt kì dị mà tôi đã gặp suốt dọc đường từ cổng trường vào lớp.

Tôi ngồi xuống ghế khóc không ra nước mắt: “Thế chẳng lẽ giờ tao phải gào khóc thảm thiết à?”

“Như vậy có vẻ hợp lí hơn đấy.” Thảo Linh nghi hoặc: “Hay đau khổ quá nên giờ phát bệnh rồi.”

“Diên, diên, chúng mày đều diên hết rồi.” Tôi gào thét: “Bổn tiểu thư đây hoàn toàn bình thường. Nghe hiểu không hả? Chẳng lẽ tao phải khóc lóc thê thảm, khóc đến thương tâm, lục phủ ngũ tạng đều phải trôi hết ra ngoài thì mới giống người bình thường hay sao? Hừ, nói cho mà biết, tao là người như thế nào chứ, chẳng lẽ vì mỗi cái chuyện cón con mà phải để bản thân gục ngã? Như vậy thì còn gì là Hoàng Thuỳ Lâm nữa.”

Đám bạn vây quanh bị tôi xô một tràng làm cho tê liệt, mắt đứa nào đứa ấy đều tròn như mắt ếch. Kỳ thực khi tuôn ra những lời ấy bản thân tôi cũng bị khí thế của chính mình dọa cho chết khiếp, nhưng mà, nói ra được những điều này thì tôi cảm thấy thực sự rất thoải mái dù cho đó vẫn chưa phải tất cả tiếng lòng tôi.

Thái Hoà – anh chàng lớp phó học tập đẹp từ rai rất ít khi trò chuyện với tôi bỗng nhiên mở lời: “Khá khen cho lớp trưởng, nói hay như vậy không bằng thể hiện một chút cho cả lớp được mở rộng tầm mắt đi...” Hắn cười cười: “Kết quả thi tháng này...”

Ái chà, cái tên lớp phó này thì ra cũng chẳng ngoan hiền gì cho cam, trình độ công kích người khác cũng thật đáng nể đi.

Tôi cười híp mí, ngón tay trở không khách khí chỉ thẳng mũi hắn: “Bạn hiền yên tâm a, tháng này bạn nhất định yên tâm quay về vị trí thứ ba rồi. À không, ấy là khi người khác không có ý định tranh giành với bạn, chứ còn nếu người ta phấn đấu thì không biết chừng có thể sẽ là vị trí thứ tư, thứ năm hay thứ n nào đó rồi.”

Hắn ta cười lại với tôi giống như đang triển lãm nụ cười rồi còn định nói gì nữa nhưng đúng lúc tiếng trống vào học vang lên, tất cả mọi người lục tục ổn định chỗ ngồi, không còn ai muốn thảo luận thêm về vấn đề này nữa.

Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi đã trở lại, thạc sĩ Trịnh Thanh Hà. Cô mỉm cười bước vào lớp trước sự vui mừng chào đón của tất cả sinh viên lớp NNK50A chúng tôi.

“Như nhà trường đã thông báo, hôm nay lớp chúng ta có một sinh viên mới, bạn ấy tên là Cao Tuệ Linh vừa mới trở về từ Thụy Sĩ. Vào đi em.”

Cả lớp đang xôn xao bàn tán về bạn học mới thì một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài đen óng bước vào. Từ trang phục đến từng điệu bộ cử chỉ đều toát lên sự duyên dáng uyển chuyển. Trái tim tôi nổ “bang” một tiếng, một cảm xúc khó chịu cùng hỗn tạp không nói nên lời len lỏi khắp từng tấc da thịt của tôi. Cô ta... cô ta... chẳng phải là bạn gái thanh mai trúc mã của Lục Chấn Phong, được gọi là Tiểu Linh hay sao? Hai tai tôi ù ù, ánh mắt tôi sầm nhìn xuống mặt bàn, đôi bàn tay để trên gối vô thức nắm chặt. Hay, quả là rất hay. Đối với anh tôi còn chưa ra trận đã bị đánh cho không còn manh giáp, oanh oanh tạc tạc mà thua cô ta từ trong trứng nước, vậy mà vẫn chưa hài lòng còn phải đuổi cùng giết tận tới lớp tôi?

Cô ta ở trên bục giảng giả bộ ngoan hiền, thực nữ thế nào, giới thiệu về bản thân khoa trương ra sao căn bản tôi không muốn để ý, con người của cô ta tôi không dám nói là mình hiểu biết bao nhiêu nhưng những gì cô ta nói và làm với tôi đêm Noel đó cũng đủ để tôi rõ tính cách thật sự của cô ta là như thế nào, hoàn toàn không giống như ngày hôm nay. Đồ giả tạo, giả tạo, giả tạo. Tôi âm thầm mắng, tự mình chìm sâu vào trong suy nghĩ của riêng mình nên không để ý rằng Đồ ngồi trên mình đã chuyển đi từ lúc nào, mãi cho đến khi Thuỳ Anh vươn tay qua mặt tôi, cười vui vẻ nói: “Chào bạn học mới.”

Lúc này tôi mới hồn xác nhập nhau, thấy Thuỳ Anh đang mỉm cười làm quen với người mới không ai khác chính là Cao Tuệ Linh, trong lòng tôi đè nén một cỗ khó chịu nhưng ngoài mặt lại cũng nở một nụ cười thân thiện: “Hi vọng cậu sớm quen với trường lớp mới. Gặp lại cậu tôi thực sự rất vui.”

Có trời mới biết khi nói ra câu này tôi có cảm giác muốn li vờ phun cỡ nào.

“Phải vậy không?” Cao Tuệ Linh nhướn mày, ánh mắt nhìn tôi lộ rõ vẻ khiêu khích: “Tôi lại không nghĩ như vậy, bất quá, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để quan tâm lẫn nhau mà, phải vậy hay không?”

Khoé miệng tôi cứng đờ, nụ cười cũng theo đó mà ngưng đọng. “Quan tâm” mà cô ta nói đâu chỉ đơn giản là quan tâm. Ok, nếu nàng thích chơi đối kháng thì tôi đây liền chiều theo ý nàng.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên và đáng căm hận hơn là cô ta trong các giờ học đều luôn thể hiện và muốn biến mình thành trung tâm, là cái rốn của vũ trụ, làm như cả thế giới đều phải xoay quanh cô ả. Phải công

nhận, Cao Tuệ Linh trình độ thật sự rất khá nhưng, hừ, đừng hòng mơ tưởng tới việc đánh bại tôi.

Tan học, mọi người vồn vã thu dọn sách vở ra về, tôi và Thuý Anh vẫn như thường lệ rời khỏi lớp cuối cùng. Có điều hôm nay không chỉ có hai chúng tôi mà còn có một người khác dường như là cố ý muốn đợi tôi.

“Ây da, đúng là một lớp trưởng tận tụy đi sớm về muộn a. Thật đáng ngưỡng mộ.” Chất giọng trong trẻo thánh thót nhưng nghe kiểu gì cũng ra vẻ châm chọc khích bác.

Nhật. Cái mặt nạ giả tạo thật dày và cứng, cuối cùng trước mặt tôi cũng đã gỡ xuống. Như thế đúng thật tốt hơn chứ nếu cô ta đối với tôi cũng một bộ dáng diêm dã của em gái quốc dân chắc tôi đã sớm cần đến chậu để ối rồi.

“Có gì muốn nói thì cô làm ơn nhanh lên một chút, tôi không có thời gian rảnh rỗi để nghe cô lải nhải những vấn đề không đâu đâu.” Tôi nhàn nhạt nhìn gương mặt xinh đẹp kia.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn xem cô bây giờ thế nào thôi.”

“Xem tôi?” Tôi nhướn mày rồi trào phúng cười: “Cảm ơn, tôi hiện tại rất tốt.”

Cao Tuệ Linh cười như không cười: “Đúng là tâm trạng không tệ chút nào, mạnh mẽ đấy. Cô là người đầu tiên trong số những cô gái bị Chấn Phong bỏ rơi có thể ổn định tâm trạng nhanh nhất, thật là khiến tôi phải nhìn cô bằng con mắt khác.”

“Hừ, cảm ơn lời khen của cô. Tâm tình tôi vẫn luôn luôn tốt. Nếu không còn việc gì nữa thì tạm biệt.” Nói xong tôi liền một mạch kéo Thuý Anh vẫn còn đang trong tình trạng “con nai vàng ngơ ngác, đập trên lá vàng khô” ra khỏi cửa.

Ngay lúc ấy tôi lại nghe được tiếng cười như chuông bạc cùng với lời nói đầy chế nhạo: “Chấn Phong tìm được một món đồ chơi như cô quả thực là thú vị.”

Và trái tim tôi lại hưng hăng đau một hồi.

Vừa ra đến cổng trường Thuý Anh liền vùng ra khỏi ma trảo của tôi, ánh mắt sắc bén như con dao tem, nó khoanh tay lại, giương đôi mắt hếch lên trời giống như mấy đàn chị trường đời: “Tao cảnh cáo mày, nếu hôm nay mày không đem mọi chuyện ra nói cho rõ ràng thì đừng mong được nguyên vẹn trở về tổ ấm.”

Tôi cười khở, thoáng liếc nhìn ra xung quanh, tâm không kiềm chế được mà run rẩy: “Cô ta là bạn gái của Lục Chấn Phong.”

Thuý Anh ngẩn ra, cơ hồ chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao: “Anh ta kết giao bạn gái mới nên làm tổn thương mày.”

“Không phải.” Tôi thở dài, nếu như vậy thì đã tốt, đằng này...: “Là bạn gái thanh mai trúc mã, nghe nói là sang Thụy Sĩ khi mới lên cấp hai, tình cảm giữa bọn họ rất tốt, còn tao, căn bản...” Tôi hít một hơi thật sâu cố nén sự chua xót đang dâng lên cồn cào: “Chỉ là một món đồ chơi giúp anh ta tiêu khiển trong khoảng thời gian vắng bạn gái mà thôi.”

Có lẽ Thuý Anh chưa từng ngờ đến đáp án này, mắt nó chùng xuống: “Tiểu Lâm, mày không sao chứ?”

“Tao rất ổn.” Tôi vỗ vai nó đánh bốp, bày ra bộ dạng vui vẻ: “Về thôi, muộn rồi mày.”

“Ừm, về thôi, đi, tao chở mày.”

“Không cần, hôm nay tao muốn về một mình.”

“Nhưng chân mày...”

Tôi xua tay: “Không đáng lo ngại.”

33. Chương 28

CHƯƠNG 28

Đúng là khi hoạn nạn mới biết bản chất của những người xung quanh mình, chỉ khi người ta thực sự quan tâm đến bạn thì mới hung hăng chất vấn sau đó lại hết lời an ủi, rồi lại lặng lẽ âm thầm san sẻ với bạn, có đôi lúc họ cảm nhận nỗi đau của bạn còn sâu sắc hơn chính bạn cảm nhận điều đó.

Tôi thừa biết trong ngôi trường này có khối người luôn mở miệng là nói hâm mộ và nể phục tôi, coi tôi như idol trong lòng họ, nhưng ẩn sâu dưới những điều đó đều là cái quy luật chưa bao giờ lung lay trong bất kỳ một ngôi trường đại học danh tiếng nào, anh lên tôi xuống, anh xuống thì tôi sẽ đạp lên cổ anh để mà tiến lên. Chính như lúc này, khi tôi gặp vấn đề về tinh thần thì một cái móng chân giúp đỡ của những người đó cũng không thấy đâu, nhìn đi, từng góc ngách trong trường chỗ nào mà không đang nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại xen lẫn hả hê, những ánh mắt ấy giống như những xúc tua của bạch tuộc vây quanh lấy tôi không ngừng khiến cho tôi cảm thấy cực kỳ khó thở.

Hừ, tôi khinh. Thích nhìn thì cứ nhìn cho đã mắt, dù sao con người ta cũng chẳng thể chết hay thiếu đi một cọng lông nào vì những cái nhìn thiếu văn hoá như thế. Làm công tác tư tưởng xong xuôi cho mình, tôi ung dung rời đi, chậm rãi bước trên vỉa hè. Mặc dù thời tiết tháng hai vẫn rất lạnh nhưng nhờ có ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mà đã ấm áp lên nhiều. Tôi thực sự thích cái cảm giác này, cảm giác được thả bước đi, tự do ngắm nhìn mọi thứ, làm điều mình thích mà không bị bất kỳ sự bó buộc nào về thời gian. Thành thực mà nói, tôi thấy cuộc sống trong trường đại học cũng không khác gì so với thời cấp ba là mấy ngoại trừ việc có nhiều giờ học ngoại khoá hơn cùng các giờ tự học buổi tối, tôi chưa từng thử qua việc sống trong kí túc xá của trường hay giống như nhiều sinh viên từ xa đến phải thuê nhà trọ rồi đi làm thêm để có thêm thu nhập. Đôi khi tôi thấy rất hâm mộ những sinh viên như thế, cuộc sống của họ không quá đầy đủ nhưng họ lí trí và độc lập, được trải nghiệm nhiều hơn và hơn tất cả là họ có thể nhìn rõ được bộ mặt thật của những người mà họ tiếp xúc. Đã từng có lần tôi đề cập tới vấn đề chuyển đến sống trong kí túc xá với bố mẹ nhưng với mức độ xót con level max, hai người đã gạt phăng đề tài này đi rồi nói với tôi: “Con nghĩ cũng đừng nghĩ đến nữa.” Và thế là chuyện này đi vào dĩ vãng. Nghĩ đến đây tôi bất giác mỉm cười, tâm trí cũng theo đó mà bay xa cũng bởi vậy mà trước mặt đột nhiên tối sầm lại. Tôi, đã đâm vào người ta.

“Hình như sở thích đặc biệt của cô là đụng vào người khác thì phải.”

Tôi ngần ngừ muốn xin lỗi nhưng cái ý định ấy lại bị một câu nói tiếp theo đập cho tơi bời hoa lá.

“Cũng bởi cổ tình đâm vào người ta như vậy nên mới quen được Chấn Phong mà.”

Giọng nói này... Tôi từ dưới mặt đất ngược lên nhưng vì ánh mặt trời quá ư chói chang nên tôi đành phải lồm cồm bò dậy mặt đối mặt với cái bóng đen to lù lù kia.

Ồi mẹ nó, quả thật là nghiệt duyên, đi cũng gặp, đứng cũng gặp, giờ đến ngã cũng không tránh khỏi, tôi tự hỏi liệu ngày mai thức dậy có gặp cô ta đứng ngay bên cạnh giường mình hay không?

Tôi lạnh lẽo nhìn Cao Tuệ Linh đang cười như chưa bao giờ được dự triển lãm răng kia: “Sao cô cứ như âm hồn không tan mà bám theo tôi mãi thế?”

“Tôi đây rảnh lắm hay sao mà đi theo cô.” Cô ta khoanh tay đứng trước mặt tôi, một bộ dáng khinh đời: “Chẳng qua đột nhiên tôi nhớ ra còn có chuyện chúng ta cần phải nói với nhau.”

“Có gì thì nói nhanh đi, đừng làm uổng phí thời gian cùng làm ô nhiễm bầu không khí của tôi.” Tôi gắt. Tâm trạng đang lên như điều gặp gió đột nhiên bị một luồng cacbonic làm cho sặc.

Cao Tuệ Linh không bị lời lẽ của tôi làm cho biến sắc, cô ta nhếch khoé miệng: “Đơn giản thôi. Nhớ kĩ, tránh xa anh Phong ra.”

Cô ta có bị thần kinh hay không mà nói ra những lời dư thừa như vậy, con mắt nào của cô ta nhìn thấy tôi gần gũi, thân thiết với anh ta, hừ, muốn tránh còn tránh không kịp nữa là.

Dù vậy, tôi vẫn có chút thương thức với tính cách độc chiếm vô đối của cô ta, trong tâm nhin không được muốn chọc giận nàng: “Ồ, nếu tôi nói không thì sao?”

“Cô...” Ánh mắt hung tợn phóng sang tôi như muốn giết chết người, thanh âm lạnh lẽo như băng: “Nếu vậy thì đừng trách tôi ra tay không nể mặt nữa.”

Tôi nhàn nhạt cười, “nữa”? Cô ta có thật như vậy sao?

“À, thì ra là cô đã nể mặt tôi, ôi, thật không biết nếu như cô ra tay thật sự sẽ đáng sợ cỡ nào. Bất quá tôi tự hỏi tôi đây như thế nào mà lại được cô nể mặt a, còn nữa, một con rắn độc âm hiểm như cô sao lại có thể khiến hai chàng trai hoàn hảo liều chết bảo vệ? Có lẽ nào họ vẫn là bị mặt nạ thiên sứ của cô lừa gạt. Haiz, thật tội nghiệp, cái anh chàng họ Tề kia...” Tôi lắc lắc đầu ra chiều thương tiếc lắm.

“Cô...”

“Tôi nói đúng quá phải không?” Tôi cười mỉa mai: “Khuyên cô một câu, một người mà phải đeo quá nhiều mặt nạ thì sự thực chỉ có một, đó là gương mặt của hắc cực kì xấu xí, xấu xí đến nỗi khiến người ta chỉ nhìn thôi là đã thấy buồn nôn, nên cô tốt nhất là giữ cho tấm mặt nạ của mình thật chắc, đừng để đến một ngày nó bong ra thì mọi sự xấu xa cùng giả tạo của cô tất cả sẽ bị lộ tẩy.”

Vốn ban đầu tôi không nghĩ Cao Tuệ Linh là người đứng sau giật dây vụ của Tề Nhật, nghe qua lời hắc nói thì chỉ cảm thấy giống như là đang bảo vệ người mình yêu nhưng vẻ mặt của Cao Tuệ Linh đã nói lên tất cả chân tướng sự việc. Hắc là cô ta đã dùng dáng vẻ ngây thơ trong sáng của mình, làm bộ uỷ khuất kể với Tề Nhật về cô để đánh vào điểm yếu là sự thương hương tiếc ngọc của hắc khiến hắc đau lòng mà tìm đến tôi gây sự. Thật đáng khinh bỉ!

Tôi nhìn cũng không muốn nhìn thêm cái bản mặt đáng ghét của cô ta thêm một giây nào nữa, ung dung xoay người rời đi. Ai ngờ còn chưa có chuyển động gì thì cô ta tự dưng bóp chặt lấy hai bàn tay tôi kéo mạnh một cái rồi ngon lành ngã nhào xuống đất, nước mắt lập tức như mưa hoa lê, gương mặt đáng thương đến cực điểm.

Tôi quả thực là coi thường cô ta đến không thể coi thường hơn được nữa rồi.

34. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Hu hu... Tiểu Lâm... sao cậu nữ đối xử với tôi như vậy, dù sao thì chúng ta cũng học cùng lớp mà, tôi đâu có làm sai chuyện gì...” Cao Tuệ Linh nước mắt dạt dào làm trôi cả lớp make-up tỉ mỉ trên gương mặt mỹ miều.

What’s going on? Tôi đây là đang đứng ở phim trường đi, chứ nếu không sao tự nhiên lại xuất hiện cái cảnh củ chuối này. Còn đang lơ mơ chẳng hiểu ra làm sao thì cánh tay tôi đột nhiên bị một lực mạnh kéo ngược lại phía sau.

Lục Chấn Phong giống như vị hoàng tử từ trong truyện tranh bước ra, nhưng đáng tiếc nàng công chúa xinh đẹp không phải là tôi. Anh bước đến đỡ Cao Tuệ Linh, ánh mắt gắt gao nhìn tôi: “Em có cần thiết phải mạnh tay đẩy cô ấy như vậy không?”

“Tôi không có...” Nhìn anh đối với cô ta ân cần trái tim tôi một trận rét lạnh cùng chua xót, ngoài phủ định ra tôi không còn bất cứ một lời nào khác.

“Á!” Cao Tuệ Linh thảm thiết kêu lên, ngã nhào vào trong lòng Lục Chấn Phong, gương mặt nhỏ nhắn dẫm nước mắt, môi đỏ mím lại thật chặt khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng không khỏi thương tiếc.

Một tay anh đỡ lấy eo cô ta, tay còn lại dịu dàng giúp cô ta lau nước mắt, lại cũng hết lời an ủi: “Không khóc, ngoan, nói cho anh biết em bị đau nơi nào.”

Giọng nói ôn nhu ấm áp, cử chỉ quan tâm săn sóc đã không còn dành cho tôi, tôi cảm thấy rất lạnh, người lạnh mà tâm càng băng giá.

Nước mắt nàng ta dường như một cái van nước có thể tùy lúc mở chốt, vừa rồi lau còn chưa kịp khô giờ lại ồ ạt tuôn rơi: “Chân em...”

Tôi và anh đồng dạng nhìn xuống chân Cao Tuệ Linh, mắt cá chân phải đã sưng lên thành một khối rõ ràng, máu cũng đang chảy ra.

Anh vội vàng xốc cô ta lên trên lưng, động tác nhanh nhẹn mà săn sóc, lại không thấy có chút nào chật vật. Cậu nói “Anh công em” vừa cất lên tôi liền nhớ anh từng đối với tôi nói rằng: “Dù thế nào anh cũng sẽ mãi luôn ở bên cạnh em, yêu thương em.” Nhưng giờ cái “mãi” của anh là như thế này sao, bên một người con gái khác?

Cao Tuệ Linh vẫn khóc không ngừng, nấc lên từng tiếng nghẹn ngào: “Hức... em biết vì em mà hai người cãi nhau... hu hu... nên đến giải thích cho cô ấy rằng... hức... giữa chúng ta không có gì... Em còn muốn cùng với cô ấy trở thành bạn nhưng... hu hu hu... cô ấy mắng em là... là hồ ly tinh rồi... đẩy em ngã... ô ô ô...”

Cảm xúc lúc này của tôi, mẹ nó, không còn gì để nói. Vẫn biết cô ta cáo nhưng không ngờ lại là cáo thành tinh, làm thế nào mà cô ta có thể tu luyện được công phu giả tạo cùng dối trá đến mức độ này nhỉ. Cuộc đời này của tôi căm ghét nhất là những lời nói dối làm tổn thương người khác cùng nhân phẩm và danh dự của họ.

Mặt tôi không có bất kì biến hoá nào, khô khốc nhả ra từng từ: “Tôi không làm.”

“Em còn nói không? Nhìn xem, chân cô ấy bị em đẩy thành cái dạng gì rồi, chẳng lẽ em không cảm thấy có lỗi dù chỉ một chút ư?” Lục Chấn Phong dùng ánh mắt chất vấn hỏi tôi, trong đó dường như mang theo một tia thất vọng nhưng nhiều hơn cả là sự tức giận cùng đau đớn: “Anh biết là anh có lỗi với em nhưng mọi chuyện không hề liên quan đến Tiểu Linh, em có còn phân biệt được đúng sai nữa không vậy Tiểu Lâm? Mau xin lỗi cô ấy đi.”

Đùa sao? Mắc mớ gì tôi phải xin lỗi. Tôi quả thực rất rất khâm phục cô nàng Cao Tuệ Linh này a, tính kế rất giỏi hơn nữa vì đạt được mục đích mà không tiếc phải hi sinh thân mình lại có thể ngã thành ra như vậy.

Tôi cười lạnh lẽo: “Xin lỗi? Là ai nên xin lỗi ai mới đúng? Là ai mới không biết phân biệt đúng sai? Anh thương tiếc cô ta như vậy không bằng trực tiếp rước cô ta về nhà mà cưng chiều mà bảo vệ đi.”

Ánh mắt tôi quét qua cô nàng: “Cô không đi theo ngành điện ảnh quả thực là lãng phí nhân tài.”

Tôi tiêu sái tiến về con đường phía trước, con đường trở về với tổ ấm thân thương, lướt qua hai con người khiến tôi chán ghét kia mà không thèm nói thêm một lời nào. Sự thật chứng minh, càng giải thích nhiều thì sẽ càng khiến bản thân mình bị kết tội nhiều hơn mà thôi.

Trên con đường đầy nắng mà sao lòng tôi buốt giá, hoá ra cái sự tin tưởng mà anh dành cho tôi lại mong manh đến vậy, một chút sự cố liền có thể làm cho nó rạn nứt rồi nhanh chóng tan vỡ.

Về đến nhà, đối với ánh mắt quan tâm của mọi người tôi chỉ cười và nói không có chuyện gì rồi nhanh chóng lên phòng đóng sập cửa lại. Nằm úp mặt xuống gối không hiểu sao nước mắt tôi lại mạnh mẽ trào ra, chưa bao giờ tôi cảm thấy tâm can mình bị giày xéo như lúc này, từng chỗ từng chỗ đều rỉ máu. Những cử chỉ quan tâm dịu dàng của anh đối với tôi khi hai đứa còn ở bên nhau như thước phim quay chậm từ từ trình chiếu trong đầu tôi, lúc đó hạnh phúc biết dường nào, nhưng nay thì sao, những thứ đó đều không còn thuộc về tôi nữa.

“Hu hu... hu hu...” Tôi khóc đến ruột gan đảo lộn, nước mắt che khuất tầm nhìn khiến mọi thứ đều mơ hồ. Một cô gái mạnh mẽ luôn theo chủ nghĩa hiện thực như tôi làm sao lại có thể dễ dàng bị lún sâu vào lưới tình như vậy? Lúc nào cũng luôn tự nói với bản thân rằng không nhất định là không phải anh thì không thể nhưng rồi sao, tâm lại cứ yêu anh, yêu một cách mù quáng.

Không biết qua bao lâu, tôi giật mình tỉnh dậy, cổ họng khô khốc, đau đến không nói nên lời, mắt cũng mờ và hình như đang sưng húp lên. Và quả thật là tôi đã bị bộ dạng hiện tại của mình dọa cho sợ chết khiếp, hai mắt như hai hột đào, cái mũi thì khối nói, giống như vừa tham gia vào đoàn tuần lộc của Santa. Thật là không còn gì để nói ngoài một chữ: Tuyệt. Tôi đã tự hành hạ mình thành ra cái dạng gì rồi. Tôi bỏ bữa tối, dù bố mẹ và chị Phương có gõ cửa phòng đến thế nào đi nữa cũng nhất định không mở, với tâm trạng này tôi làm sao có thể nuốt trôi cơm. Một khi đã bị cái đau lẫn át thì con người ta ngoài quan tâm đến cái đau đó thì đâu còn tâm trí để lo cho việc khác nữa.

Tôi ngồi thừ người trên giường, mệt mỏi bơ phờ, muốn khóc cũng khóc không nổi nữa. Khoé môi tôi nhếch lên, lại thêm một lần nữa tôi thất bại thảm hại, tôi rút ra được một điều: Làm người quang minh chính đại, cương trực rất khó nhưng muốn làm kẻ tiểu nhân bỉ ổi cùng hạ lưu vô liêm sỉ lại dễ như trở bàn tay. Khả năng đóng kịch của Cao Tuệ Linh thật khiến tôi tâm phục khẩu phục.

Cộc cộc cộc. Tiếng gõ cửa lại vang lên giúp tôi thoát khỏi trạng thái mờ mịt.

Từ bên ngoài mẹ nhẹ nhàng nói: “Tiểu Lâm, Tiểu Vũ và Tiểu Anh đến thăm con này.”

Tôi đáp lại, thanh âm khản đặc như vẹt kêu: “Mẹ nói họ về đi, con không muốn gặp ai cả.”

“Đừng như vậy Tiểu Lâm, mở cửa cho tao đi, có biết mày như vậy làm mọi người lo lắng lắm không?” Thuý Anh mạnh tay gõ cửa.

“Em chẳng lẽ cũng không muốn gặp cả anh sao? Anh là anh trai của em mà.”

Giọng nói dịu dàng ấm áp khiến tôi một chút cũng không nở mặt, tôi biết chính bố mẹ đã gọi điện nói với hai người về thái độ của tôi nên mới khiến họ lo lắng mà đến ngay lập tức như vậy.

Tôi mở cửa phòng rồi lại ngồi bần thần trên giường, tiếng mẹ nhỏ dần sau đó là tiếng thở dài và tiếng bước chân đi xuống. Tiếng khép cửa nhẹ nhàng truyền tới, một vòng tay nhỏ bé nhưng lực đạo chắc chắn cùng ấm áp bao lấy tôi cùng với đó là tiếng sục sùi thút thít.

“Tiểu Lâm, Cao Tuệ Linh lại khiến mày buồn phải không? Đừng đau lòng, không đáng đâu, cả cô ta và Lục Chấn Phong đều không đáng để mày phải khổ sở, nếu anh ta bỏ lỡ mày thì đó sẽ chính là điều hối hận nhất trong cuộc đời anh ta.”

Thiên Vũ này giờ im lặng lúc này lại thay chỗ Thuý Anh, anh vòng tay ôm tôi, cằm tì trên đỉnh đầu tôi, âm trầm nói: “Xem, em khóc thành cái dạng gì rồi này? Không biết bố mẹ và anh lo lắng đến nhường nào sao? Nhìn cô bạn thân của em đi, người ta cũng lo cho em khóc đến đỏ cả mắt.” Bàn tay anh xoa nhẹ đôi mắt đỏ ửng của tôi, nói: “Lớn chừng này còn khóc nè. Lại có thể tự hành hạ bản thân mình như vậy, Lục Chấn Phong chính là không có mắt nhìn người mới để tuột mất em gái ưu tú của anh. Em hãy xem như bản thân bị chó cắn một cái đi, không phải em vẫn hay gọi cậu ta là chó nâu hay sao. Anh tin nhất định trong tương lai em sẽ gặp được một chàng trai so với tên họ Lục kia còn tốt hơn gấp vạn lần.”

“Thầy Vũ nói đúng đấy, cứ coi như là bị chó cắn cùng hồ ly cắn đi. Mày phải lấy lại tinh thần, sống thật vui vẻ để cho đám người đó biết mày là một người tuyệt vời như thế nào.” Thuý Anh hùng hồn hưởng ứng. Có lẽ bây giờ tất cả mọi người trong trường, à không, phải là cả nước đều biết Thiên Vũ là anh trai tôi rồi, bài báo mới nhất có viết về anh mà, xem ra anh là lời to quá rồi, vợ còn chưa lấy mà đã có hai nhà bốn họ.

“Nhất định vậy.” Tôi mạnh mẽ gật đầu. Đúng vậy, lần trước vẫn chưa học kĩ lớp tư tưởng nên mới có thể dễ dàng bị dao động nhưng lần này tôi nhất định phải bảo vệ bản thân mình không thể để cho những con người đó chà đạp làm tổn thương thêm nữa.

Tinh tinh!

Điện thoại của Thuý Anh có âm báo tin nhắn mới, nó vừa nhe răng cười với tôi vừa tùy tiện mở tin nhắn ra xem. Nụ cười trên môi nó bỗng nhiên tắt ngấm thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc không thốt nên lời.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

Thuý Anh xoay điện thoại qua cho tôi và Thiên Vũ xem nội dung tin nhắn kia, đó là một đoạn clip. Tôi ngờ ngợ quay sang nhìn Thiên Vũ bắt gặp được ánh mắt đồng dạng của anh. Khi nhìn được nhân vật chính trong đoạn clip đó thì cả ba chúng tôi không thể nào ngậm miệng lại được nữa.

35. Chương 30

CHƯƠNG 30

“Roẹt... roẹt...”

“Đơn giản thôi. Nhớ kĩ tránh xa anh Phong ra.”

“Roẹt... Ồ, nếu tôi nói không thì sao?”

“Cô... Nếu vậy thì đừng trách tôi ra tay không nể mặt nữa...”

Toàn bộ cuộc nói chuyện giữa tôi và Cao Tuệ Linh ngày hôm nay được quay lại không sót một chi tiết nào. Góc quay vô cùng tốt, ngay cả tình huống cầu huyết là khi cô ta cố tình kéo tay tôi rồi tự ngã xuống cũng được quay một cách rõ nét. Có thể nhận thấy được người quay lại đoạn clip này đã đứng ở một cự li gần, nhưng đó là ai?

“Người gửi là ai vậy?” Thiên Vũ hỏi.

Thùy Anh xem kĩ lại thông tin cùng số điện thoại gửi tin nhắn đến nhưng nhờ cả tổng đài mà cũng không tìm được là người nào bởi vì đây là sim không qua đăng kí. Nó chán nản lắc đầu.

Tôi thắc mắc: “Mục đích của người này khi gửi cho mày là gì nhỉ, và tại sao lại là gửi cho mày mà không phải ai khác?”

“Cái này làm sao tao biết được.” Thùy Anh thoải mái lắc đầu và cười tươi như hoa: “Nhưng tao nghĩ là người đó muốn giúp mày, nhìn đi, có cái này trong tay thì oan ức của mày được hoá giải rồi.”

Tôi lắc đầu, nhẹ nhàng cười: “Không cần, dù sao tao và anh ta cũng chỉ còn là dấu chấm hết, tao không muốn và cũng không cần phải giải thích gì thêm nữa. Sự trong sạch của tao chỉ cần mày và Thiên Vũ biết là được rồi, nói ra chỉ càng đẩy mọi chuyện lên đầu sóng gió dây dưa không dứt mà thôi. Vậy nên... xoá nó đi.”

“Nhưng...”

“Được rồi, Thùy Anh, nếu Tiểu Lâm đã muốn như vậy thì chúng ta tôn trọng sự lựa chọn của em ấy, bất cứ điều gì khiến em ấy cảm thấy thoải mái chúng ta đều làm theo.” Thiên Vũ cắt ngang câu nói của Thùy Anh, anh lúc nào cũng dịu dàng và nồng ấm như vậy khiến người ta khó có thể bác bỏ hay từ chối lời đề nghị của anh.

Thùy Anh chần chừ giữa hai phím Delete và Cancel trên màn hình điện thoại, môi nó mím chặt giống như đây là một lựa chọn vô cùng khó khăn. Tôi rướn người vươn tay chạm nhẹ vào phím trái, đoạn clip kia liền bị xoá sạch.

Nâng cái mặt như bánh đa nhúng nước của nó lên, tôi cười xoa xoa hai cái: “Thôi nào, cười lên cái coi. Ai không biết lại tưởng người bị thất tình là mày chứ không phải tao đây.”

Nó lườm tôi một cái thật dài: “Mày đây là làm người ta tức chết, làm người có thù tất báo thì có gì là không tốt, mày chỉ nên rộng lượng với người rộng lượng thôi, còn đối với hạng người như Cao Tuệ Linh kia thì nường tay cho cô ta chính là tự đào hố chôn mình đấy có biết không?”

Tôi cười xuề xoà, tâm tình cũng theo những lời nói của Thùy Anh mà tốt lên nhiều. Nhờ có hai người này mà tôi dù có chìm sâu xuống đáy vực bao nhiêu cuối cùng vẫn sẽ trở về được vị trí cân bằng. Nhưng mà, tâm tình vừa đi lên thì cái bụng của tôi bắt đầu biểu tình, từng tiếng ọc ọc vang dội trong căn phòng 25 mét vuông khiến tôi chỉ còn biết úp mặt vào trong chăn.

“Ha ha ha ha ha ha...” Thùy Anh ôm bụng cười đến long trời lở đất: “Cái bụng của mày thành thật hơn mày gấp trăm lần Tiểu Lâm ợ.”

“Anh xuống nhà nấu bữa tối cho em.” Thiên Vũ cũng nhin cười đến đỏ bừng mặt, thân hình cao lớn nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Được rồi, tôi thừa nhận là bản thân không phải là người có thể vì bất cứ chuyện gì mà quên ăn.

Nhìn theo bóng lưng anh Vũ rồi lại nhìn chằm chằm vào tôi, Thùy Anh ôm má thở dài: “Chao ôi, sao số cái con một sách như mày lại may mắn thế chứ, có một người anh trai yêu thương mình như vậy.”

“Thôi đi, anh trai mày chẳng lẽ luôn ngược đãi mày? Từ bé đến lớn đều được anh ấy nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa còn gì mà phải đi ghen tị với người khác nữa.” Tôi trẻ môi.

“À cái đấy... cái đấy.” Vậy là con bé nó cà lăm.

Không quá 15 phút sau Thiên Vũ quay lại trên tay anh là một khay đựng thức ăn thơm lừng, khói bốc lên nghi ngút. Với một tâm hồn ăn uống dào dạt ngay lập tức tôi bay đến đánh chén chỗ đồ ăn kia một cách ngon lành cảnh đào. Chu choa, anh trai đúng là được hưởng gene di truyền từ bố mà, nấu ăn lại ngon như vậy, oa oa, hương vị thật tuyệt vời. Vì cái miệng quá mức bận rộn không thể nhận xét hay bình phẩm về tay nghề của anh nên tôi chỉ còn cách giơ ngón tay cái lên. Tất nhiên như chuyện bình thường ở trên phường, tôi bị Thuỳ Anh cảm ràm là tham ăn.

Ăn uống xong xuôi cũng là chuyện của gần nửa tiếng sau, Thuỳ Anh bị mẫu thân đại nhân gọi về nên đã cong đuôi chạy mất. Thiên Vũ giúp tôi mang bát đĩa xuống, không may thay, lúc này chị Phương đi ra ngoài nên anh phải xắn tay áo lên rửa bát. Hắc hắc, có anh trai thật là thích, nhớ lại lần đầu tiên gặp anh tôi đã không ngần ngại hay cảm thấy tội lỗi mà gán cho anh cái mác hồ ly.

“Sao tự dưng em lại cười một cách ngờ nghệch như vậy?” Thiên Vũ thành linh đứng trước mặt tôi, trái tim nhỏ bé yếu ớt của tôi suýt chút nữa vọt ra ngoài từ cổ họng.

Tôi ôm ngực trừng mắt với anh: “Anh có phải hồn ma hay không mà đi lại không phát ra tiếng động nào, tính làm em chết không kịp ngáp à?”

“Vậy sao? Em không nghe thấy tiếng anh mở cửa phòng à?” Anh cười đều: “Lại đang tưởng tượng cái gì đó không đúng đắn phải không?”

“Có anh mới không đúng đắn, cả nhà anh mới không đúng đắn cơ...” Nói xong tôi thật sự muốn cắn đứt lưỡi mình.

Anh bật cười, cốc nhẹ vào đầu tôi một cái: “Ăn nói linh tinh cái gì đấy, nhà anh không phải là cũng có em hay sao?”

Tôi bĩu môi, mặt khác lại ngồi nhích sang một bên cho anh ngồi cùng: “Em đang nhớ lại một số chuyện liên quan đến anh và em.”

“Ừm, để xem nào, chúng ta có khá nhiều chuyện để nhớ đấy.” Anh xoa xoa cằm, một mắt nhắm một mắt mở nói bằng giọng trêu chọc: “Ngay ngày đầu tiên đến nhận lớp đã vinh dự được bạn lớp trưởng nào đó tặng cho danh hiệu hồ ly cơ mà.”

Tôi ho khan hai tiếng cổ cái lí: “Là ai gây khó dễ cho ai trước? Xì, anh là đồ nhỏ mọn, có mỗi cái việc cón con mà đã thổi lên thành ảnh hưởng đến bộ mặt toàn trường rồi.” Tôi giả bộ giận: “Rõ ràng biết người ta là em gái mình mà còn cố ý làm người ta mất mặt trước cả lớp. Anh quả là siêu đáng ghét mà.”

Lần này đến lượt anh ho khan: “Ừ thì, anh chỉ muốn xem xem em gái mình nghịch ngợm cỡ nào mà bố mẹ than thở thôi mà.”

Cái gì? Bố mẹ nói với anh là tôi nghịch ngợm? Có làm không vậy, tôi là một sinh viên tiêu biểu điển hình mà lại bị chính bố mẹ để của mình hạ uy, ôi đau lòng con cút cút.

Tôi nhướn mày nhìn Thiên Vũ mong nhận được một đáp án vừa lòng: “Vậy anh rút ra kết quả gì?”

“Ngoài sức tưởng tượng.” Về mặt anh giống như đang toả sáng, còn sáng hơn cả cái đèn điện 120W trong phòng tôi, biểu hiện ấy giống như vui mừng khiến lòng tôi phấp phới. Thấy chưa, sinh viên gương mẫu chính là có thể khiến cho thầy cô có được vẻ mặt như thế này. Tôi ngoan ngoãn ngoài sự mong đợi của anh chứ gì? Gương mặt tôi chưa kịp biểu lộ sự hớn hở liền bị cái mặt thần nhiên của anh làm cho xuất hiện ba vạch đen.

Anh nói: “Anh chưa thấy một sinh viên nào lại táo bạo và ngang như em.”

Một con, à không, một đàn quạ bay qua đầu tôi, tôi nghiêng răng trèo trẹo: “Không nói chuyện này nữa.”

Ánh mắt tôi trở nên gian manh, nụ cười cũng thâm nho hơn mấy phần: “Biết em là em gái anh tại sao còn hỏi em là thầy giáo có thể có tình cảm với sinh viên của mình hay không, lại còn luôn có những hành động quan tâm chăm sóc khiến bạn học trong trường nghi ngờ?”

Anh cốc vào đầu tôi “cốp” một cái: “Em đang ảo tưởng đấy à? Giữa anh trai với em gái chẳng lẽ không thể có tình cảm? Là tình cảm anh em ruột thịt đấy cô nương ạ. Còn cái gì mà quan tâm khiến người khác hiểu lầm, chỉ có những kẻ ngốc như em mới xem sự quan tâm chăm sóc người thân thành tình yêu nam nữ thôi.”

Tôi bĩu môi thà chết không chịu nhận thua: “Thế còn trong tiệc sinh nhật của bác Lục, lúc Lục Chấn Phong kéo em lên sân khấu sao anh lại nhìn em bằng cái ánh mắt đắm đuối con cá chuối ấy? Nhìn cảnh tượng lúc đó ai mà không nghĩ là anh thích em, quyến luyến em không rời chứ.”

“Em thôi tưởng tượng đi cho anh nhờ.” Thiên Vũ không thương tiếc hết lần này tới lần khác dội cho tôi một chậu nước lạnh: “Anh đâu có nhìn em, lúc đó người mà anh nhìn chính là cậu ta, anh biết cậu ta có ý định theo đuổi em nên muốn dùng ánh mắt để cảnh cáo cậu ta tránh xa em ra, ai ngờ em không hiểu còn lạnh lùng buông tay anh, quả thật là làm tổn thương trái tim anh ghê gớm.”

Kỳ lạ, mới lúc chiều tôi còn khóc đến chết đi sống lại vì anh ta mà giờ luôn miệng nhắc tới lại cảm thấy mình giống như đang kể lại một câu chuyện cũ, trong tâm hoàn toàn bằng phẳng không có chút gợn sóng nào. Có lẽ tôi đã thực sự chết tâm với anh rồi.

Thiên Vũ giả bộ ôm ngực ra chiều trái tim vẫn còn tổn thương từ ngày hôm đó, tôi lại vẫn cứ cãi bướng: “Em tưởng tượng cái gì chứ, là anh biểu hiện không rõ ràng cứ mập mập mờ mờ như vậy, còn cả mẹ nữa cứ luôn vô tình lại cố ý nhắc đến việc mong muốn có được con rể vàng ưu tú như anh. Anh mà nói cho em biết mối quan hệ của chúng ta ngay từ đầu thì có phải mọi chuyện đã không rắc rối như thế này rồi không?”

“Ừ thì... cái đó...” Anh ngập ngừng rồi nhanh chóng tâng lờ sang chuyện khác. Tôi biết thừa anh muốn đánh trống lảng nhưng tôi cũng không muốn nói tiếp cái đề tài thiếu dinh dưỡng này nữa nên đồng ý phối hợp không vạch trần anh.

36. Chương 31

CHƯƠNG 31

Hôm nay tôi dậy thật sớm, đứng đỉnh chuẩn bị mọi thứ rồi đến trường. Tưởng mình là người đầu tiên đến lớp ai ngờ vừa tới nơi trong lớp đã gần như đầy đủ. Mà chỗ ngồi của tôi lại đang bị một người nào đó không phải thành viên trong lớp chiếm cứ.

Mới vừa tới đầu bàn một Thuý Anh từ trong đám bà tám nhào về phía tôi, nó hừ mũi nói nhỏ: “Hừ, chương mất quá đi mày, mới sáng ngày ra đã bị hai cái kẻ kia làm hỏng tầm mắt, đúng là chẳng coi ai ra gì mà.”

Tôi cười nhạt véo mũi nó: “Kệ đi mày, đừng để ý làm gì.”

Bình thân bước về chỗ mình, tôi thả cặp xuống rồi hướng về phía người kia: “Có thể trả lại chỗ cho tôi được không vậy?”

Câu hỏi ấy được cất lên với âm lượng không lớn nhưng lại khiến cho cả không gian ồn ào bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Anh nhìn tôi, tôi cũng không yếu thế liền nhướn mày nhìn lại. Mắt to tròn mắt nhỏ, trong lớp tiếng nuốt không khí dồn dập cho tới khi anh cụp mắt xuống đứng dậy trả chỗ ngồi cho tôi.

Tôi vô cùng tự nhiên ngồi xuống lôi tập vở ra xem, thái độ quan tâm đối với cặp đôi kia một chút cũng không có. Lục Chấn Phong không biết từ lúc nào đã đứng sát bên cạnh tôi, cổ tay tôi bị anh nắm chặt và bị kéo ra khỏi chỗ: “Anh nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.”

“Giữa chúng ta có chuyện để nói sao, học trưởng?” Một tiếng học trưởng dường như đã kéo khoảng cách giữa tôi và anh ra xa thật xa, tôi cảm nhận được thân thể anh cứng lại, nhưng là tôi muốn như vậy, tôi dùng sức gỡ bàn tay anh ra: “Tôi không muốn đi đâu cả, anh nên buông tay tôi ra.”

Thế nhưng dù nói thế nào anh cũng không buông tay mà còn cầm chặt hơn, tôi không thể nào với cái sức mạnh cộng bún này mà có thể đấu lại được anh nên bị anh mạnh mẽ kéo đi trước ánh mắt của tất cả bạn bè trong lớp bao gồm cả cái nhìn căm hận của Cao Tuệ Linh.

Anh kéo tôi đi một bước cũng không dừng lại, qua hành lang, qua cả cái sân trường rộng lớn khiến chúng tôi trở thành tâm điểm của biết bao con mắt.

Khó khăn lắm mới có được vài ngày để bình yên đối với cái bằng tin quanh năm suốt tháng bị viết kín bởi bọn lăm chuyen trong trường, vậy mà... chỉ sau hôm nay thôi không biết tôi sẽ lại trở thành cái chủ đề bàn tán gì nữa đây. Mãi cho tới khi bị lôi đi xềnh xệch ra khỏi trường học trước ánh mắt trân trối của mấy bác bảo vệ rồi bị nhét thẳng vào trong xe ô tô tôi mới thoát khỏi ma trảo của Lục Chấn Phong.

Tôi xót xa xoa bóp cổ tay đỏ hồng hẳn lên những vết xanh tím mờ mờ, ném về phía anh ta một đôi mắt giận dữ: “Rốt cuộc thì anh muốn nói cái gì thì nói mau đi tôi còn phải trở về lớp học.”

Nhưng anh không nói gì chỉ nhìn vào tay tôi bằng ánh mắt hồi lỗi, chiếc xe liền như vậy mà lẩn tránh. Gương mặt nhìn nghiêng toát lên một vẻ cương nghị, cứng rắn và cố chấp đến lạ thường, nó khiến cho tôi thấy được một vẻ đẹp khác của anh mà trước giờ tôi chưa từng thấy, vẻ đẹp ấy mãi cho đến nhiều năm về sau tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước tập trung lái xe nhưng tay phải lại nắm bàn tay trái của tôi một lần nữa. Lần này anh nhẹ nhàng hơn nhưng dù vậy tôi vẫn không thể nào thoát khỏi cái nắm tay ấy.

“Anh buông tay tôi ra được không? Dù sao giờ tôi cũng không thể chạy thoát được.”

Đáp lại tôi là một sự im lặng cùng bàn tay càng thêm siết chặt. Tôi âm thầm thở dài một tiếng, được rồi, muốn nắm thì nắm đi tôi đây cũng không còn đủ sức để đối cò với nhà anh nữa.

Lúc xe dừng lại thì đã cách trường đại học A rất xa rồi. Những âm thanh hỗn tạp cùng những bụi bặm ô nhiễm không biết đã bị bỏ lại phía sau từ bao giờ, thay vào đó là mùi vị mặn mòi của biển cả và tiếng sóng vỗ rì rào. Anh buông tay tôi ra và chúng tôi bước xuống xe. Tôi thích biển. Dù tâm không cam tình không nguyện bị anh kéo đi nhưng tôi thật sự không thể thừa nhận rằng cơn tức giận đang bùng cháy dữ dội đã dịu đi không ít.

Hai người chúng tôi ngồi trên nền cát nhìn về phía xa xa, mặt trời đang chiếu xuống những tia nắng lấp lánh xua tan đi cái lạnh. Nhưng gió biển lại lạnh buốt giống như muốn đối đầu với mặt trời, từng cơn tạt vào mặt khiến tôi tỉnh táo lên nhiều. Tôi hơi hột hột: “Anh nói đi.”

“Sao em không nói sự thật với anh?”

“Sự thật nào? Tôi chẳng nhớ mình làm kẻ dối trá bao giờ.” Tôi cười như có như không: “Chỉ là luôn nhớ rằng mình từng có một đoạn thời gian ngu ngốc bị người khác lừa gạt đem ra làm trò tiêu khiển mà thôi.”

Lục Chấn Phong dùng ánh mắt đối diện thẳng với tôi, mặt tôi cũng bị anh giữ lấy nên không thể nào né tránh được việc bốn con mắt chăm chăm nhìn nhau: “Chuyện đó anh xin thề với tất cả danh dự của bản thân, những gì anh giải thích với em đều là sự thật. Nhưng lúc này đây anh muốn biết tại sao em lại không nói với anh về chuyện giữa em và Tiểu Linh.”

Tôi nhếch khóe môi cười lạnh, dừng hỏi tại sao tôi lại dối với anh dùng nụ cười này, không phải là học từ anh hay sao?

“Thật hay đùa? Giữa tôi và cô bạn gái yêu dấu của anh có quan hệ sao? Mà nói đến chuyện đã xảy ra giữa tôi và cô ta không phải anh đều đã thấy hết? Là tôi có lỗi đúng không nào?”

“Cô ấy không phải bạn gái của anh.” Lục Chấn Phong gất lên.

Tôi gất đầu: “Ok, ok, là vợ tương lai.”

Anh nắm chặt bả vai tôi, đôi mày kiếm khê nhăn lại, trong mắt lộ ra vài tia bất đắc dĩ và khổ sở: “Em... Em đừng có lảng tránh vấn đề nữa, trả lời anh đi, tại sao hôm đó em không giải thích với anh dù chỉ một lời?”

“Ồ, anh thật cho rằng lúc đó tôi không muốn giải thích ư?” Tôi gạt tay anh ra, giọng nói lạnh đi vài phần: “Mới qua hai ngày mà anh đã quên rồi, trí nhớ cũng khiêm tốn quá đấy. Là ai không cho tôi cơ hội nói mà

trực tiếp xử tử hình tôi? Là ai bắt tôi xin lỗi trong khi tôi đã nói là bản thân không làm sai? Là ai trước mặt Cao Tuệ Linh đối với tôi nổi giông bão? Anh nói anh yêu tôi nhưng anh nhìn xem có người con trai nào lại ở trước mặt một cô gái khác trách mắng người mình yêu, hử? Cho dù bạn gái mình thật sự sai đi chẳng nữa thì người ta cũng vẫn tình nguyện tin tưởng cô ấy vô điều kiện huống chi tôi đây hoàn toàn không sai.”

Tôi xua xua tay: “Thôi được rồi, chuyện này tôi cũng chẳng trách móc gì anh vì khi đó chúng ta đã giống như hai đoạn thẳng cắt nhau, vĩnh viễn chỉ có một điểm chung, nếu đã đi qua rồi thì cứ như vậy mà đi mãi đi mãi theo hai con đường hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa Cao Tuệ Linh đáng thương như vậy tôi đây cũng động lòng, cô ta muốn anh hiểu lầm và chán ghét tôi thì tôi cho cô ta toại nguyện cũng đâu có sao.”

“Tiểu Lâm, em...”

Tôi thôi trò đầu mắt trẻ con mà nhìn về phía biển: “Sao anh biết chuyện này? Cô ta nói cho anh?”

“Không có, cô ấy không nói thật cho anh nghe.” Anh cup mắt xuống, trong mắt phảng phất một chút gì đó giống như thất vọng: “Có ai đó đã gửi cho anh một đoạn clip.”

“Về cuộc nói chuyện giữa tôi và Cao Tuệ Linh?” Tôi nhú mày.

“Em biết?”

Là ai? Ai mà lại cố chấp muốn mình oan cho tôi, nhất định phải gửi đi bằng được cái đoạn clip đó? Lí do nào để người này lại giúp tôi lấy lại công đạo hay ẩn sau đó còn có mục đích khác? Vậy thì mục đích đó là gì?

Tôi nói: “Ai đó cũng đã gửi cho Thuỳ Anh một đoạn tương tự nhưng tôi đã xóa nó đi.”

Anh gục đầu xuống hõm vai tôi, giọng nói trầm trầm u buồn: “Tại sao em không nói với anh? Anh không có quyền được biết sự thật sao?”

Tôi nhìn mái tóc nâu kia cũng không có ý định đẩy ra, tâm tình tôi lúc này đã lắng xuống không ít: “Đâu còn quan trọng nữa, chẳng phải bây giờ anh cũng đã biết rồi sao và chuyện chúng ta cũng đã kết thúc trước đó...”

“Không, em đừng nói như vậy, anh xin em tha thứ cho anh một lần này thôi được không? Xin em đó.”

Ánh mắt anh nhìn tôi chứa đựng vô vàn hối hận cùng đau đớn nhưng tôi không dám nhìn thẳng vào đó vì sợ rằng mình sẽ bị cuốn đi mất. Nhưng đôi tay anh lại khiến cho gương mặt tôi nhất định phải cùng anh đối diện, không thể tránh né.

“Em hãy nhìn thẳng vào mắt anh, đừng tránh né.” Giọng anh khàn khàn: “Kể từ khi quen em em không biết là anh đã thay đổi nhiều như thế nào đâu, anh thấy mình giống như trở thành một con người hoàn toàn khác. Anh vui vẻ, cười nhiều hơn, cảm thấy cuộc sống của mình như được bao phủ bằng nhiều thứ màu sắc tươi đẹp. Anh không còn thích tham gia vào mấy cuộc chơi vô bổ tốn kém, quan hệ với mọi người cũng trở nên tốt đẹp hơn, sinh viên trong trường cũng không còn đối với anh một vẻ tôn kính mà xa cách nữa... Anh hạnh phúc vì tất cả những điều đó và chính em là người đã làm thay đổi con người anh, cho anh thấy được những điều tốt đẹp trong cuộc sống mà anh đã bỏ lỡ nhiều năm nay. Nhưng chính em mới là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của anh, xin em đừng bỏ rơi anh, anh không muốn một lần nữa trái tim lại bị bao phủ bởi băng tuyết giá lạnh, em là mạng sống của anh, không có em thì cuộc sống này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Anh khóc, nước mắt từng giọt làm ướt đầm gương mặt góc cạnh của anh, rơi xuống tay tôi làm tim tôi khẽ run lên, trong giọng nói của anh là một sự thống khổ cùng đau đớn tột cùng. Sự yếu đuối vốn là không thể xuất hiện trên con người hoàn mỹ này giờ đây hoàn toàn bộc lộ không chút che giấu. Thì ra anh chỉ là giới che giấu cảm xúc mà thôi, trong con người anh cũng tồn tại một mặt yếu đuối như vậy.

Nhưng... trái tim tôi đã chẳng chịt vô số vết thương, vẫn còn đau lắm, tôi sợ, sợ lại thêm một lần nữa bị đâm một nhát chí mạng, nó sẽ vỡ tan mất. Tôi muốn bảo vệ chính mình.

37. Chương 32

CHƯƠNG 32

Tôi lắc đầu nhẹ nhàng gạt đôi bàn tay anh ra, nước mắt cũng đã rơi từ bao giờ: “Không ai là không thể sống nếu thiếu ai, thời gian sẽ làm thay đổi tất cả, cuộc sống sẽ lại tiếp diễn tốt đẹp, quá khứ đau buồn sẽ bị tương lai tươi sáng che khuất. Buông tay em ra lúc này tuy có đau đớn đối với anh nhưng biết đâu đây lại là khúc dạo đầu cho tình yêu đích thực của anh trong nay mai.”

Đáp lại tôi là những cái lắc đầu khổ sở của anh cùng cái siết tay thật chặt. Tôi chủ động cầm lại tay anh, mỉm cười chân thành: “Nhưng điều đó không có nghĩa là giữa chúng ta phải chấm dứt tất cả.”

Anh nhìn tôi, trong ánh mắt phát ra thứ ánh sáng chờ mong nhưng ngay sau đó vội vã lụi tàn khi tôi nói: “Giữa em và anh còn có thể tồn tại một tình bạn. Phải không?”

Tôi vươn tay còn lại về phía anh nhưng bàn tay ấy lại chững hững giữa không trung. Anh không trả lời tôi, đôi mắt màu cà phê trở nên sâu thẳm không thấy đáy vì đau đớn.

“Anh đưa em trở lại trường.” Anh nói.

Suốt quãng đường tôi và anh không nói thêm một câu nào, sự yên lặng ấy khiến tôi cảm thấy ngọt ngào.

Trở lại trường đã là chuyện của một giờ sau cũng đúng lúc tan trường. Chiếc BMW bạc một đường phi thẳng đến chân tòa nhà giảng đường. Tôi vừa xuống xe, chiếc xe lại lao đi điên cuồng như nó chưa từng dừng lại.

“Anh Phong!” Tiếng gọi thẳng thốt của Cao Tuệ Linh vang lên, tôi quay lại nhận chiếc túi xách từ tay Thùy Anh.

Nó bước song song bên cạnh tôi nhỏ giọng hỏi: “Kết thúc thật rồi sao?”

“Ừ.” Tôi một mỗi đáp một tiếng: “Như vậy sẽ tốt cho cả hai.”

Haiz, bầu trời mùa xuân chao ôi mới ảm áp làm sao! Đã bao lâu tôi không ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời xinh đẹp này rồi nhỉ, thật là đáng hoài niệm. Nhưng mà bây giờ điều quan trọng nhất là tôi phải về nhà học bài thật chăm chỉ để chuẩn bị cho kì thi tiếng Anh cấp 6 mới được.

Tôi và Thùy Anh thong dong bước về khu vực lán xe, Cao Tuệ Linh từ trong lán đi tới chắn trước mặt tôi: “Là cô đã gửi đoạn video cho anh ấy?”

“Cô nghĩ sao?” Tôi nhàn nhạt cười.

Chát! Cô ta không nói không rằng trực tiếp cho tôi một cái bạt tai. Má trái của tôi bỏng rát, giống như là đang bắt đầu sưng lên.

“Cô đúng là hồ ly tinh, có gì mà hết lần này đến lần khác tìm cách chia rẽ tôi và anh ấy. Ô ô ô...” Nhức mót tôi một hồi rồi cô ta đột nhiên ôm mặt khóc ngon lành.

Cái lán xe vốn đã không còn bóng người bỗng chốc trở nên đông như tổ kiến. Hừ, vẫn là chiêu thức cũ, đối với tôi hành động lỗ mãng chưa ngoa nhưng khi vừa thấy bóng người liền quay ngoắt 180 độ. Những lời lẽ tua tủa gai góc vang lên không ngớt, lẽ dĩ nhiên tôi là kẻ phải hứng chịu tất cả. Vì sao ư? Vì trong lòng họ Cao Tuệ Linh chính là em gái quốc dân ngoan hiền, ngây thơ, trong sáng như vậy sao có thể là người thích đi gây chuyện. Bất quá từ giây phút này trở đi cô ta đừng hòng nghĩ rằng có thể đổ lỗi cho tôi thêm một lần nữa.

Tôi cười lạnh, không nhanh không chậm trả lại cho cô ta một cái tát. Chát!

“Cô!” Ngón trỏ không khách khí chỉ thẳng mặt cô ta: “Đừng có làm như mình là người bị hại, cũng đừng giả bộ đáng thương quá nếu không ở trong mắt người khác sẽ biến thành ngu ngốc a. Cô thật khiến tôi ghê tởm. Cô nghĩ đi, Lục Chấn Phong không nóng không lạnh với cô là vì sao? Còn không phải do cô không phải người mà anh ta yêu thương, chẳng qua giữa hai người tồn tại cái gọi là thanh mai trúc mã mà thôi. Cô thừa biết điều đó nhưng là không chấp nhận nên mới một mực trút hết lên tôi. Tôi nói có đúng không?”

“Cô câm miệng!” Cao Tuệ Linh hét lên, bàn tay cũng nhắm cái má phải của tôi mà lao tới, nhưng đâu có dễ như thế. Tôi bắt lấy cổ tay cô nàng dùng lực một chút hất xuống.

“Là một cô gái ngoan không nên hơi một chút lại thượng cẳng tay hạ cẳng chân.” Tôi nhếch khóe miệng: “Biết gì không? Cô đối với Lục Chấn Phong mà nói giống như là bỏ thì thương vương thì tội vậy.”

Phải công nhận một điều là tôi chưa bao giờ gặp một đứa con gái nào nhiều nước mắt như cô ta, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm cho nước mắt của cô ta rơi như mưa rồi.

“Ô ô ô... Tôi đã làm sai chuyện gì với cô mà cô phải nói trắng thành đen như vậy?”

“Câu này có phải nên là tôi nói không nhỉ?” Tôi không thể khắc chế mình dùng giọng điệu giễu cợt để hỏi lại cô ta.

Đột nhiên từ trong đám đông có người kêu to: “Ồ, lại đây xem này!”

“Gì thế?”

“Có lịch thi học kì I rồi.” Cả đám nhao nhao lên.

Tôi thật sự có cảm xúc muốn bóp chết cái thằng nào khơi mào ra cái chuyện có một sự không liên quan không hề nhẹ này làm tinh thần muốn chinh Cao Tuệ Linh của tôi vừa mới lên cao đột ngột giảm mất một nửa. Ngẫm lại thì tôi cũng khá là có duyên với mấy đứa con gái tên Linh đấy nhỉ, mà toàn là nghiệt duyên nó mới chết chứ! Đầu tiên là Thảo Linh, giờ lại là Cao Tuệ Linh không biết trong cuộc đời tôi sẽ còn xuất hiện bao nhiêu Linh nữa. Thôi bỏ đi, dù sao bây giờ tôi cũng nhớ mẹ rồi, mấy chuyện thị phi ở đây tôi mặc kệ hết. Tôi kéo tay Thùy Anh lôi nó ra khỏi đám đông và hai đứa tiếp tục bước trên con đường trở về nhà tươi sáng lại bị một tốp anh chị khóa trên chặn lại.

“Hoàng Thùy Lâm, hóa ra đây mới là con người thật của cô.” Một chị học khóa trên lên tiếng, ánh mắt nhìn tôi lộ rõ vẻ thất vọng: “Chỉ biết ý mạnh hiếp yếu.”

“Em thực sự không có làm gì hết, là cô ta lừa gạt mọi người.” Tôi vốn không muốn giải thích nhiều nhưng chị ấy chính là người đã dẫn dắt và giúp đỡ tôi rất nhiều khi tôi vừa mới vào trường: “Mọi người trong trường đều có thể không tin em cũng không sao nhưng chẳng lẽ chị cũng cho rằng em xấu xa như vậy?”

Chị lắc đầu: “Nhưng qua những việc em đã làm tôi thực sự không thể giữ vững niềm tin của mình với em.”

“Học tử, Tiểu Lâm không phải là cố tình khi dễ em đâu. Bình thường bạn ấy rất tốt chắc có lẽ hôm nay tâm trạng không tốt nên mới như vậy.” Cao Tuệ Linh được một đám con gái đỡ dậy, nước mắt lưng tròng hướng chị ấy nói đỡ cho tôi. Ánh mắt này, vẻ mặt này thực sự khơi dậy được tình thương và mong muốn bảo vệ của tất cả mọi người đang có mặt tại đây, tất nhiên là trừ tôi và Thùy Anh. Tôi vô cùng khinh thường cô ta.

Một nam sinh đứng chắn trước mặt tôi nhưng lại nói với Cao Tuệ Linh: “Tiểu Linh à, bạn không cần phải nói tốt cho cô ta, bạn bị cô ta bắt nạt bao nhiêu lần cả trường còn ai là không biết.” Rồi hần chỉ thẳng mặt tôi: “Hoàng Thùy Lâm, cô tài giỏi tôi thực sự khâm phục nhưng Từ Duệ tôi bị bạc nhất là cái loại ma cũ bắt nạt ma mới. Đừng tưởng Tiểu Linh hiền lành mà cô có thể tùy ý bắt nạt, chúng tôi sẽ bảo vệ bạn ấy nên cậu đừng mơ đụng vào dù chỉ là một sợi tóc của bạn ấy.”

Tôi muốn hóa đá. Từ đâu lại nhảy ra cái tên bảo vệ bốn mắt Từ Duệ này? Nhưng đó còn chưa phải là tất cả, kinh ngạc hơn là vị học trưởng tên Cao Tình Viên đưa đến trước mặt tôi một cái Ipad sành điệu mà trọng tâm ở chỗ nó đang phát đoạn video về cuộc “gặp gỡ” của tôi và Cao Tuệ Linh.

Wow, thật bất ngờ a! Đoạn video được quay dưới một góc độ hoàn toàn khác với đoạn mà Thùy Anh nhận được, dù nhìn thế nào cũng là tôi hoàn toàn cố tình đẩy ngã cô ta. Ôi, điên mất, nước sông Hoàng Hà cũng không thể rửa hết tội của tôi được rồi.

Thùy Anh lên tiếng bác bỏ: “Sự thật hoàn toàn không phải như vậy, chính Cao Tuệ Linh mới là người dựng lên tất cả, cô ta là tự mình ngã không liên quan đến Tiểu Lâm.”

“Chứng cứ rõ ràng rành rành ra đây rồi cô còn cố tình bênh vực cô ta làm gì. Nếu cô nói rằng Hoàng Thùy Lâm trong sạch thì cô có bằng chứng gì để chứng minh?”

Thùy Anh cúi gằm mặt, hai tay nó cuộn chặt lại thành nắm đấm, bàn tay xinh đẹp trắng nõn giờ đây nổi đầy gân xanh. Tôi biết nó đang tức giận thay tôi, cũng hận không thể giải oan ức cho tôi bởi vì chứng cứ duy nhất đã bị chính tay tôi hủy đi mất, còn đoạn video đang phát lúc này đây hoàn toàn không có một chút âm thanh nói chuyện nào nên càng khiến mọi người chĩa mũi dao vào tôi nhiều hơn. Aiz, chưa bao giờ tôi muốn xóa sổ cái trang web của trường như lúc này, tốc độ lan truyền quả thật vô cùng nhanh chóng. Chắc hẳn bây giờ không chỉ sinh viên mà ngay cả các thầy cô trong trường đều đã được mần nhãn với tin tức này rồi, tôi đây dù cây ngay nhưng đối với những lời bàn tán gièm pha ở mức báo động này vẫn không tránh khỏi có chút xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nhưng đều tôi càng không thể ngờ đến là nỗi đau tôi đang cật lực chôn sâu lại bị khơi gợi lại khiến tâm can tôi run rẩy.

38. Chương 33

CHƯƠNG 33

Tôi và Thùy Anh bị quây giữa một vòng tròn phải hứng chịu biết bao lời châm chích, lên án. Tội nghiệp con bạn tôi vì tôi mà phải chịu vạ lây, nó đã bao lần bảo vệ tôi từ ngày hai đứa còn để chễm chệ mà tôi lại chưa một lần phải vì nó mà hi sinh bản thân như nó đã làm. Thùy Anh so với làm bạn bè thì lại giống chị gái của tôi hơn.

Nữ sinh đỡ Cao Tuệ Linh tỏ rõ thái độ chán ghét đối với tôi, hừ mũi: “Tiểu Lâm à, bạn cho tôi cảm nhận quá nhiều điều bất ngờ đấy, nhưng nhờ vậy tôi mới nhận ra được bạn cáo già hiểm độc như thế nào, trông mặt mũi xinh đẹp như vậy, gia đình cũng gia giáo như vậy mà lại đi làm chuyện ăn cắp của người khác.”

“Ăn cắp sao?” Tiếng xì xầm bàn tán vang lên khắp khu vực lán xe và chính tôi cũng kinh hoàng khi nghe lời buộc tội này.

Thùy Anh tính phản bác nhưng tôi giữ tay nó lại, tôi muốn biết tiếp theo cô gái kia sẽ cho tôi ăn thêm trái bom nào.

Không ngoài sự mong đợi của tôi, cô ta giống như là bắt gặp sự ngạc nhiên tột độ của mọi người liền vội vã che miệng lại, giả bộ như mình vừa lỡ lời: “Ồ, mọi người không biết gì sao? Vậy cứ coi như tôi chưa nói gì hết nhé!”

Nếu mọi người chịu để yên chuyện thì hội đồng tám chuyện không còn là hội đồng tám chuyện nữa rồi,

“Lý Doanh Doanh cô nói đi!”

“Mau nói đi, đằng nào thì cũng đã nói ra rồi.”

Vô số tiếng thúc giục cất lên, cô gái tên Doanh Doanh kia thật sự khiến tôi khâm phục về tài diễn xuất hạng nhất của cô ta, sắp sánh kịp với em gái quốc dân họ Cao kia rồi.

Cô ta nhìn tôi với ánh mắt áy náy: “Xin lỗi Thùy Lâm, là tôi lỡ miệng. Nhưng mà chúng ta đều là bạn học với nhau, nói thế nào thì cũng giống như anh chị em cùng chung một mái nhà là ngôi trường này vậy nếu đã nói rồi thì để tôi nói nốt rồi mọi người cùng góp ý giúp bạn sửa sai nha.”

Cảm tưởng của tôi lúc này: cần một cái chậu cỡ lớn để xả hết cơn buồn nôn do cô ta gây nên. Quả thực tôi rất rất muốn cái bạt tai của tôi xức tiến thẳng vào mặt cô ta cho chừa cái thói sủa rồi cắn người lung tung nhưng lại cố nhịn. Còn Thùy Anh, bàn tay nó sớm đã siết chặt lại thành nắm đấm tưởng chừng như chỉ cần tôi buông nó ra liền có kẻ sẽ phải rằng máu lẫn lộn.

Lý Doanh Doanh lạnh lạnh nói: “Thực ra bạn gái thực sự của huyền thoại Lục Chấn Phong khoa kiến trúc trường ta trước giờ vẫn luôn là Tuệ Linh, họ cũng đồng thời là thanh mai trúc mã của nhau.”

Nghe tới đây cả một khu vực rộng lớn vang lên những tiếng “Ồ” kinh ngạc, còn Cao Tuệ Linh thì xụi lơ được đỡ ngồi xuống cái ghế đá gần đó.

“Từ lúc còn nhỏ anh Chấn Phong đã luôn bảo vệ và che chở cô ấy, tôi sống ở khu phố gần đó cũng có lần tham gia vào một đám trẻ con bắt nạt Tuệ Linh nên được chứng kiến rất nhiều chuyện. Tình cảm của hai người bọn họ khiến tất cả chúng tôi đều ngưỡng mộ, sau đó vì chuyện gia đình cô ấy phải theo gia đình đến Thụy Sĩ nhưng tình cảm của họ không vì khoảng cách địa lý mà trở nên phai nhạt mà ngày càng trở nên sâu đậm hơn.”

Cô ta nói đến đây trong đám đông bắt đầu có người sụt sịt cảm động.

“Mọi người đều biết trước giờ học trường Chấn Phong đối với nữ sinh rất lạnh lùng, không tiếp xúc cũng không để ý đến. Đó không phải là bản tính của anh ấy mà là do trong lòng anh ấy sớm đã tồn tại và chứa đầy bóng hình của một người con gái không thể đặt thêm một hình bóng thứ hai, và người con gái đó không ai khác chính là Tiểu Linh.” Cô ta nói đầy một hơi sau đó ngừng lại để hít thở không khí giống như chưa bao giờ được thở rồi lại tiếp tục: “Vậy tại sao thời gian gần đây học trường lại có thể cùng với bạn học Thùy Lâm dây dưa không dứt? Luận về tài giỏi, Tiểu Linh cũng rất tài giỏi, luận về sắc đẹp, cái này còn cần phải bàn đến sao, Tiểu Linh so với bạn học Thùy Lâm chắc chắn là không thể thua được. Vậy thì xét tổng thể lại thì Tiểu Linh có điểm nào kém hơn bạn học Thùy Lâm chứ?” Cô ta đắc ý nói, ánh mắt hả hê chằm chọc chưa từng ngừng bắn về phía tôi: “Tôi nói như vậy chắc hẳn mọi người đã tìm được cho mình một lời giải đáp chính xác rồi phải không?”

“Chắc chắn là sử dụng thủ đoạn của hồ ly tinh rồi, thật không biết xấu hổ.”

“Thì ra cũng chỉ là loại con gái lăng lòa thích đi quyến rũ đàn ông của người khác...”

“Bla... bla... bla...”

Tôi cay đắng nhẫn nhịn quá đủ rồi, nhân phẩm của tôi, danh dự của tôi bị những lời lẽ xúc phạm kia tổn thương nghiêm trọng. Cả cái kiêu giả mù mưa sa mèò khóc chuột của Cao Tuệ Linh kia cũng khiến máu tôi sôi trào. Tôi buông tay Thùy Anh, một đường thẳng tắp tiến tới chỗ Cao Tuệ Linh nhưng ngay lập tức có một hàng hậu vệ vây xung quanh cô ta, về mặt dữ dằn hỏi tôi:

“Cô muốn làm gì? Lại muốn bắt nạt em ấy nữa sao?”

Người này tôi biết. Hẳn chính là bạn học cùng lớp của Lục Chấn Phong. Hừ, lòng người thật dễ đổi thay, tôi còn nghĩ anh ta có thiện cảm với tôi cơ đấy, ít nhất là trong đoạn thời gian tôi và Lục Chấn Phong quen nhau. Lúc đó hẳn còn vui đùa nói chuyện với tôi, còn trêu chọc gọi tôi là chị dâu nhỏ nữa. Giờ thì sao? Nhìn tôi như nhìn kẻ thù không đội trời chung vậy.

Tôi thờ ơ, đứng đưng tiến lại gần thêm một bước. Một lực đạo mạnh từ hần truyền đến hai bả vai tôi khiến tôi ngã xuống đất. Cô chân tôi đau đớn, cánh tay cũng vì quệt xuống nền bê tông thô cứng mà trầy xước rướm máu.

Thùy Anh hốt hoảng đỡ tôi dậy, gào lên với hần: “Cao Chí Hằng, anh mẹ nó có còn là đàn ông hay không?”

“Tiểu Anh, em không thể trách anh được, tất cả đều là do cô ta tự mình chuốc lấy. Anh chỉ là đang trả lại cho cô ta một phần vận những gì cô ta đã làm với Tuệ Linh mà thôi.”

“Tuệ Linh, Tuệ Linh, lúc nào cũng là Cao Tuệ Linh. Sao lại đổ hết tội cho Tiểu Lâm, nó chẳng làm gì sai cả. Anh có còn là người anh họ luôn luôn công bằng của em hay không?” Thùy Anh lớn tiếng chất vấn.

“Tiểu Anh, anh...”

“Thôi đi, cô ta xứng đáng bị như vậy.” Một đám người nói rồi một đám lại cười hả hê.

Trong mắt họ tôi thực sự đã biến thành một kẻ độc ác xấu xa.

“Đừng cậy mình là người tài giỏi mà lên mặt với người khác, mọi người hãy xem kì thi tới ai mới là người đứng thứ nhất, để xem bạn học Thùy Lâm có hay không còn có thể giữ được tốt vị trí của mình.” Lại là cô bạn Doanh Doanh thích cần người kia.

“Đúng vậy, Tuệ Linh cố lên, nhất định phải làm cho ai đó sáng mắt.”

Tôi muốn khóc và cũng muốn chạy trốn, trong lòng tôi đang rất đau đớn vì bị sỉ nhục nhưng tôi biết mình không thể tỏ ra yếu đuối vào lúc này bởi như vậy sẽ chứng tỏ những gì bọn người đã nói hoàn toàn đúng, càng muốn giải thích mình oan sẽ càng làm cho họ thêm khẳng định và buộc tội tôi mà thôi. Tôi gạt tay nhẹ tay Thùy Anh, tự mình đứng dậy để giành lại niềm kiêu hãnh của bản thân.

“Các người đang làm trò gì vậy?” Một tiếng thét giận dữ làm cả đám đông nhón nháo im bật.

39. Chương 34

CHƯƠNG 34

Ánh mắt tôi như đại ra, quên mất cả cái chân đau đang bắt đầu sưng to. Tại sao anh lại xuất hiện tại nơi này, vào thời điểm này? Tôi dường như thấy được cả một tầng hào quang bao quanh anh. Khoảnh khắc này tôi thật sự tin rằng anh chính là thiên sứ mà Chúa đã ban xuống để bảo vệ tôi.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, ánh mắt tức giận nhìn về phía đám đông. Tuy phải ngược lên để đối mặt với đám người kia nhưng một chút cũng không làm mất đi phong độ vốn có của anh.

“Các em náo loạn đã đủ chưa vậy? Cả một tập thể đông người lại túm vào khi dễ một người như thế này sao? Tinh thần tập thể đoàn kết là cần thiết nhưng nó không dùng để vận dụng trong tình huống như lúc này.”

“Nhưng thưa thầy, rõ ràng là Hoàng Thùy Lâm sai vậy mà một lời xin lỗi thỏa đáng dành cho Tuệ Linh cũng không có.” Một người trong đám đông lên tiếng: “Thầy không còn công tác ở trường nên thầy không biết những việc mà Hoàng Thùy Lâm đã đối xử với Tuệ Linh đâu, hơn nữa vì thầy là anh trai cô ấy nên bảo vệ cô ấy là điều hiển nhiên.”

Cao Tuệ Linh yếu đuối từ trên ghế đá đứng lên đến bên cạnh tôi, giọng nói êm dịu như nước mùa thu: “Mọi người đừng nói như thế, Tiểu Lâm thực sự vô tội. Tất cả chỉ là vô tình mà thôi, bạn ấy thực sự rất tốt...”

“Em cũng biết là cô ấy vô tội cơ à?” Thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Phải, giọng nói này, thái độ này chỉ Lục Chấn Phong mới có, từ khi Thiên Vũ đến thì anh ta cũng đã xuất hiện, có điều là anh chỉ đứng đó như một vị khán giả mà thôi. Nhưng cái dáng vẻ cao cao tại thượng cùng cái khí chất bất phàm đó dù cho ở nơi nào, trong hoàn cảnh nào cũng không gì có thể che lấp. Một vẻ đẹp băng lãnh mà diễm đảo chúng sinh và tôi cũng đã từng là một thành phần bị mê hoặc trong đó. Nhưng chỉ là đã từng mà thôi.

Sự lạnh nhạt của anh đã không sớm không muộn cắt đứt màn kịch làm người khoan dung độ lượng của Cao Tuệ Linh: “Cô ấy không có lỗi nhưng tại sao em lại cư xử như mình là người phải chịu oan khuất vậy? Tiểu Linh, em khiến anh thất vọng quá.”

Trước lời nói đầy vẻ trách móc của Lục Chấn Phong, cô ta chỉ biết lắc đầu cùng nước mắt tuôn rơi: “Anh, nghe em giải thích.”

“Không, em không cần nói gì hết. Để anh.” Anh nói nhưng lại không nhìn về phía đám đông mà giống như đang nhìn tôi không rời: “Tôi và Tuệ Linh thật đúng là thanh mai trúc mã, và từ ngày còn nhỏ tôi đã luôn che chở, bảo vệ cô ấy nhưng đó chỉ xuất phát từ tình cảm anh em, giữa chúng tôi chưa bao giờ tồn tại cái gọi là tình yêu.”

Sau đó anh lại nói, trên môi nở nụ cười so với băng tuyết còn lạnh hơn: “Bạn học Doanh Doanh, nghe cô nói thì có vẻ cô hiểu rất rõ về tôi. Điều này làm tôi thực sự rất ngạc nhiên đó vì chính tôi cũng không hề biết mình là con người như vậy.”

Đám đông đang im lặng lại bắt đầu xì xầm bàn tán, mà cô bạn Lý Doanh Doanh kia gương mặt được trang điểm tỉ mỉ sớm đã trở nên vụn vỡ khó coi.

Đôi môi nhạt thêch của tôi nở nụ cười, nỗi oan của tôi e rằng qua lời nói của anh ta và màn nước mắt như hoa lê đài vũ của Cao Tuệ Linh càng trở nên khó được hóa giải, mà mọi người dường như lại càng căm ghét tôi hơn, một mực gán cho tôi cái bộ mặt hồ ly tinh. Tốt thôi, dù sao Thiên Vũ sớm đã bị tôi gọi là hồ ly, giờ tôi là hồ ly tinh coi như đã tu luyện nhiều hơn anh trai một chút rồi. Tôi biết Cao Tuệ Linh đau lòng, bị người mình yêu ở trước mặt mình lại bảo vệ một người con gái khác, nước mắt kia có lẽ là chân thật nhưng cô ta thương tâm không có nghĩa là phải kéo tôi đau cùng.

Cao Chí Hằng đối mặt với Lục Chấn Phong, tức giận nói: “Cậu sao có thể phụ bạc Tiểu Linh. Hoàng Thùy Lâm có gì hơn em ấy mà cậu lại vì cô ta mà bỏ rơi người vẫn luôn yêu mình?”

Những người ở đây cũng như vậy gán lên người anh cái cụm từ “cạn tình cạn nghĩa” nhưng đáp lại họ là ánh mắt sắc lạnh bén nhọn như ẩn chứa trong đó là cơn thịnh nộ của một con mãnh thú.

“A Hằng, cậu tốt nhất nên xin lỗi Tiểu Lâm vì vết thương của cô ấy, cũng đừng chỉ tin vào những gì từ một phía. Cậu là người chín chắn chẳng lẽ cũng như bọn họ không phân biệt được phải trái hay sao?”

“Xin lỗi? Cô ta đừng bao giờ mong nghe được những lời đó từ tôi.” Cao Chí Hằng quét ánh mắt lạnh lẽo cùng ghét bỏ qua người tôi rồi dùng dưng tức giận bỏ đi.

Tôi tự mình đứng dậy cố gắng không quan tâm đến sự phỉ báng của đám người kia nữa. Bàn tay tôi tùy ý gạt đi nước mắt trên má Cao Tuệ Linh, mặt đối mặt với cô ta tôi cười nhàn nhạt: “Cô không biết khóc như vậy trông cô rất xấu xí ư? Phấn cũng trôi rồi này... Chắc chắc... Tôi không biết trong lòng cô lúc này như thế nào, là thật sự đau đớn đến tận tâm can hay hả hê vui sướng vì đã khiến tôi trở nên khốn đốn chật vật như hiện tại? Bất quá tôi cho cô hay, sự dối trá dù được che giấu rất tốt nhưng sẽ không bao giờ có thể là vĩnh viễn, rồi sớm hay muộn thì sự thật cũng sẽ sớm được phơi bày trước ánh sáng.”

Từ gương mặt lướt xuống bờ vai cô ta, tôi vỗ nhẹ: “Còn về kì thi, hai chúng ta không ai có thể nói trước được điều gì... vậy nên lo ôn tập cho tốt nhé, em gái quốc dân.”

Kết thúc những lời muốn nói tôi rời khỏi đám đông bằng sự giúp đỡ của Thiên Vũ và Thùy Anh.

“Tiểu Lâm...” Bàn tay anh nắm lấy tay tôi, cảm giác quen thuộc ủa về những đối với tôi nó chỉ là quá khứ.

Tôi rút tay lại, mỉm cười nhìn anh, nụ cười chân thành như đối với một người bạn: “Cảm ơn.”

Chiếc xe BMW của Thiên Vũ từ từ khởi động, chúng tôi ra khỏi trường học một đường thuận lợi tới bệnh viện thành phố.

Nhìn cái cổ chân quấn mấy lớp băng tôi thở dài thườn thượt. Được rồi, có gì to tát đâu chỉ là trật khớp và bong gân thôi mà. Trước sự tra hỏi dồn dập của bố mẹ tôi chỉ có thể trợn mắt nói dối là do mình đi đứng không cẩn thận nên bị ngã, ai, tôi thừa biết là mình không thể qua mắt được mọi người nhưng mà tôi không muốn khiến họ thêm bận lòng vì mình nên chỉ còn cách như vậy. Có lẽ hiểu được lòng tôi nên bố mẹ cũng không nói gì thêm nữa, họ chỉ dặn dò mấy câu rồi thôi.

Cuộc sống của tôi vẫn tiếp diễn, chẳng qua là phải đối mặt với thái độ xa lánh của bạn học trong trường cùng với việc tạm thời phải vác thêm cái chân giò đi học. Phải nói lòng dạ con người thay đổi còn nhanh hơn lật một tờ giấy a, bạn bè trong lớp dường như không còn tín nhiệm tôi như lúc trước nữa, ngoài mặt họ cư xử như không có chuyện gì nhưng sau lưng lại không ngừng nói xấu và xì xầm về tôi. Bên cạnh tôi lúc này chỉ còn lại vài đứa con gái thân thiết cùng với mấy thằng con trai ngày thường vẫn độc mồm độc miệng trù ẻo tôi thế này thế kia, thật đúng là khẩu xà tâm Phật chứ nào có giống như bọn người kia miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

“Hôm nay mày đi tháo băng và kiểm tra lại vết thương hả?” Thùy Anh và Thảo Linh đặt khay cơm xuống ngồi cùng bàn với tôi.

Tôi lơ đãng gật đầu: “Ồ, sao thế cưng?”

“Tan học bọn tao đi cùng mày tới bệnh viện nhé.” Thùy Anh nháy nháy mắt với tôi.

Xời, làm bạn với nó bao nhiêu năm nay tôi lại không biết tổng nó đang nghĩ cái gì ấy! Đến bệnh viện cùng với tôi chỉ là cái cớ, thực ra là muốn đến gặp anh chàng bác sĩ đẹp trai khoa ngoại đã băng bó cho tôi mới là chủ yếu. Lại còn bày đặt lôi kéo Thảo Linh.

Thảo Linh nhìn Thùy Anh cười gian hai tiếng rồi mắt chợt sáng lên như đèn pha ô tô khi nhìn vào cái hộp tiện lợi của tôi: “Hôm nay mày có món gì?”

“Cháo.” Tôi thản nhiên đáp, tay cũng không nhàn rồi mà bắt đầu mở tiện lợi và lấy thìa xúc. Mặt hai đứa kia liền theo đó mà ngẩn tũn lại.

Thùy Anh đen mặt: “Lại là cháo. Cả tuần này mày đều ăn cháo, hết gân lợn lại đến gân bò,... mày có thấu hiểu cho nỗi khổ của những kẻ ăn ké như bọn tao không?”

“Tao thấy bình thường mà. Cháo dinh dưỡng rất có hiệu quả cho việc phục hồi vết thương, đặc biệt là bong gân và trật khớp.”

Hai con bé nào đấy chẳng nói chẳng rằng cầm đầu cầm cổ vào xúc cơm ăn một chút cũng không có ý định xơi mú cái món cháo của tôi nữa. Ai dờ, đúng là tay nghề của mẹ tôi càng ngày càng lên cơ, quả là đáng tiếc cho hai kẻ đang liều mạng chiến đấu với hai khay cơm to vật vờ kia bởi vì hôm nay tôi tháo băng nên mẹ đặc biệt nấu món cháo tổ yến thơm ngon hảo hạng hơn mấy cái món cháo gân bò xương lợn kia nhiều.

Tôi vui vẻ húp từng miếng cháo. Bỗng một cảm giác đau đớn đến tê dại cùng với mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng khiến tôi hốt hoảng phun hết ngụm cháo trong miệng ra. Âm thanh rơi vỡ thanh thúy của mảnh chai va chạm với mặt đất, những giọt máu đỏ tươi cùng với tiếng la thất thanh của hai đứa bạn thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người trong canteen.

Thùy Anh hốt hoảng: “Mày làm sao vậy Tiểu Lâm?”

“Sao trong cháo lại có mảnh chai?” Thảo Linh dùng thìa khuấy trong tiện lợi đựng cháo, quả nhiên trong đó vẫn còn vài mảnh thủy tinh nhỏ trong suốt. Ai mà ác độc quá vậy?

Tôi che miệng nhỏ giọng nói: “Tao không sao, vết rách không quá lớn.”

“Suýt chút nữa thì thành người câm rồi còn nói không sao.” Thùy Anh kéo tôi dậy: “Đi, bọn tao đưa mày xuống phòng y tế.”

Dù đã ra khỏi canteen nhưng những tiếng xôn xao bàn tán vẫn vang lên không ngớt, đi xa thêm một đoạn nữa thì nhỏ dần và cuối cùng thì hoàn toàn yên lặng.

40. Chương 35

CHƯƠNG 35

Bác y tá trung tuổi làm việc ở trường này đã lâu năm thành thạo xử lý và sát trùng vết thương cho tôi, lắc đầu thở dài: “Sao dạo này cháu hay bị thương vậy Tiểu Lâm? Ăn uống kiểu gì mà để đứt lưỡi như vậy, suýt chút nữa là không ổn rồi.”

“Dạ cháu...” Tôi ngập ngừng không muốn nói.

“Là có kẻ đã bỏ mảnh chai vào đồ ăn trưa của nó ạ.” Thùy Anh tức giận nói.

Tôi ngăn việc Thùy Anh chuẩn bị kể hết tất cả ra để trút nỗi bực mình, cười cười nói với bác y tá: “Cũng không có gì đâu bác chỉ là một chút ganh đua giữa tụi sinh viên bọn cháu thôi.” Ôi, cái lưỡi của tôi, đau muốn chết.

Bác y tá lại thở dài: “Đám sinh viên trẻ tuổi các cháu thật là... sao lại ganh đua theo kiểu đáng sợ thế này chứ?”

Ba đứa chúng tôi ngoài cười trừ ra thì vẫn chỉ có cười trừ.

“Thôi, ba đứa về đi muộn rồi đây bác cũng phải về nghỉ trưa cái đã. Mà Tiểu Lâm cháu phải nhớ cẩn thận với vết thương đấy, cố gắng đừng để bị chảy máu nhé.” Bác y tá dặn dò rồi bắt tay vào thu dọn đồ đạc.

Trên đường đến bệnh viện, Thảo Linh dăm dăm chiêu chiêu nói: “Tiểu Lâm, mày nghĩ lại xem có điều gì khả nghi không? Khi không lại có mảnh chai trong cháo bác Dung nấu...”

“Đúng vậy, mày nhớ kĩ lại xem sao.” Thùy Anh nói.

Tôi nhú mày, trong miệng lẩm nhẩm đau: “Không biết nữa, lúc đến trường tao đã để tiện lợi trong tủ đồ cá nhân...”

“Đấy, mấu chốt chính là chỗ đấy!” Thùy Anh hô lên.

“Chắc chắn có kẻ đã động chân động tay với tủ đồ của mày.” Thảo Linh xoa cằm: “Tao đoán không chừng chìa khóa tủ của mày đã có ‘bản sao’ rồi. Nhớ vụ tẩy chay lần trước không?”

Tôi ngẩn người. Quả đúng vậy, lần đó trong tủ đồ của tôi đột nhiên xuất hiện rất nhiều rác rưởi, còn có cả răn và rết.

“Nhưng mà đó là do Lục Chấn Phong làm mà. Còn bây giờ đâu phải.” Thùy Anh cắt ngang.

Thảo Linh lắc đầu, dùng ngón tay trở làm bộ như muốn dí đầu Thùy Anh: “Bà nội của tôi ơi, suy nghĩ kĩ thêm một chút đi. Chẳng lẽ chính tay Lục Chấn Phong bỏ rác với mấy con vật kinh dị đó vào sao?”

Tôi hiểu rồi. Những kẻ phá tôi lúc trước bây giờ đều đứng về phía Cao Tuệ Linh, coi cô ta như bảo vật mà che chở nâng niu, chiếc chìa khóa tôi bị trộm ngày đó chưa hề bị hủy đi mà một lần nữa lại trở thành công cụ hãm hại tôi.

“Rốt cuộc là kẻ khốn nạn nào đã làm vậy?” Thám tử Thảo Linh ngoài than thở chính là thở than.

“Thôi bỏ đi, đừng cố truy cứu nữa. Kẻ đó dễ gì để chúng ta vạch mặt, vậy nên cứ thôi đi cho đỡ đau đầu.” Tôi xua tay.

“Mày đúng là nói mãi không sửa.” Thùy Anh cau có: “Bảo mày đừng có tốt bụng quá mà không nghe. Tao nói giữ lại đoạn clip đó lại chẳng chịu để tâm, giờ thì hay rồi, hàm oan mà không giải được, ngược lại còn bị hãm hại đến thâm.”

Thảo Linh ngạc nhiên: “Là đoạn clip về Tiểu Lâm và Cao Tuệ Linh à?”

“Ừ. Chính nó đấy.” Thùy Anh lơ đãng đáp rồi cũng không nói gì thêm nữa.

Tôi nhàn nhạt cười: “Ừ thì giờ tao cũng thấy hối hận rồi đấy.”

“Quá muộn rồi.” Hai đứa kia mỗi đứa một bên gần như cùng một lúc hét vào tai tôi khiến màng nhĩ tôi rung lên, đầu kêu ong ong. Ôi, điếc mất.

Tan học, về đến nhà cũng đã gần đến bữa tối. Chị Phương từ trong nhà chạy ra hồ hởi nói: “Tiểu Lâm, hôm nay em về trễ quá vậy? Chị nhớ là em đâu có giờ học buổi chiều đâu, mà sao trông em có vẻ mệt mỏi quá?”

Chị Phương hỏi dồn dập làm tôi không biết phải trả lời từ câu nào nên đành cười cho có lệ: “Em đi tháo băng.”

“Thôi bỏ đi, bỏ đi, không hỏi chuyện này. Em mau đi tắm rửa đi rồi còn ăn tối, hôm nay hai bác kêu chị chuẩn bị cả một bàn tiệc vì em đấy. Mừng em lành vết thương.”

Trời, phải vất vả nấu ăn mà sao chị phấn khởi ghê vậy? Tôi cười tươi rói chạy lên lầu, chỉ một cú trật khớp với bong gân thôi mà được đãi ngộ bằng cả một bàn tiệc, thế thì tôi nguyện mỗi tháng trật khớp với bong gân một lần.

Cả nhà bốn người ngồi trước bàn ăn, tôi nhìn thành quả một buổi chiều của chị Phương mà trong lòng thấy vui rạo rức. Tôi cười toe toét giả bộ khiêm tốn: “Ba người đâu cần phải vì con mà chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, chỉ là vết thương không đáng kể thôi mà.”

“Bớt ảo tưởng đi tiểu thư, cô chẳng qua chỉ là được hưởng ké thôi chứ nhân vật chính hôm nay là anh trai cô kia.” Mẹ tôi thẳng tay tát cho tôi một gáo nước lạnh.

“Anh con?”

“Ừ.” Bố gật đầu: “Gia đình mình cũng đoàn tụ lâu rồi mà chưa được cùng nhau ăn bữa cơm nào. Lần này nhân dịp anh con có tin vui nên cả nhà liền tổ chức, coi như là một mũi tên trúng vài con chim nhạn, ha ha ha.” Tiếng cười của bố vang khắp phòng.

Tôi nước mắt ầng ậng nhìn chị Phương thế mà chị trả lại tôi là mấy tiếng cười hi hi rất là ngây thơ vô số tội.

“Mà có chuyện gì vui vậy ạ?” Tôi hỏi.

Lạ nha, anh tôi còn chưa có lấy vợ nha, sao lại có thể có “tin vui” được. Hay là... trời ơi, sao anh ấy nở lòng nào làm cho con gái nhà người ta mang bầu trước hôn nhân như vậy?

Cốp!

“Ui da, sao mẹ gõ đầu con?” Tôi ôm đầu muốn khóc mà không khóc được.

Mẹ tôi bỏ cái đĩa xuống: “Cái con bé này, mày tưởng mẹ không biết mày đang suy nghĩ bậy bạ cái gì hả. Tin vui mà bố mày nói là việc Tiểu Vũ nhận được giấy mời của trường Đại học Cambridge kìa.”

“Anh con sắp xuất ngoại sao?” Tôi xoa cục u trên đầu, giọng nói có chút tiếc nuối.

Mẹ tôi liền thoáng: “Ừ, khoảng ba hoặc bốn tháng nữa. Ai, đúng là con trai do tôi sinh ra có khác, giỏi ghê cơ, còn trẻ như vậy mà đã sắp trở thành giảng viên của một trường đại học quốc tế danh tiếng rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Ồ, anh ấy không phải là giảng viên môn Anh văn sao? Như thế nào người Anh còn cần giảng viên dạy tiếng Anh?”

Bố tôi cười: “Tiếng Anh chẳng qua là ngôn ngữ con bắt buộc phải thông thạo khi đi du học ở các nước châu Âu mà thôi. Chuyên môn của Tiểu Vũ là nghiên cứu về hóa học con ạ.”

Tôi muốn gào thét, sao ông trời lại bất công thế, cùng được một mẹ sinh ra mà sao anh ấy lại lấy hết phần ưu tú của tôi, tại sao?

Tôi ngó nghiêng: “Vậy anh ấy sao chưa tới ạ?”

Kính koong! Kính koong!

Đấy, nhắc là tới liền, công nhận cái miệng tôi thiêng dễ sợ.

Chị Phương đứng dậy: “Để cháu đi mở cửa cho.”

Vừa thấy anh vào tôi liền giả bộ oán thán: “Anh hai có tin tốt như vậy mà cũng không thèm nói cho em biết nha!”

Thiên Vũ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, lại dùng cái hành động xoa đầu tôi như cún con: “Chẳng phải giờ em đã biết rồi đó sao?”

Hừ, thế thì còn nói làm gì, người ta là cần tình cảm anh em gần bó như keo sơn kìa. Tôi giận dỗi nguýt anh một cái rõ dài.

Chị Phương vừa bưng tô canh vừa giục: “Thôi, mọi người ăn cơm đi ạ không kéo thức ăn lại nguội hết.”

Một bàn ăn rực rỡ sắc màu như thế kia mà sao một chút tâm trạng ăn uống tôi cũng không có vậy. Nhâm rồi, phải là muốn ăn cực kì nhưng lại không dám đụng đũa chỉ có thể ăn mấy món thanh đạm. Ôi, còn có cái khổ nào khổ hơn cái khổ này không hả trời!

“Con chuẩn bị mọi thứ đến đâu rồi, Tiểu Vũ?” Bố tôi hỏi.

Anh cười: “Cũng gần như là xong hết rồi ạ, dù sao thì vẫn còn nhiều thời gian mà bố.”

Tôi gắp gắp cơm trong bát im lặng nghe mọi người nói chuyện. Mẹ tôi gắp cho anh một bát đầy thức ăn rồi lại đẩy sang cho tôi một bát nhiều y như thế. Mẹ nói: “Sang bên đấy con nhớ phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng để bị bệnh nghe chưa.”

“Mẹ đừng lo, con đã gần 26 tuổi rồi chứ có còn là đứa trẻ 6 tuổi nữa đâu. Con thấy không biết tự chăm sóc bản thân là Tiểu Lâm mới đúng a.” Thiên Vũ cười nham nhở rồi còn bẹo má tôi.

Nằm mà cũng trúng đạn là sao, tôi đây đã ra sức im lặng rồi mà vẫn bị anh bắn tới. Ái ui, cắn trúng đầu lưỡi rồi, tôi muốn chết quá. Đau mà không dám nói, trong miệng tôi mùi máu tanh lại dâng lên.

Mẹ nghe anh trai nói thế thì thở dài, lại gấp thêm thức ăn vào bát của tôi: “Đấy, không nói đến thì thôi chứ nói đến rồi mẹ không thể không nói lại, con bé Tiểu Lâm này 20 tuổi đầu rồi mà còn đi đứng không nên thân lại để ngã đến thảm hại.”

Tôi xụ mặt, Thiên Vũ lại cười: “Em con là thế mà mẹ, vừa hậu đậu lại vừa vụng về, sau này ai rước phải em ấy chắc thổ huyết mà chết mất.”

Tuy mồm miệng độc ác nhưng hành động của anh lại rất quan tâm, anh gấp vào bát tôi cái đùi gà sốt tương hấp dẫn: “Ồ hay, con bé này hôm nay sao im hơi lặng tiếng thế, mọi khi phản công lại anh ghê lắm cơ mà. Còn cái tâm hồn ăn uống dạt dào đi đâu mất rồi?”

Tôi cười gượng gạo gấp trả lại cái đùi vào bát anh, nói lí nhí: “Hôm nay em thấy hơi mệt nên ăn uống không thấy ngon gì hết.”

Cái mặt tôi mặc dù đang gần như cắm vào bát cơm nhưng vẫn có thể tưởng tượng được sự kinh ngạc của mọi người.

Rằm.

Tiếng đập bàn uy nghiêm của bố khiến tất cả mọi người trong bàn ăn dừng đưa ngược lên.

“Tiểu Lâm, con hôm nay rốt cuộc là bị làm sao? Có biết thái độ hôm nay của con làm ảnh hưởng đến bữa ăn của mọi người hay không? Con nhìn mình xem cái mặt có hay không giống cái mặt của nhà có đám tang?” Bố nổi giận thật rồi: “Con học ở đâu cái thói gầy cơ lưng tung vậy hả? Còn ra thể thống gì nữa.” Ông đập đôi đũa xuống bàn nghiêm khắc nhìn tôi.

Mẹ tôi dịu giọng: “Tiểu Lâm nói cho mọi người biết con gặp vấn đề gì ở trường sao? Từ lúc con về nhà đến giờ mẹ thấy con rất lạ không có lú ra lú rú như mọi ngày.”

Tôi lắc đầu, giọng như muỗi kêu: “Con không có vấn đề gì cả.”

Đột nhiên Thiên Vũ nắm chặt vai tôi, xoay người tôi qua đối diện với anh: “Tiểu Lâm, há miệng ra cho anh coi.”

Tôi lại lắc đầu, môi mím chặt. Trong miệng tôi lúc này đã chảy đầy máu, rất đau.

Ánh mắt anh trở nên giận dữ, anh quát: “Anh nói há ra.”

41. Chương 36

CHƯƠNG 36

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh nổi giận, thì ra lại đáng sợ như vậy, còn đáng sợ hơn cả cơn thịnh nộ của bố. Tôi run rẩy há miệng, máu cũng theo đó mà chảy ra. Chị Phương và mẹ la lên thất thanh rồi vội chạy đi lấy nước cùng hộp cứu thương.

“Sao lại thế này, Tiểu Lâm?” Bố tôi từ nghiêm nghị chuyển sang lo lắng.

Một câu nói của Thiên Vũ cắt đứt tất cả ý niệm trong đầu tôi: “Em đừng mong rằng có thể nói dối qua mắt mọi người.”

Nhận cốc nước từ tay chị Phương, tôi súc miệng rồi dè dặt nói: “Có ai đó đã bỏ mảnh chai vào hộp đựng đồ ăn trưa của con để trong tủ đồ cá nhân...”

Chị Phương kêu lên: “Trời ơi, ai mà ác nhân thất đức như vậy!”

“Thật là quá đáng lắm rồi, lần trước đây em ngã đến trật khớp bong gân lần này là mảnh chai. Rồi sẽ còn chuyện gì nữa độc ác hơn đây? Anh nhất định phải nhúng tay vào thôi.” Thiên Vũ vừa kiểm tra vết thương của tôi vừa tức giận nói.

“Tiểu Vũ, con vừa nói sao cơ? Tiểu Lâm bị ai đẩy ngã?” Bố tôi không hề bỏ sót bất kì thông tin chi tiết nào, từ lời nói của Thiên Vũ tìm được đúng trọng tâm.

Còn anh, bắt chập hàng loạt cái nháy mắt cầu khẩn của tôi vẫn dứt khoát nói ra: “Tiểu Lâm ngã bị thương không phải do em ấy đi đứng không cẩn thận mà là bị người ta cố tình đẩy.”

“Mẹ biết ngay mà, ngay từ đầu mẹ đã nghi ngờ con bé nói dối mọi người rồi. Ôi khổ thân con gái của tôi...” Mẹ nhìn tôi rưng rưng nước mắt.

Bố tôi hỏi: “Tiểu Lâm, tại sao con không nói ra mà lại lựa chọn cách nói dối cả nhà? Con muốn chúng ta không lo lắng nhưng không phải chính là lại càng làm cho chúng ta lo lắng hay sao?”

Tôi cúi gầm mặt không nói gì, Thiên Vũ nhăn mày: “Con bé ngốc này, gia đình đối với em chỉ là những người cùng chui qua chui lại dưới một mái nhà thôi à? Em xem lúc này em giống thần đồng ở chỗ nào chứ, ngốc đến không thể tả nổi.”

Còn mẹ tôi, bà cầm điện thoại muốn làm um lên: “Mẹ phải gọi cho hiệu trưởng trường con hỏi cho ra ngô ra khoai mới được. Một ngôi trường đại học danh tiếng bậc nhất đất nước lại có thể xuất hiện những chuyện như thế này ư?”

Tôi hốt hoảng giữ lấy tay mẹ, để bà gọi đến trường lần này thì tôi đảm bảo mọi chuyện sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát: “Mẹ, chuyện này có gì to tát đâu mà phải làm kinh động đến thầy hiệu trưởng, mẹ đừng chuyện bé xé ra to có được không?”

“Cái gì mà không to tát, cái gì mà chuyện bé xé ra to, nếu không phải do số con may mắn thì giờ này con còn có thể ở đây ngăn cản mẹ sao? Con bỏ tay ra, mẹ nhất định phải gọi điện thoại.” Mẹ vùng vằng muốn gạt tay tôi ra, sức của bà khá lớn khiến tôi phải cố gắng lắm mới có thể kìm hãm lại được.

Tôi không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng sắp trào cả ra ngoài và còn không ngừng bắn ánh mắt cầu cứu về phía Thiên Vũ.

Cũng còn may lần này anh không chối từ, giọng anh ôn hòa mà ầm áp, dễ dàng xoa dịu cơn tức giận của mẹ: “Mẹ bình tĩnh đi rồi chúng ta cùng suy nghĩ biện pháp đơn giản mà công bằng nhất để giải quyết vấn đề này. Trước hết chưa cần kinh động đến ban giám hiệu nhà trường bởi kì thi học kì của Tiểu Lâm sắp tới rồi nếu mọi chuyện rùm beng lên thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến tính công bằng và trung thực của kì thi, mẹ cũng biết Tiểu Lâm em ấy sẽ không thể chấp nhận được một kì thi không trong sạch.”

Nghe anh nói, mẹ tôi trong mắt rõ ràng có một tia dao động nhưng vẫn lưỡng lự: “Nhưng mà...”

Đúng lúc ấy bố lên tiếng hoàn toàn chặt đứt tia do dự cuối cùng trong lòng mẹ: “Thôi, con nó đã nói vậy thì chúng ta nên để bọn trẻ tự giải quyết nếu như không được thì đến lúc đó phụ huynh can thiệp vào cũng vẫn chưa muộn. Dù sao thì chúng ta đã chắc chắn rằng chuyện này nhất định phải có một cái kết xứng đáng.”

Tôi quả thực rất muốn hô vang: Bố vạn tuế! Bố muôn năm! Nhưng là chưa kịp hành động gì đã nhận được lời giáo huấn của bố: “Còn con, đừng bao giờ để bố thấy chuyện như thế này phát sinh thêm một lần nữa. Nếu như thực sự xảy ra thì con đừng mong thuyết phục được chúng ta không làm lớn chuyện lên.”

Tôi cười hì hì gạt đầu như bầm tỏi. Và bữa tối lại tiếp diễn trong vui vẻ...

Cơm nước xong tôi leo tót lên phòng, đương nhiên là không quên việc lôi kéo ông anh trai đang chuẩn bị an tọa trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Cánh cửa phòng vừa đóng lại tôi ngay lập tức quay ngoắt lại lườm nguýt anh: “Hừ, anh được lắm, cứ nhiên bản đứng em.”

“Em là đang oán trách anh đó hả nhóc con?” Anh nhướn mày cười, rất vô sỉ túm tôi lại ra sức xoa đầu.

Tôi vùng vẫy thoát ra rồi gào thét: “Tên anh trai xấu xa biến thái, anh xem anh biến đầu em thành cái dạng gì rồi. Còn nữa em không phải nhóc con, em đã 20 tuổi là người lớn rồi đấy nhé!”

“Tâm hồn vẫn giống trẻ con.” Anh vẫn cứ như vậy cười nhạo tôi không thương tiếc.

“Không giống.” Tôi cãi.

“Giống.”

“Không giống.”

“Giống.”

“...”

Và thế là tôi đã bị anh đánh lạc hướng một cách ngoạn mục, quên mất luôn việc phải trách ai kia.

Tranh cãi một hồi, tôi lặn vật ra giường vừa thở hồng hộc vừa hỏi: “Tại sao anh lại muốn xuất ngoại?”

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, cười nói: “Không phải là vấn đề muốn hay không muốn đi. Khi anh chuẩn bị tốt nghiệp, hiệu trưởng đã đề cập tới chuyện muốn anh suy nghĩ việc ở lại trường làm giảng viên nhưng anh đã từ chối vì anh đã xa quê hương khá nhiều năm rồi, anh muốn trở về. Tuy nhiên anh cũng đã hứa với thầy rằng sẽ giúp đỡ khi nhà trường thực sự cần, và bây giờ thì như em biết đó...”

“Vậy anh sẽ ở bên đó luôn sao?” Tôi hỏi anh bằng giọng nói có chút mất mát. Mới đoàn tụ được không bao lâu vậy mà...

Cốp.

“Ui cha! Anh làm gì mà cốc đầu em?” Tôi ôm đầu méo mào. Chả đâu vào đâu mà hôm nay tôi đã bị ăn hai phát lôm đầu.

“Cô ngốc này, như thế thì chẳng phải anh thành kẻ biệt xứ rồi sao, dù có đi bao lâu đi chẳng nữa cũng phải trở về thăm quê hương chứ hướng hồ...” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi: “Hướng hồ anh chỉ đi có khoảng bốn năm thôi, anh đã tỏ ý rõ ràng với thầy hiệu trưởng rồi, sau khi kì hạn bốn năm kết thúc anh liền trở về nước tham gia nghiên cứu trong viện nghiên cứu quốc gia. Vậy nên em đừng có ghệt cái mặt ra như thế nữa.”

Tôi giả bộ: “Ai? Là ai đang ghệt mặt ra? Anh chỉ cho em biết với.”

Nhưng sau đó giọng tôi lại chùng xuống: “Nhưng em sẽ rất nhớ anh nha...”

Thiên Vũ dịu dàng nhìn tôi, anh nói: “Vậy em có thể đi cùng với anh, anh tin rằng bố mẹ nhất định không phản đối.”

“Thôi đi, em không muốn đâu.” Tôi hi hi cười: “Em không muốn bị lẫn trong đám người da trắng mắt xanh a.”

“Tùy em thôi.” Anh cười.

Tôi nhân cơ hội nhanh chóng chuyển chủ đề: “Tất niên trường em tổ chức vào tối ngày 20 âm lịch, anh là khách mời danh dự vậy có tới hay không?”

“Em thì sao?”

“Cũng chưa biết. Em không thích những nơi tụ tập quá đông người, với lại còn tùy thuộc vào kết quả thi nữa.”

Anh vỗ vai tôi: “Anh tin kết quả của em sẽ rất tốt. Nếu lúc đó em quyết định tham dự thì nói với anh, anh em mình có thể đi cùng nhau.”

“Và anh sẽ lại là người hộ tống cho em?” Tôi cười nham nhở.

“Nếu như em muốn.” Anh đáp lại tôi bằng một nụ cười nham nhở không kém.

Thế là tôi gật đầu.

Anh hỏi: “Còn cậu ta... có tới hay không?”

Tôi lắc đầu, cười nhạt: “Em không rõ. Sinh viên năm cuối đang bận rộn chuẩn bị cho kì thực tập, sắp tốt nghiệp rồi mà.”

“Cậu ta còn thực tập cái gì nữa không phải là đến thẳng tập đoàn Dương Phong ngồi vào vị trí chủ tịch hay sao?”

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của tôi, anh nói: “Hai năm trước cậu ta đã cầm trong tay tấm bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh tại trường Đại học Oxford rồi, học kiến trúc chẳng qua chỉ là để thỏa mãn sở thích thiết kế của cậu ta mà thôi. Em đừng thắc mắc tại sao cậu ta không tiếp tục học lên tiến sĩ bởi đối với một người đã lăn lộn trong thương trường từ rất sớm như cậu ta mà nói thì tấm bằng thạc sĩ đã là quá đủ rồi.”

Tôi ù ù cạc cạc: “Nhưng anh ta nhìn còn rất trẻ, sao lại có thể đã lấy được bằng thạc sĩ. Hơn nữa nếu tốt nghiệp Đại học Oxford cách đây hai năm thì bây giờ chẳng phải chỉ là sinh viên năm hai của Đại học A thôi sao?”

Thiên Vũ cười: “Cậu ta học vượt cấp chứ độ tuổi của cậu ta thực sự chỉ bằng sinh viên năm tư ở thời điểm hiện tại. Còn việc tại sao có thể trở thành sinh viên năm tư trong khi mới tốt nghiệp Oxford không lâu thì em đừng quên quan hệ của cậu ta với chủ tịch của trường.”

Hóa ra anh ta cũng huy hoàng như vậy chẳng trách mọi người đều tung hô anh như huyền thoại: tiền, tài, danh vọng đủ cả đã vậy bề ngoài còn xuất sắc hơn người. Nhưng mà... tôi không còn muốn quan tâm nữa.

Tôi xua tay: “Thôi, mặc kệ anh ta đi, đâu có liên quan gì tới chúng ta đâu, anh nói cái khác đi.”

Có anh trai thật là thích, được quan tâm chăm sóc nhiều hơn, lại còn có người chia sẻ, tranh luận cùng nữa. Hạnh phúc quá đi thôi!

42. Chương 37

CHƯƠNG 37

Thoảng cái đã tới thi học kì, nhưng để trôi qua được một tuần thi cử thì không gì vất vả bằng.

Thi xong môn cuối cùng, tôi bước ra khỏi phòng thi với tình trạng vật vờ nửa tỉnh nửa mê, bước chân nhẹ bẫng như đi trên mây. Thật không thể tưởng tượng được tôi lại có thể anh dũng ngủ quên mất gần một giờ đồng hồ trong môn thi cuối cùng này. Cũng may là còn có thể tỉnh dậy, nếu không thì chắc tôi phải nộp giấy trắng mắt. Mà nguyên nhân thì lại càng không thể ngờ đến. Một tuần nay tôi đều bị quấy rối giấc ngủ bởi những cú điện thoại đêm khuya. Dù đã tắt nguồn di động thì những cuộc điện thoại như vậy vẫn không chấm dứt mà chuyển sang điện thoại bàn. Mất ngủ dẫn đến việc phải vào phòng thi với trạng thái vật vờ. Những ngày thi vừa qua tôi đã phải cố gắng lắm mới có thể kiểm chế không gục xuống bàn khi làm bài nhưng mà hôm nay thì suýt chút nữa là tiêu đời. Ông trời, thật là làm khổ tôi biết chừng nào. Bây giờ tôi muốn ngay lập tức về nhà đánh một giấc no say nếu không chắc tôi chết.

Ngày 19 âm lịch, trên trang web của trường toàn là kết quả của kì thi học kì. Tôi và Thùy Anh ngồi chau chực trước cái laptop của nó, ngón tay nó run rẩy đăng nhập vào diễn đàn. Nói thực tôi thấy nó còn hồi hộp và lo lắng hơn cả lúc thi đại học, bất quá tôi đây cũng đâu có kém phần long trọng.

“Thế nào?” Tôi hỏi, chỉ thấy cái mặt của nó bừng sáng.

Nó hét lên: “Oh yeah! Cuối cùng thì tao cũng lọt top 15 rồi, thật hay mơ vậy?”

Tôi gõ vào màn hình xem kết quả thi của nó: Sinh viên Phương Thùy Anh số báo danh xyz, mã ngành zyx có điểm thi các môn như sau... xếp thứ 15 trên tổng số học sinh toàn trường. Là thật rồi chứ còn mơ màng gì nữa, không uống công nó cố gắng.

Còn tôi thì sao?

Tôi giục Thùy Anh: “Mày xem cho tao đi, không cần kết quả chi tiết chỉ cần biết thứ hạng thôi.”

Nó hiểu tâm trạng của tôi nên cũng mau chóng vào lại trang chủ diễn đàn, ngay lập tức top 15 của trường hiện ra. Tôi nhắm chặt mắt lại không dám hé ra xem. Tôi sợ nhìn thấy kết quả mà mình không mong muốn.

“Tiểu Lâm.” Giọng Thùy Anh ỉu xiu khiến trái tim tôi hụt hẫng, hai bàn tay che mắt cũng như không còn sức sống mà buông thõng. Ánh mắt tôi như dại ra. Tôi không còn muốn nhìn xem mình đứng ở vị trí thứ bao nhiêu và rốt cuộc là mình bị đánh bại bởi kẻ nào nữa.

Tôi dịch ghế đứng dậy nhưng bị Thùy Anh nắm chặt tay lại không cho đi. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt không rõ cảm xúc: “Không xem nữa?”

Tôi cười nhạt: “Còn cần thiết nữa sao?”

“Nhưng mà...”

“Thôi bỏ đi mày. Dù sao thì cũng đã thua rồi. Có đứng thứ hai hay thứ một trăm, một nghìn cũng giống nhau cả thôi. Tao về đây.” Tôi gỡ tay nó ra, giọng đều đều.

Khi tay tôi vừa chạm đến tay nắm cửa tiếng cười khúc khích của Thùy Anh vang lên, theo ngay sau đó là cái giọng lãnh lút như chim hót của nó: “Mày nói đúng. Nếu đã thua rồi thì thứ hai hay một trăm, một nghìn cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng thật lòng tao không chấp nhận nổi cái tính chưa lâm trận đã bỏ chạy của mày, đã chờ đợi lâu như vậy rồi thì còn sợ cái gì mà không xem. Hừ, xem đi, vị trí của mày so với lần trước đã cao thêm 113 bậc rồi.”

Nghe nó nói tôi quay phắt người lại, hai mắt mở to gần bằng cái bóng đèn dây tóc. Hơn 113 bậc? Điều đó có nghĩa là gì? Tôi đứng thứ nhất sao? Tôi vội chạy xộc vào đẩy nó ngã rầm xuống sàn nhà còn mình thì nhanh như chớp ngồi vào ghế của nó để xem cho thật rõ ràng. Oa oa oa, vị trí đầu bảng của tôi, niềm tự hào của tôi đã quay lại rồi. Trời ơi hạnh phúc quá!

Nhưng niềm vui của tôi nhanh chóng giảm xuống một nửa khi tôi nhìn thấy cái tên xếp ngay sau mình: Lục Chấn Phong. Vị trí thứ nhất này tôi không còn được sung sướng hưởng một mình nữa mà đã phải chia sẻ một nửa giang sơn. Tên anh xếp ngay sau tôi không phải vì anh đứng thứ hai. Chẳng qua là xếp theo thứ tự chữ cái trong alphabet nên mới đứng dưới. Cũng bởi thế mà trong bảng không còn vị trí thứ hai nữa. Nắm giữ vị trí thứ ba không thể nào là ai khác ngoại trừ em gái quốc dân đã thắng từng tuyên chiến với tôi.

Tôi tắt máy, gấp lại rồi thở dài.

Đối với thái độ của tôi, Thùy Anh lăn ra cười, chỉ thiếu điều chưa rưng rưng: “Thôi đi cô nương. Dù sao cũng là đứng thứ nhất rồi còn thiếu nào cái gì nữa.”

Tôi nhăn trán: “Mày không hiểu đâu. Giống như mày có một cái bánh vô cùng thơm ngon nhưng mà lại bé tí teo, nếu mày không có anh hay em thì tốt rồi như vậy có thể ăn một mình nhưng nếu ngược lại không phải mày chỉ được chút xíu thôi sao?”

Nó dùng ánh mắt ai oán nhìn tôi: “Mày đang làm tổn thương một học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn như tao đó. Người ta đã cố gắng lắm mới ngồi lên được vị trí thứ mười lăm vậy mà mày...”

“Được rồi, được rồi coi như tao chưa nói gì.” Tôi xua xua tay ngăn cái miệng sắp sửa xuất khẩu thành diễn văn của nó.

Nó hỏi: “Vậy mày có tham gia tiệc tất niên của trường hay không?”

Tôi trầm ngâm do dự rồi quả quyết gật đầu: “Có. Tao muốn xem rốt cuộc cô nàng kia còn có bao nhiêu bất ngờ dành cho tao nữa.”

Ngày 20 âm lịch là ngày học cuối cùng trước khi nghỉ đón tết Nguyên Đán của sinh viên. Toàn bộ khuôn viên trường bất kể trong phòng học, ngoài sân trường hay bất kỳ một góc ngách nào đâu cũng có thể bắt gặp những gương mặt tươi cười hào hứng của sinh viên vì đêm nay sẽ là một trong những đêm náo nhiệt nhất của năm. Nói vậy bởi vì ngoài đêm nay còn có các đêm lễ hội trường và các dịp 20 tháng 11 cũng vô cùng náo nhiệt nữa.

Tôi và Thùy Anh xăm xăm đi về phía trước, bỗng từ trong khúc cua có một bóng đen bay vụt ra. Nếu tôi và Thùy Anh không phản xạ nhanh và tránh kịp thời thì có lẽ bây giờ có thể trực tiếp đến thăm bác y tá

già của trường rồi.

Thật không biết là vô tình hay hữu ý mà cái bóng đen như... tro ấy lại chính là cô bạn thích lo chuyện bao đồng đã cố đổ cho tôi cái tội giật đàn ông của người khác, Lý Doanh Doanh.

Thùy Anh dùng thêm lực để nắm lấy tay tôi, tay kia lại không khách khí đưa lên bịt mũi, giọng của nó cũng cao hơn một quãng: “Ai dô, Tiểu Lâm này mày có ngửi thấy cái mùi hôi thối nồng nặc ở đâu đó đang bốc lên hay không?”

Tôi mím môi cố nín cười. Gì chứ cái tài chính người của Thùy Anh so với tôi chỉ có cao hơn chứ không có kém.

Ai ngờ cô nàng họ Lý kia lại không bị lời châm chọc của nó dả thương, mặt mũi nàng ta mồm meo thái độ lại vô cùng chân thành: “Xin lỗi tại tôi đang vội.” Nói xong nàng ta lại bay mất như một làn... tro.

Phản ứng của cô ta khiến cho cả tôi và Thùy Anh đều có chút không đỡ được. Từ bao giờ mà chó biết xin lỗi mèo thế? Tôi kéo Thùy Anh vẫn còn đang dẫn đường đi về phía lớp học và có lẽ chính vì vậy mà cả hai đã bỏ lỡ mất một điều vô cùng quan trọng.

Đúng 6 giờ tối Thiên Vũ và Thùy Anh có mặt tại nhà tôi, à còn cả cái anh chàng bác sĩ điển trai nữa kia. Ai yêu, cái con bé Thùy Anh này đánh nhanh mà thắng cũng nhanh quá cơ, chưa đầy một tháng mà đã lừa gạt được con nhà người ta rồi. Tôi cười mờ ám bắn sang nó ánh mắt “gian tình a gian tình” và nhận lại từ nó là nụ cười tủm tỉm. Thế là con bé nó yêu thật rồi.

“Sau khi khai mạc bữa tiệc em sẽ được nhà trường trao thưởng phải không?” Thiên Vũ hỏi tôi.

Tôi gật đầu chun chun cái mũi: “Vâng.”

Thùy Anh hi hi ha ha cười nói với hai người kia rằng tôi đang hồi hộp và cái loa phát thanh của nó luôn luôn dùng hết công suất. Nói cái gì mà trong lòng tôi đang cảm thấy khó chịu vì kì thi này có tới hai người xếp vị trí thứ nhất.

Thiên Vũ nghe vậy ánh mắt thoáng lóe lên một tia phức tạp nhưng có lẽ thấy được vẻ mặt không có gì khác thường của tôi thì ánh mắt ấy lại biến mất. Quả thực tôi không thích nghe những chuyện có liên quan đến anh nhưng nếu mọi người vẫn nhắc tới thì trong lòng cũng không còn cảm thấy khó chịu hay bài xích gì cả. Tuy nhiên Thùy Anh nói đúng. Quả thực tôi đang rất hồi hộp, nhưng không phải vì sắp phải lên lễ đài nhận phần thưởng dưới hàng nghìn con mắt của sinh viên trong trường mà hồi hộp vì tôi muốn biết đêm nay đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm nay con bạn chí cốt của tôi thật lộng lẫy xinh đẹp trong chiếc đầm đỏ rực đính những hạt cườm lấp lánh. Mái tóc dài ngang lưng được uốn nhẹ phần đuôi cùng với gương mặt được trang điểm tỉ mỉ đã làm cho vẻ đẹp vốn đã hơn người của nó càng trở nên cuốn hút mê hoặc hơn. Còn tôi thì thật đơn giản trong chiếc đầm màu tím nhạt chít eo, chiếc đầm không tay được thiết kế theo kiểu chui đầu. Qua sự giúp đỡ hết sức nhiệt tình của mẹ và cũng theo như mẹ hay nói thì một lần nữa... vệt con xấu xí biến thành thiên nga. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng tóc mình đã dài qua vai rồi. Mẹ giúp tôi bôi lên cao để lộ cái cổ thon dài trắng trẻo, cái cổ kiêu bà ngán mà tôi luôn tự hào. Còn hai người đàn ông kia ai cũng anh tuấn phi phàm và mặc tây trang trắng thơm. Thiên Vũ trung thành với màu trắng thanh bạch, trang nhã. Cả người anh vừa toát lên khí chất của quý tộc vương giả, vừa có chút không giống người phàm. Về phía bác sĩ Tô lại mang một màu sắc hoàn toàn trái ngược. Cặp kính gọng vàng làm cho anh trở nên mười phần tri thức nhưng lại vạm vỡ thành thực và chững chạc.

43. Chương 38

CHƯƠNG 38

Tôi cười mờ ám: “Bác sĩ Tô, hôm nay anh là người hộ tống của Tiểu Anh sao?”

Gương mặt anh chàng bác sĩ rõ ràng ửng lên một tầng hồng rất chi là khả nghi, lúng ta lúng túng không nói nên lời. Chao ôi! Một chàng trai dễ thương thế này mà con bé Thùy Anh kia nở lòng nào giăng bẫy người ta để người ta sa chân vào lưới tình không còn đường quay lại.

Đột nhiên Thùy Anh nhéo vào hông tôi một cái rõ đau, cái mặt nó hầm hầm: “Mày có nhanh lên không cứ lẽ mà lẽ mà là trễ bây giờ.”

Tôi hậm hực xoa hông. Hừ, cái vẻ mặt của nó không phải then quá hóa giận thì là cái gì? Sau đó một nhóm bốn người liền khởi hành. Vừa ra tới cửa, một chiếc áo khoác mỏng phủ lên vai tôi.

“Nhiệt độ bên ngoài vẫn còn lạnh lắm. Mặc vào không lại cảm.”

Hắc hắc, nếu Thiên Vũ không phải là anh trai tôi thì tôi nghĩ mình nhất định sẽ mặt dày theo đuổi anh, bám dính lấy anh không rời.

Bữa tiệc được tổ chức tại sân vận động vô cùng rộng lớn của trường. Cái sân này vốn dĩ luôn là nỗi căm thù của đại đa số sinh viên chúng tôi nay lại được trang trí vô cùng xa hoa lộng lẫy khiến tất cả bất mãn trong vòng một năm nay bởi các bài kiểm tra chạy 800m và 1500m hay chống đẩy 100 cái,... đều tan biến hết. Nghe nói nguồn tài trợ chính của buổi tiệc tất niên này là do tập đoàn Dương Phong và Hạ thị đảm nhận. Mà với sự hợp tác của hai tập đoàn lớn nhất nhì đất nước này thì bữa tiệc hằng năm vốn luôn xa hoa nay lại càng trở nên xa hoa, sang trọng hơn.

“Oa! Tiệc tất niên năm nay hoành tráng quá đi. Mọi người nhìn kia!” Thùy Anh xuýt xoa chỉ tay về phía cái sân khấu được dựng lên ở giữa sân. Thảm đỏ được trải trên từng bậc thang trải dài ra bốn phía hướng tới bốn cánh cổng ra vào được công phu tạo dựng.

Sinh viên trong trường gần như 100% tới tham gia. Nữ sinh con nhà giàu yếu điệu quẩy rũ, lộng lẫy trong những chiếc đầm dạ hội đắt tiền sang trọng. Còn nam sinh ăn vận chỉnh chu khác hẳn với những bộ dạng cà lơ phất có phần nhếch nhác thường ngày. Trông người nào người nấy đều hết sức lịch lãm cùng đứng đắn. Khách được mời đến cũng khá đông, hầu hết đều là những người có vị trí quan trọng trong lĩnh vực chính trị hoặc kinh tế hay quân sự. Ai, càng nghĩ tôi càng cảm thấy không khí này mang chút giả tạo! Các vị khách mời kia đều là những quan chức cao cấp hay tổng giám đốc này tổng giám đốc nọ, cũng có cả từ thượng tá đến thượng tướng. Họ làm việc trong những lĩnh vực hoàn toàn trái ngược nhau từ thương nhân đến sĩ quan, muốn tránh nhau còn không kịp vậy mà tại đây lại có thể tay bắt mặt mừng, nói chuyện vui vẻ như những người bạn lâu năm.

Sau khi bị ông anh trai cảm rằm dận dò đủ thứ trước khi chúng tôi hòa nhập vào đám đông còn anh tiến tới khu vực dành cho khách mời danh dự, tôi ngồi xuống cái ghế đá than thở: “Tiểu Anh, cổ chân tao gãy mất thôi. Cái đôi giày mười phân này quả thật là ác mộng của thiếu nữ mà.”

“Chỉ là ác mộng của riêng mày thôi. Mày nhìn bọn con gái ở nơi này có mấy đứa là không đi giày cao gót chứ? Mười phân á? Để ý gì.” Thùy Anh xì mũi tỏ vẻ khinh thường: “Lần nào mày cũng như vậy, cứ mỗi lần trường tổ chức sự kiện là y như rằng còn chưa bắt đầu đã muốn đi đổi giày. Trời ơi! sao tao lại có thể làm bạn với một đứa con gái quê mùa như mày hả?”

Tôi nhăn mặt: “Mày không phải là không biết tao mới bị thương khớp cổ chân nha. Vừa mới lành lại mà đi đôi giày cao như vậy...”

Nó ngán ngẩm: “Được rồi được rồi, mày giống ai mà lải nhải quá thế hả? Đi đổi lại là được chứ gì? Nhưng là đi đâu đổi bây giờ?”

Ồ, nó có nhầm không đấy? Rốt cuộc đứa nào mới là đứa hay lải nhải chứ? Mà thôi, giờ không phải lúc để nói tới cái vấn đề thiếu dinh dưỡng này, việc thay giày quan trọng hơn.

Tôi nói: “Ồ trong tủ đồ cá nhân của tao có đôi giày đế bệt. Hi hi, sáng nay đi học tao cố tình mang theo vì biết tối nay nhất định sẽ dùng đến.”

“Tao thực sự rất muốn bỏ đôi đầu mày ra xem rốt cuộc trong đầu của mày có chứa những cái gì.” Vừa đi Thùy Anh vừa không tiếc lời... sỉ nhục bộ não thần đồng của tôi: “Giờ cái tủ đồ cá nhân của mày còn an toàn lắm hay sao mà cái gì cũng cho vào đó hết vậy? Ai biết chừng lại vẫn còn những kẻ nhiều chuyện ve vãn quanh đây.”

“Phủi phui cái mồm mày toàn ăn nói bậy bạ. Tao đã đổi chìa khóa rồi, yên tâm đi.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Rồi hai đứa cứ như vậy chạnh chọc mãi cho đến lúc tôi lấy được đôi giày từ trong tủ ra.

“Mày nhanh nhanh lên hộ tao cái, người gì đâu mà như ốc sên. Sắp đến giờ trao thưởng rồi đấy.”

Tôi vừa bận tháo giày cao gót vừa cười nói: “Sao mày còn cuống quýt hơn cả tao vậy? Dù sao đó cũng chỉ là một... ả!”

Nụ cười trên mặt tôi đông cứng lại. Cảm giác đau đớn lan tỏa dưới lòng bàn chân khiến trán tôi toát ra từng tầng mồ hôi lạnh. Đau đến mặt mũi trắng bệch.

Thùy Anh hốt hoảng: “Tiểu Lâm, làm sao vậy?”

Tôi rút chân ra khỏi chiếc giày bệt vừa thay vào, đập vào mắt hai đứa là một màu đỏ tươi. Chiếc giày trắng xinh đẹp kia cũng như vậy bị loang lổ một phần.

Tôi cố nén đau, mím chặt đôi môi đã không chút huyết sắc, tay cũng nhanh chóng luồn vào chiếc giày kia và lôi ra vài cây đinh nhọn hoắt.

Thùy Anh ngồi phịch xuống sàn nhà: “Trời ơi!”

Chỉ hai phút sau khi Thùy Anh gọi điện thoại, Thiên Vũ và bác sĩ Tô đã có mặt tại phòng để đồ. Vị bác sĩ hay then thùng kia đối với công việc lại hết sức nghiêm túc. Anh ta xử lý vết thương dưới lòng bàn chân trái của tôi một cách chuyên nghiệp và còn giúp tôi băng bó. Tôi nhìn bác sĩ Tô một chút rồi lại nhìn Thùy Anh sau đó chìm vào suy tư của riêng mình. Con bạn thân của tôi cuối cùng sau bao ngày gào thét vì không có tình yêu cuối cùng cũng đã tìm được một đối tượng tốt. Những cử chỉ quan tâm của anh ta dành cho nó nào có thể qua được mắt tôi? Chỉ cần như thế thôi là tôi đã biết anh chàng họ Tô này trân trọng, nâng niu nó đến nhường nào.

“Này, mày có sao không vậy?” Thùy Anh huơ huơ tay trước mặt tôi... gọi hồn.

Tôi giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ, giơ cái chân gà được quấn, nhâm, được băng bó tỉ mỉ lên cho nó xem: “Đau.”

Thiên Vũ nổi giận đùng đùng: “Tiểu Lâm, lại chuyện gì nữa đây? Lời hứa mà em đã hứa với bố mẹ và anh xem ra không thể nào thực hiện được. Chính là ngay từ lần đầu tiên bị người ta khi dễ em không hề nói ra với người trong nhà nên chúng càng ngày càng lấn tới, cho rằng em là một đứa con gái nhu nhược dễ bắt nạt.” Anh bế thốc tôi lên một mực muốn đưa tôi quay trở lại bữa tiệc: “Anh phải nói với bố, chuyện này không thể kết thúc ở đây được.”

Tôi vùng vẫy: “Anh, thả em xuống. Có gì thì để về đến nhà rồi nói, anh đừng gọi bố đến đây.”

“Bố đang ở đây.” Anh đáp. Gương mặt toát lên vẻ cương nghị và cứng rắn, bước chân cũng không vì sự vùng vẫy của tôi mà chậm lại.

“Bố, bố ở đây sao?”

“Phải, ông là đại diện do Dương Phong cử đến.”

Tôi thôi giãy giụa mà nằm yên trong lòng anh. Vừa quay lại đó chúng tôi liền nhận được vô số ánh mắt ngạc nhiên. Bố tôi cũng dùng ánh mắt như vậy để nhìn chúng tôi rồi ngay sau đó chuyển sang hốt hoảng khi ông thấy bàn chân của tôi bị băng bó giống như một bánh bao.

Bước chân ông gấp gáp, giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng: “Tiểu Lâm, con bị làm sao?”

Tôi im lặng không nói, cố vùi mặt vào trong lòng Thiên Vũ mà không dám đối mặt với ánh mắt quá mức quan tâm của bố. Tôi thế nhưng đã hứa với ông rằng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra thêm một lần nữa vậy mà...

Thùy Anh có lẽ cũng đang rất tức giận. Nó đi đến bên cạnh chúng tôi, kể lại cho bố tôi toàn bộ sự việc đã xảy ra. Tất cả mọi người ở đó nghe xong đều “Ồ” lên sợ hãi.

Sắc mặt bố tôi xuống thấp đến cực điểm đối với thầy hiệu trưởng đang đứng ngay bên cạnh dùng giọng điệu lạnh lùng chất vấn: “Thầy hiệu trưởng, tôi cần một lời giải thích rõ ràng và một sự công bằng tuyệt đối. Một ngôi trường danh tiếng bậc nhất lại có thể để xảy ra những việc này? Mà đây không phải là lần

đầu. Ngài có biết chỉ trong vòng một tháng mà đứa con gái này của tôi đã gặp biết bao nhiêu chuyện hay không?”

Trong khi thầy hiệu trưởng chỉ biết ấp úng: “Tôi... tôi...” thì bố tôi lại nói: “Ngoài con gái tôi ra không biết ngôi trường này còn tồn tại biết bao nhiêu cái oan trái nữa hay không? Các người làm người làm phụ huynh như tôi đây vô cùng thất vọng.”

Cuối cùng giám đốc của trường, ông Lý Nhất Nam cũng chính là bác ruột của Lục Chấn Phong phải lên tiếng: “Giám đốc Hoàng, trước hết mong anh bớt nóng giận. Về phần em Tiểu Lâm là do nhà trường còn nhiều thiếu sót, chúng tôi nhất định sẽ điều tra và làm rõ sự việc và cho anh một đáp án công bằng.”

Giọng bố tôi vẫn lạnh băng: “Tốt nhất là như vậy.”

Nhưng tai họa này còn chưa qua thì tai họa khác lại ập đến. Chẳng biết từ đâu đột nhiên xông ra một nữ sinh mặt mày ngoa ngoắt, cặp mắt thì trừng lớn như hai miệng hổ bom: “Hoàng Thùy Lâm, cái thói ăn cắp của người khác đến bao giờ cô mới sửa được?”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta: “Cô nói vậy là có ý gì?”

44. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Ý gì hả?” Cô ta vừa lớn tiếng nói vừa hùng hổ lao đến chỗ tôi, giật phắt cái ví mà Thùy Anh đang cầm trên tay rồi giũ tung mọi thứ bên trong ra.

Ánh sáng lấp lánh từ viên kim cương hơn hai cara trên chiếc nhẫn vàng trắng có chút chói mắt đập vào mắt tất cả mọi người.

“Giờ thì cô đã biết lời tôi nói có ý gì rồi chứ hả? Cô giải thích đi tại sao chiếc nhẫn kim cương đắt tiền của tôi lại ở trong ví của cô?”

Tôi kinh hoàng, làm sao tôi biết được nó chui vào đó từ lúc nào và bằng cách nào cơ chứ! Tất cả mọi người có mặt ở đó đều hết sức ngạc nhiên nhìn về chiếc nhẫn kim cương kia sau đó lại dùng ánh mắt ngờ vực nhìn tôi giống như họ đang chờ đợi một lời giải thích. Nhưng vào hoàn cảnh này tôi làm sao có thể tìm ra một lời giải thích thuyết phục nhất? Tâm trí tôi đang rất rối bời, nếu nói ra điều gì chỉ sợ là sẽ càng bôi đen sự thật mà thôi.

Cô ta mở miệng nói: “Giám đốc Lý, thầy hiệu trưởng và... giám đốc Hoàng đây nhất định phải nghiêm túc xử lý việc này.”

“Cô ngậm máu phun người nó vừa vừa thôi.” Thùy Anh chắn trước mặt tôi, giận dữ nói với đám đông đang xì xầm to nhỏ và lời nhân phẩm của tôi cùng nổ ra đả kích: “Các người đừng có mà không biết phân biệt phải trái đúng sai, đem đen thành trắng trắng thành đen và đổ hết tội lên đầu Tiểu Lâm. Tôi nói cho mà biết kinh nghiệm mà người xưa đã đúc kết thì chẳng bao giờ sai đâu, đừng có trông mặt mà bắt hình dong. Không chỉ riêng chuyện này mà các người cũng nên nhìn rõ bản chất của Cao Tuệ Linh đi, cô ta không phải là loại người yếu đuối như các người tưởng đâu.”

Đúng lúc này Cao Tuệ Linh từ phía bên ngoài tiến vào trung tâm vòng vây của mọi người. Một bộ dáng uyển chuyển mang phong cách của một cực phẩm thực nữ, thanh âm thanh thoát cất lên: “Phương Thùy Anh bạn đừng nói xấu về mình như vậy mình chỉ muốn sống yên ổn trong cái trường này thôi.”

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp khiến tôi không kịp trở tay, sinh viên trong trường đều nhìn tôi bằng ánh mắt chán ghét, còn những vị khách kia lại nhìn bố tôi với ánh mắt thương hại. Tôi không biết phải giải thích chuyện cái nhẫn kia như thế nào bởi vì căn bản tôi hoàn toàn không làm gì cả. Cô gái kia vẫn oang oang chỉ trích tôi với tội danh ăn cắp không ngừng, còn Cao Tuệ Linh, không biết là vô tình hay cố ý mà

đổ thêm dầu vào lửa: “Thùy Lâm, nếu bạn gặp khó khăn về tài chính thì có thể nói với tôi. Dù không có nhiều nhưng là tôi có thể giúp chứ sao lại...”

Tôi cảm phần ngược đời mắt đã đắm nước lên nhìn cô ta, cô ta nói giống như là tôi và cô ta thân thiết với nhau lắm không bằng. Tôi bị mất lòng tin với mọi người không phải vì một kẻ dối trá như cô ta hay sao? Nếu không phải bị cô ta tính kế trước thì lúc này đây, trước chuyện này tôi cũng sẽ không bị người ta không chút nghi ngờ mà buộc tội. Phải như thế nào thì cô ta mới chịu buông tha tôi? Mong muốn của cô ta là khiến cho tôi cùng Lục Chấn Phong chia tay chẳng phải đã hoàn thành rồi ư?

Bữa tiệc tất niên trở nên hỗn loạn, mọi người truyền tai nhau một sự thật dối trá rằng tôi là hồ ly tinh đã cướp Lục Chấn Phong từ tay Cao Tuệ Linh. Tôi run rẩy xui xẻo trong lòng Thiên Vũ, những lời lẽ phỉ báng của mọi người đã làm tôi bị tổn thương ghê gớm. Lúc này đây tôi nhận ra được một điều: Sự thật muốn đánh bại dối trá thật mong manh biết nhường nào.

“Thôi tất cả im hết đi.” Thiên Vũ lạnh lùng lên tiếng. Anh đặt tôi vào trong lòng bế, bước chân anh tiến lên hai bước: “Cô kia, cô nói Tiểu Lâm lấy trộm nhẫn kim cương của cô đúng không?”

Cô gái kia đối với ánh mắt lạnh lẽo của anh thoáng run người nhưng vẫn khẳng định chắc nịch: “Đúng, chính là cô ta đã ăn cắp nó. Nếu không phải thì tại sao chiếc nhẫn lại nằm trong ví cô ta?”

“Ồ...” Anh ồ lên một tiếng đầy trào phúng, khóe môi nhếch lên một độ cong cực kỳ rõ ràng: “Cô thật tài, vừa nhìn đã biết cái ví đó là của Tiểu Lâm. Hay lên trên đó có ghi tên em ấy vậy?”

Gương mặt cô bạn kia sau khi nghe anh nói đột nhiên trở nên trắng bệch, hai mắt mở lớn, lắp bắp nói không thành lời: “Đó, đó là vì...”

Thùy Anh cười khinh miệt: “Vì sao? Là vì chính cô đã tự bỏ nó vào ví của Tiểu Lâm chứ gì? Tiểu Lâm vừa mới đến bữa tiệc còn chưa gia nhập vào đám đông đã một đường đến phòng thay đồ đổi giày, sau đó ví của nó đều do tôi cầm mọi người về cơ bản thì không thể nào biết được đó là ví của Tiểu Lâm. Kể cả một số ít người chúng tôi đã gặp khi vừa đến đây cũng chưa chắc nhớ rõ bộ dạng chúng tôi như thế nào thì làm sao có thể nhớ nổi đến cái ví của nó? Còn cô chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết rồi. Cô thấy mình là có trí nhớ quá tốt hay là quá ngu ngốc đây?”

Cô gái kia tuy ánh mắt run sợ nhưng vẫn mạnh miệng chối cãi: “Cô vu khống! Nếu cô nói là do tôi làm thì lấy bằng chứng ra cho mọi người xem và cách thức cùng thời gian tôi bỏ cái nhẫn vào ví cô ta đi?”

Thiên Vũ và Thùy Anh cũng chỉ là phân tích như vậy chưa hề có bằng chứng xác thực nên trước lời phản biện của cô ta chỉ có thể im lặng. Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng do vừa rồi rối loạn quá nên quên mất.

Ngón tay tôi chỉ thẳng mặt cô gái kia, vì quá tức giận nên ngón tay trở nên run run: “Là cô, chính là cô đã làm. Trước khi vào phòng thay đồ tôi đã vào nhà vệ sinh. Khi tôi đang lấy khăn tay từ trong ví ra còn chưa có kịp bước vào trong nhà vệ sinh thì cô đột nhiên xông ra xô tôi ngã và làm mọi thứ trong túi của tôi rơi hết ra ngoài.”

Thùy Anh hô lên: “Có chuyện như vậy sao?”

“Ừ, lúc đó cô ta tỏ vẻ rất áy náy xin lỗi và nói rằng do đang vội nên không chú ý và còn nhặt đồ lên giúp tao. Chắc chắn là lúc đó cô ta đã bỏ chiếc nhẫn vào.” Tôi nói.

“Cô còn gì để nói không?” Bố tôi tức giận nói.

Không biết cô gái này sinh vào cung giờ nào mà tính tình lại ngoan cố như vậy. Cô ta cao giọng hét lên: “Các người bịa chuyện, đừng có mà ỷ đông hiếp yếu, tôi đây không sợ đâu. Nếu các người còn tiếp tục nói những điều vô căn cứ như vậy thì tôi nhất định không bỏ qua đâu. Các người hãy chờ giấy gọi của tòa đi.”

“Cô bạn.” Thùy Anh cười lạnh: “Cô quên rằng đại học A là ngôi trường như thế nào rồi sao? Khắp mọi góc ngách trong trường có chỗ nào là không gắn camera theo dõi chứ? Tôi chắc chắn tình huống xảy ra trước cửa nhà vệ sinh đều sẽ được camera trên hành lang ghi lại được. Còn nữa, cho dù không có camera ghi hình đi chăng nữa thì bên cảnh sát điều tra tội phạm chẳng lẽ không giải quyết được? Nếu như trên

chiếc nhẫn đó không có dấu vân tay của Tiểu Lâm mà chỉ có của cô thì thế nào nhỉ? Cô nói xem, ai mới là người phải đợi giấy triệu hồi của tòa án vì tội vu khống phỉ báng người khác?”

Lời lẽ của Thùy Anh đã khiến cô gái kia hoàn toàn lộ gương mặt thật. Cô ta ngồi phịch xuống nền đất lạnh lẽo, ánh mắt run rẩy không ngừng, hai tay cũng gắt gao nắm chặt gấu váy.

Tôi rời khỏi vòng tay bố và bước đến gần cô ta hạ giọng nói: “Tôi sẽ không truy cứu chuyện này nếu cô nói thật cho tôi biết ai là người đứng sau xúi giục cô? Cô đừng nói là tự bản thân mình làm tôi sẽ không tin đâu vì chúng ta vốn không thù không oán.”

Ánh mắt cô ta giống như đang vô cùng phân vân lưỡng lự, môi mím chặt.

“Phải đó bạn học, nếu như nói ra hết tất cả sẽ nhận được sự tha thứ thì bạn nên làm như vậy đi.” Cao Tuệ Linh nhẹ giọng khuyên nhủ, ánh mắt cũng nhu hòa khiến cho bất cứ ai nhìn vào đó đều sẽ cảm thấy tâm tình trở nên nhẹ nhàng.

Nhưng không hiểu sao cả người cô gái kia càng trở nên run rẩy, ánh mắt theo lời nói của Cao Tuệ Linh mà tối lại, gương mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc dưới ánh đèn màu xanh lam càng thêm kinh người.

Bố tôi nhìn cô ta, lạnh nhạt hỏi: “Vậy cô cũng chính là người bỏ đinh vào giày của Tiểu Lâm?”

“Không! Không phải cháu! Cháu hoàn toàn không biết chuyện này. Cháu xin thề đấy! Cháu chỉ cố tình bỏ chiếc nhẫn kim cương của mình vào ví của Hoàng Thùy Lâm để đổ cho cô ấy tội ăn cắp tài sản của người khác vì cháu cảm thấy ganh tị về tất cả mọi thứ cô ấy có.” Cô ta liên tục lắc đầu, nước mắt tràn ra làm gương mặt trở nên loang lổ.

Đang lúc bế tắc vì không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cô ta nói ra sự thật thì đột nhiên từ bên ngoài vang lên một tiếng hét kinh thiên động địa: “Cao Tuệ Linh! Mẹ nó! Cô đừng có mà ở đây giả bộ làm Quan Âm Bồ Tát. Tôi nhìn cái sự giả tạo của cô lâu lắm rồi.”

Thảo Linh nhấc tà váy, đôi giày cao gót nện chan chát xuống nền gạch. Nó không khách khí xô mạnh một cái khiến Cao Tuệ Linh ngã xuống đất, nhìn chằm chằm vào cô ta, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

“Tiểu Linh!” Tôi và Thùy Anh đều không ngờ đến hành động này của nó nên cả hai đều mắt chữ A mồm chữ O.

Nếu không phải có giám đốc Lý và thầy hiệu trưởng ngăn lại kịp thời thì chuyện máu me be bét rất có thể sẽ xảy ra. Sinh viên trong trường chỉ chỉ trỏ trỏ, một vài đứa khác thì chạy đến đỡ Cao Tuệ Linh đứng lên.

Người tham gia vào cái trò cười lớn này càng lúc càng đông. Thảo Linh nhú mày nhìn tôi và Thùy Anh: “Hai đứa tội bay làm tao thất vọng muốn chết đi được, đã gửi cho đoạn video tốt như vậy mà còn không biết tận dụng.”

“Video?” Tôi lơ mơ hỏi lại, nước mắt đã sớm làm giảm tầm nhìn, nhưng Thùy Anh thì khác. Nó nhảy dựng lên: “Thì ra đoạn video đó là do mày gửi cho tao. Mày quay được bằng cách nào vậy?”

“Không phải tao, là do đứa bạn tao học bên báo chí tình cờ ghi lại được trong quá trình chụp ảnh viết luận án chuẩn bị tốt nghiệp.” Thảo Linh nói rồi nó quay sang Cao Tuệ Linh nói với giọng điệu căm phẫn pha lẫn khinh thường: “Lòng dạ cô so với rắn còn độc địa hơn Cao Tuệ Linh ạ.”

45. Chương 40

CHƯƠNG 40

“Cô nói vậy là có ý gì?” Cao Tuệ Linh hai mắt đỏ sọng, nước mắt trào ra, ủy khuất vô cùng.

Cô bạn thân Lý Doanh Doanh luôn giống như gà mẹ bảo vệ cô ta chẳng biết từ đâu bay ra: “Doãn Hạ Thảo Linh, tôi nghĩ tốt hơn hết là cô mau rời khỏi đây đừng có thích lo chuyện bao đồng.”

Đối với một kẻ đầu to óc bằng hạt nho này sự chán ghét của Thảo Linh lại tăng thêm vài bậc: “Vây cô nghĩ mình là nhân vật chính trong chuyện này sao? Đừng có ở đây mà lên mặt với tôi nếu không đừng hỏi tại sao mà rằng môi cô lẫn lộn.”

Tôi định ngăn nó lại, tôi không muốn vì tôi mà hết người này tới người khác bị dính vào rắc rối. Đây là bữa tiệc do nhà trường tổ chức và hiện tại còn có mặt rất đông khách khứa hầu hết đều là những nhà tài trợ chính cho những suất học bổng có giá trị của trường, còn có cả lãnh đạo và toàn thể giảng viên của trường nữa. Vụ lùm xùm bê bối này nhất định sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của trường nên tất cả những sinh viên có liên quan đều không tránh khỏi bị kỉ luật.

Nhưng nó gạt tay tôi ra: “Mày không tự bảo vệ được mình thì bọn tao sẽ làm việc đó. Phải không Tiểu Anh?”

Thùy Anh trả lời nó bằng cái gạt đầu chắc nịch. Thái độ của hai đứa nó cương quyết như vậy khiến tôi vô cùng cảm động và hạnh phúc vì có tội nó làm bạn.

“Các em càng lúc càng không ra thể thống gì cả, chuyện này...” Thầy hiệu trưởng giận đến nổi mặt mũi đỏ bừng, giọng nói vừa cao vừa khàn.

Thảo Linh không biết hôm nay ăn phải cái gì mà lá gan cũng lớn hơn mấy lần. Nó lườm thầy hiệu trưởng một cái rồi nói: “Thầy có thể trật tự một chút được hay không? Rồi em sẽ cho thầy và mọi người một câu trả lời thích đáng về tất cả những gì đã xảy ra với sinh viên Hoàng Thùy Lâm.”

Mặt ông hiệu trưởng hiển nhiên là tím tái lại vì tức giận, trước giờ nào có sinh viên nào dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với ông. Nhưng là cuối cùng vẫn là nhờ vào lai lịch của nó và lời khuyên ngăn của giám đốc Lý Nhất Nam mới có thể khiến cho ông ta không lật bàn bùng cháy.

Cao Tuệ Linh không biết từ nãy đến giờ đã thải ra bao nhiêu lít nước mắt mà lúc này vẫn còn tuôn không ngừng: “Có thể là các cô đã hiểu lầm chuyện gì đó chăng?”

Thảo Linh tức giận: “Đừng có mà dùng cái mặt nạ cáo thành tinh đó với tôi.”

Sinh viên trong trường luôn mồm chỉ trích ba đứa chúng tôi, nào là bộ ba mặt dày nhất quả đất, rồi thì bộ ba hồ ly tinh, vân vân và mây mây. Thảo Linh tức đến độ gợn ngón tay trở dí mạnh vào trán tôi một cái rõ đau: “Ngu ngốc a ngu ngốc! Sao mày lại có thể để cho bọn nào tàn kia hăm hại đến mức này hả?”

Rồi nó không nhanh không chậm tiến về phía cái sân khấu lộng lẫy kia, cầm micro để nói cho toàn bộ những người có mặt ở nơi đây trong đêm nay được rõ: “Mọi người, trong thời gian gần đây đã liên tiếp xảy ra những chuyện nguy hiểm đối với Hoàng Thùy Lâm là sinh viên năm nhất của lớp NNK50A mà những chuyện này đều là do có kẻ chủ mưu sắp đặt. Hơn nữa khoảng thời gian bắt đầu xảy ra những chuyện này hoàn toàn trùng khớp với khoảng thời gian từ lúc Cao Tuệ Linh sinh viên mới lớp đó nhập học cho đến bây giờ.”

Cả trường nhao nhao bàn tán, một số người còn không e dè gì mà chỉ thẳng mặt nó mà mắng chửi và còn nói giúp Cao Tuệ Linh.

Giọng Thảo Linh trở nên lạnh nhạt không còn mang theo bất cứ ý cười nào nữa mà thay vào đó là cảm giác chán ghét đến cùng cực: “Sinh viên Cao Tuệ Linh là một cô gái xinh đẹp hiền thực và ngoan ngoãn được tất cả mọi người trong trường từ thầy cô đến bạn học đều yêu mến. Nhưng mọi người nào có biết mình đã bị mắc bẫy, một cái bẫy hoàn hảo mang tên ‘bảo vệ người yếu đuối’, cô ta đã lừa mọi người một cách ngoạn mục.”

Mọi người xôn xao: “Rốt cuộc thì là chuyện gì vậy?”

Cao Tuệ Linh run run: “Doãn Hạ Thảo Linh, cô nói vậy là có ý gì? Tôi đã lừa gạt ai cơ chứ?”

“Ý gì? Lừa gạt ai à?” Thảo Linh cười lạnh: “Bây giờ tôi sẽ cho cô biết.”

Nó vừa dứt lời liền có bốn người mặc tây trang màu đen tai đeo headphone đẩy một chiếc máy chiếu rất lớn cùng các thiết bị khác lên sân khấu. Chỉ mất khoảng hai phút cho việc lắp đặt, khi màn hình máy chiếu vừa sáng lên thì tất cả mọi người đều chú ý vào nó.

Mà mở đầu là đoạn video khiến mọi người sửng sốt, đoạn video mà tôi đã bị Cao Tuệ Linh tính kế. Công dụng của chiếc micro được Thảo Linh tận dụng triệt để: “Tôi sẽ cho mọi người thấy đâu mới là sự thật, ai mới là người bị hại.”

Đoạn video này quay chính diện có âm thanh và hình ảnh sắc nét hoàn toàn khác với cái đoạn trên diễn đàn của trường kia. Điều đó khiến cho toàn bộ sân vận động vang lên tiếng hít thở không khí kịch liệt. Không một chi tiết, không một lời nói nào của tôi và Cao Tuệ Linh bị bỏ sót. Chao ôi, cái người bạn của Thảo Linh quả thật là một tay cừ khôi trong việc quay phim chụp ảnh a.

Rồi đột nhiên máy chiếu vụt tắt, rất nhanh sau đó lại sáng lên và mọi người đặc biệt là những người luôn bên cạnh bảo vệ Cao Tuệ Linh phải sửng sốt kêu lên: “Trời ơi!”

Đó là khi người ta nhìn thấy một loạt những hình ảnh của Cao Tuệ Linh từ từ chạy trên màn hình. Sẽ chẳng có vấn đề gì nếu như đây là những hình ảnh dễ thương trên facebook cá nhân của cô ta hay những hình ảnh nào đó tốt đẹp đại loại thế, bất quá đây lại là bằng chứng vạch ra bộ mặt thật xấu xa của cô ta: lên bờ mảnh chai vào tiện lợi đựng cháo trong tủ đồ cá nhân của tôi.

Không chỉ riêng sinh viên mà ngay cả những vị khách mời và ban lãnh đạo cùng tập thể giảng viên trường tôi đều sửng sốt và sửng sốt không thôi vì bất cứ ai dù mới chỉ gặp cô ta lần đầu cũng đều cảm thấy cô ta là một cô gái hoàn hảo về mọi mặt. Còn bố và anh trai tôi, gương mặt họ từ sớm đã tối sầm lại. Đặc biệt là bố. Nhưng mà tôi đây cũng bị cái sự thật kia dọa cho không kém.

Tiếng Thảo Linh lại vang lên, âm thanh thoát ra qua những chiếc loa với tần số lớn càng trở nên bén nhọn: “Nhưng đó chưa phải là tất cả, tôi còn muốn cho mọi người nghe một thứ.”

Tất cả dần yên tĩnh trở lại, chiếc máy chiếu lại được mấy anh chàng vệ sĩ cao to đen hôi kia mang đi. Trên tay Thảo Linh lúc này là một chiếc máy ghi âm dạng bút, nó nói: “Tiểu Lâm, lên đây. Tao muốn chính tay mày mở nó.”

Tôi đi lên sân khấu dưới sự giúp đỡ của Thùy Anh, nút “On” vừa được nhấn xuống lập tức âm thanh được truyền vào những chiếc loa vô cùng lớn đặt hai bên sân khấu kia.

“Roẹt...”

“Cậu đã làm theo lời tôi nói chưa?”

“Yên tâm đi, tất cả đều theo ý cô. Với những chiếc đinh kia tôi đảm bảo qua hôm nay thôi Hoàng Thùy Lâm nhất định sẽ tàn phế, ha ha ha.”

“Tốt lắm, tôi đã chuyển tiền vào tài khoản cho cậu rồi đó, kiểm tra đi.”

“Roẹt... roẹt...”

Giọng nói của cô gái trong đoạn ghi âm kia có mấy ai là không nhận ra? Tuy không trong trẻo như bình thường lại mang một phần lãnh khốc ba phần tàn độc nhưng đối với toàn bộ người của đại học A thì còn lạ nữa sao? Tôi hóa đá nhìn xuống chân mình, mọi người cũng ngậy ngốc nhìn theo. Không thể ngờ được toàn bộ những việc này đều do một tay Cao Tuệ Linh sắp xếp. Tôi ngàn lần vạn lần cũng không nghĩ tới cô ta ngoài đối trá còn có thể tàn độc như vậy.

Còn cô ta thì đã sớm ngồi bệt trên nền đất, mặt mũi trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn, ngón tay chỉ thẳng vào ba chúng tôi: “Là các người. Nhất định là các người đã bày mưu hãm hại tôi.”

Tôi lấy tay gạt đi nước mắt, nhìn thân ảnh đang run rẩy kia cười nhạt: “Cao Tuệ Linh, bọn tôi không giống cô. Hừ, muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm. Cô nên tự hỏi lại bản thân mình xem sự bí ối vô liêm sỉ hạ lưu của mình đã đạt tới trình độ nào rồi?”

Thùy Anh cười nhạo báng: “Tuệ Linh à Tuệ Linh, cô có biết bây giờ cô rất đáng thương hay không? Hãy nhìn xem mọi người đang nhìn cô bằng ánh mắt gì? Tôi nói cô nghe, một người dù có đeo nhiều mặt nạ đến đâu cũng không bao giờ có thể xóa bỏ gương mặt thật của mình được đâu. Không đánh bại được Tiểu Lâm thì cũng đừng dùng những thủ đoạn đê tiện, cô tưởng bọn tôi không biết một tuần trước kì thi cô đều gọi điện quấy rối nó sao?”

Giờ đây, ánh mắt khinh bỉ, ghét bỏ của sinh viên trong trường không còn dành cho tôi nữa, thay vào đó là sự áy náy và ngượng ngùng. Nếu không có Thảo Linh thì không biết đến ngày tháng năm nào tôi oan ức của tôi mới có lời giải đáp? Có khi là không bao giờ.

Nó cười nói với tôi: “Mày đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó, người mày cần cảm ơn là người khác kia.”

Nó cúi xuống nhìn Cao Tuệ Linh, nụ cười nhàn nhạt lạnh lẽo, ánh mắt lại giống như đang sẫm soi. Cô ta trừng lớn mắt: “Doãn Hạ Thảo Linh, cô còn muốn nói cái gì nữa.”

“Ồ, cô vẫn còn có chuyện xấu xa gì đó nữa sao? Kỳ thật thì tôi cũng muốn nói thêm một điều nữa.” Thảo Linh nhếch khóe môi cười rồi nó đứng thẳng người dậy, một mạch tiến về phía cô gái bé nhỏ vẫn đang run rẩy cách đó không xa: “Đường Oản Oản, bây giờ cô đã có thể nói thật về người đứng đằng sau xúi giục cô bỏ chiếc nhẫn vào ví cầm tay của Tiểu Lâm chưa?”

Cô gái tên Đường Oản Oản thoáng liếc mắt sang Cao Tuệ Linh sau đó run run nói: “Là, là Cao Tuệ Linh, chính cô ta đã sai tôi làm chuyện đó. Mẹ tôi bị bệnh rất nặng nếu không có tiền để làm phẫu thuật thì bà sẽ chết, cô ta biết chuyện đó nên đã đến tìm tôi và thương lượng...” Giọng cô ta nhỏ dần nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất trong tiếng nấc nghẹn ngào: “Thùy Lâm, tôi xin lỗi... hức hức... là do tôi quá cần tiền...”

Không còn ai tỏ ra quá kinh ngạc khi nghe những điều này, giống như là họ đã bị bắt ngờ quá nhiều phen rồi nhưng trong ánh mắt họ sự thất vọng và chán ghét đối với Cao Tuệ Linh mỗi lúc một đọng đầy.

Thảo Linh cười nhạt: “Cao Tuệ Linh, cô đã nghe thấy rồi chứ? Đó là thứ tôi muốn nói. Bất quá đó vẫn chưa phải tất cả, cái tôi muốn nói với cô nhất lúc này là...” Giọng điệu nó chứa một phần thán phục, chín phần chế nhạo: “Cô là một cô gái rất thông minh khi đã gây nhiễu tất cả các thiết bị camera theo dõi của trường trước khi hành động. Và về căn bản thì đoạn băng ghi hình việc Đường Oản Oản bỏ cái nhẫn vào ví của Tiểu Lâm do camera của trường ghi lại được là không hề có. L do tâm lý cô ta quá sợ sệt nên đã làm hỏng chuyện. Nhưng đó chỉ là về căn bản mà thôi chứ sự thật là đoạn băng đó vẫn tồn tại.” Nó thở dài: “Ai, ông bà ta nói cấm có sai bao giờ ‘cao nhân ắt có cao nhân trị’. Cô tài giỏi nhưng để đạt tới trình độ của cao nhân thì còn xa lắm.”

Giờ tôi mới biết thì ra Thảo Linh là một đứa nói nhiều và thích nói vòng vo để khiến người khác tức sôi máu. Người nổi điên điển hình chính là Cao Tuệ Linh, hai mắt cô ta long sòng sọc vì những lời nói công kích của Thảo Linh, nhin không được mà văng tục: “Con mẹ nó, rốt cuộc mày muốn nói cái gì?”

Mọi người cũng hết sức tò mò và thúc giục Thảo Linh, còn tôi lại nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu. Người tôi phải cảm ơn, là ai?

46. Chương 41

CHƯƠNG 41

Nàng Thảo Đáng Ghét này cười cười ngẩng đầu lên rồi lại tiếp tục mặt đối mặt với nhân vật phản diện Cao Tuệ Linh: “Nhưng mà cô không thể ngờ rằng bên cạnh hệ thống camera của trường còn có một hệ thống theo dõi khác cũng được lắp đặt. Cô không thể tìm cũng như không thể dò ra tần số của chúng cũng chẳng có gì khó hiểu bởi chúng là những thiết bị theo dõi siêu nhỏ tiên tiến nhất chuyên được sử dụng bởi bộ đội đặc chủng trong quân đội.”

Thấy ánh mắt chứa đầy hận thù của cô ta, Thảo Linh bật cười thành tiếng: “Ánh mắt đó cô nên dành cho người đã làm chuyện này chứ đừng phung phí như thế vì tôi chưa tài giỏi và nhiều tiền đến mức có thể có được những thứ kia đâu. Tôi chỉ là góp tí sức mọn bằng món quà đặc biệt đầu tiên mà thôi.”

Sự nghi hoặc của tôi lại tăng lên, không phải Thảo Linh thì là ai? Ai lại làm nhiều việc như vậy để giúp tôi minh oan? Tôi rất muốn biết. Không chỉ tôi mà tất cả mọi người và đặc biệt là cô ta, cô ta nhất định muốn biết ai là kẻ đã làm cho kế hoạch vô cùng hoàn hảo của cô ta trở thành bong bóng xà phòng.

Cao Tuệ Linh gào thét: “Đó là kẻ nào?”

Tiếng thét kinh thiên động địa của vị Cao tiểu thư này thật quá mức kinh khủng, tôi đây quen ăn to nói lớn chắc gì hét lên đã to như thế. Nhưng mà... ngoài sự thống hận cùng căm thù, thấm sâu trong tiếng gào thét ấy tôi thấy được sự chua xót đớn đau.

“Là anh.” Một giọng nói trầm lạnh từ tính vang lên. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn về nơi phát ra thanh âm ấy.

Lục Chấn Phong không nhanh không chậm đi về phía chúng tôi. Mọi người đều bị chấn động mạnh mẽ, còn tôi và Cao Tuệ Linh cả hai đều hóa đá. Ai mà không biết thiếu gia của tập đoàn Dương Phong dù chưa tốt nghiệp đại học nhưng đã không ít lần xuất hiện trên trang nhất của những tạp chí kinh tế lớn trong nước và nước ngoài với những lời ca ngợi không dứt. Được rồi, chỉ là chưa tốt nghiệp đại học A mà thôi, còn đại học Oxford thì không nói a.

Cao Tuệ Linh từ mặt đất đứng lên, bước chân lảo đảo tiến về phía anh: “Phong, anh đến rồi, thật tốt quá! Anh mau giúp em đi. Bọn họ, bọn họ ức hiếp em.” Cô ta dường như hoàn toàn không tiêu hóa nổi những gì anh nói.

Thùy Anh mỉa mai: “Tiểu Linh Nhi thân mến, bạn có cần tớ giới thiệu cho phòng khám tai – mũi – họng uy tín nhất thành phố hay không? Nếu tai không có vấn đề thì tại sao lại không nghe thấy chính miệng Lục Chấn Phong thừa nhận những bằng chứng lật tẩy cô chính là do anh ta đưa cho Tiểu Linh của chúng tôi?”

Đến lúc này Cao Tuệ Linh mới từ trong lòng anh ngược lên: “Không phải như vậy đúng không anh?”

Đôi tay buông thong của Lục Chấn Phong lạnh lẽo đưa lên đẩy nhẹ hai vai cô ta ra. Trước ánh mắt kinh ngạc run rẩy của cô ta, thanh âm trầm thấp lại một lần nữa cất lên: “Sự thật anh không phải người làm việc đó...” Cao Tuệ Linh thoáng chút hi vọng nhưng niềm hi vọng ấy vừa dấy lên không bao lâu liền bị dập tắt khi anh nói: “Mà là anh đã phái người làm. Kể từ lúc anh biết được sự thật qua đoạn video kia, anh đã rất thất vọng về em và anh biết em sẽ còn làm những chuyện khác tổn thương Tiểu Lâm. Khắp mọi góc ngách trong ngôi trường này anh đều cho lắp đặt thiết bị theo dõi, đặc biệt là những nơi cô ấy thường hay lui tới. Anh muốn loại bỏ những nguy hiểm cho cô ấy nhưng...” Trong giọng anh mang theo sự tức nuối nhiều hơn là tự trách và đau lòng: “Đều quá muộn. Để chấm dứt hoàn toàn chuyện này, tất cả những bằng chứng ghi lại được anh đều giao cho Doãn Hạ Thảo Linh khi biết người gửi cho anh đoạn video đó là cô ấy.”

Lục Chấn Phong ngừng một chút, ánh mắt nhìn Cao Tuệ Linh có chút xót xa: “Tiểu Linh, em khiến anh thất vọng vô cùng. Em không còn giống Cao Tuệ Linh tốt bụng hiền lành mà anh đã quen nữa. Từ bao giờ em trở nên độc ác như vậy? Anh vô cùng thương yêu em, quan tâm em như em gái nhưng tại sao em lại cố ý tổn thương người con gái anh yêu và trân quý nhất?”

“Đó là bởi vì em yêu anh. Em không muốn làm em gái của anh. Tình cảm mà em dành cho anh là tình yêu nam nữ chứ không phải tình thân. Suốt nhiều năm qua em vẫn luôn yêu anh và đã cố gắng rất nhiều để anh chấp nhận em. Khi em ở bên Thụy Sĩ qua Tề Nhật em biết được anh vẫn chưa có bạn gái, anh có biết là em đã vui mừng và hạnh phúc đến thế nào không? Em cho rằng anh giữ mình như vậy là vì đợi em, cuối cùng thì em cũng chờ được đến ngày anh yêu em. Nhưng sao? Em trở về lại thấy anh tay trong tay với Hoàng Thùy Lâm. Em hụt hẫng và đau đớn nhưng rồi lại biết đến vụ cá cược tâm tình em mới trở nên tốt hơn, rồi em tìm mọi cách phá đám hai người vì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, em sao có thể để cho cơ hội khó khăn lắm mới có được của mình nằm trong mối nguy hiểm chứ? Đêm Giáng Sinh mọi người hẹn nhau tụ tập tại quán bar quen thuộc để mừng em về nước, trước đó em nghe Tôn Quyền nói anh có hẹn với Hoàng Thùy Lâm tại quảng trường có bức tượng con chó đá nên đã cố tình đến đó trước và nói ra mọi việc, kêu cô ta đi theo để tận mắt nhìn.”

Cao Tuệ Linh gần như hét lên, nước mắt lã chã: “Quả nhiên đêm đó chủ đề nói chuyện chính của mọi người chỉ xoay quanh vụ cá cược kia. Hoàn toàn đúng với sắp đặt của em, Hoàng Thùy Lâm bỏ đi khi chưa nghe hết toàn bộ. Lúc bỏ đi cô ta tức giận đến độ sập cửa rất mạnh, em chẳng mấy may lo sợ vì nghĩ dù sao đối với anh đây chỉ là trò đùa, sớm muộn gì cũng phải chấm dứt nên chấm dứt và cho cô ta biết sớm một chút cũng chẳng sao. Nhưng anh đuổi theo. Đuổi theo không chút nghĩ ngợi. Em bắt đầu lo sợ cái suy nghĩ đang tồn tại trong đầu mình trở thành sự thật nhưng rồi hai người vẫn chia tay như mong muốn của em. Vì thế em đã tự trấn an trái tim thấp thỏm đến loạn nhịp của mình rằng cuối cùng anh cũng đã nhìn về em bằng

ánh mắt của một người con trai dành cho một người con gái. Sau hôm đó, em thấy anh trở nên lạnh lùng nhưng rồi em giật mình nhận ra rằng anh không hề lạnh lùng hơn mà chỉ là trở về với tính cách trước đây. Thì ra vì cô ta nên anh mới có thể vui vẻ và ấm áp như thế. Anh... đã yêu cô ta mất rồi. Đó chính là điều mà em ngàn lần vạn lần tính toán cũng không thể ngờ tới, nó như con dao sắc lạnh ghim thẳng vào trái tim em khiến nó đau đớn như vỡ vụn thành từng mảnh.”

Tôi không thể thốt nên lời, thực sự quá kinh hãi. Vậy là những gì anh giải thích với tôi hết thảy đều là sự thật sao? Còn tôi lại nhất quyết không chịu tin, chính sự bướng bỉnh và cố chấp của tôi đã khiến mối quan hệ của hai đứa trở thành cái dạng như bây giờ.

Lục Chấn Phong cũng kinh ngạc không khác gì tôi, nhưng ánh mắt anh tối lại tỏa ra hàn khí lạnh lẽo: “Cao Tuệ Linh, em xác định những gì em nói đều là sự thật?”

“Ồ anh... em không...” Cô ta giật mình ý thức được những gì mình nói nhưng muộn quá rồi. Từng lời từng chữ cô ta nói đâu chỉ có những người ở cự li gần như chúng tôi mới nghe thấy mà gần như tất cả mọi người trong bữa tiệc này đều thủng ròi. Gào to như vậy...

Đột nhiên mắt cô ta lóe lên, rồi dùng dùng tiến về phía tôi, cả người toát ra một cổ tức giận không gì so sánh được.

Thứ chất lỏng sánh màu đỏ thoáng chốc thấm ướt cả một vùng chiếc đầm của tôi, cũng theo tóc, theo chiếc cằm nhọn nhỏ xuống từng giọt. Thùy Anh phóng ánh mắt hàng nghìn vôn về phía cô ta, vừa giúp tôi dùng khăn tay lau rượu trên mặt vừa mắng: “Cao Tuệ Linh, đừng có mà quá đáng!”

Lục Chấn Phong cũng giữ chặt cô ta lại, rống lên đến nỗi trán nổi đầy gân xanh: “Em còn muốn gây chuyện gì nữa đây?”

Cô ta giống như điên dại hét lên: “Em không cam tâm. Anh nói đi, tại sao lại là cô ta mà không phải em? Cô ta có cái gì mà em không có, em đã dành tình cảm của mình cho anh nhiều năm như vậy...”

“Em còn chưa hiểu sao? Anh thực sự không yêu em. Anh chọn cô ấy vì cô ấy chính là Hoàng Thùy Lâm, là người con gái mà anh yêu thương. Cô ấy không hơn em bất cứ cái gì, không xinh đẹp hơn em, cũng không giàu có như em nhưng anh hạnh phúc khi ở bên cạnh cô ấy, thế là đủ.” Anh nói với cô ta nhưng lại nhìn tôi bằng ánh mắt nhu tình như nước khiến tôi sợ hãi né tránh.

Cao Tuệ Linh vùng vẫy muốn thoát ra khỏi đôi tay rắn chắc của anh để lao về phía tôi một lần nữa. Tôi nhếch khóe môi, màn kịch xem như vậy là đủ rồi, nhỉ? Nếu cô ta muốn đến bên tôi như vậy thì chi bằng tôi chủ động một chút để cho cô ta toại nguyện.

“Tiểu Lâm...” Thảo Linh muốn ngăn tôi lại chần chừ một chút rồi lại buông ra.

Tôi cười nhàn nhạt: “Cao tiểu thư, còn điều gì muốn chỉ giáo hay không?”

“Hoàng Thùy Lâm, cô là đồ hồ ly tinh xảo trá nhất thế giới, đồ dê tiện, bỉ ổi, đồ vô liêm sỉ...”

47. Chương 42

CHƯƠNG 42

Chát!

Tôi vung tay tát cho cô ta một cái. Nụ cười trên môi tắt dần cho đến khi lộ ra gương mặt lạnh tanh: “Cô nghĩ rằng tôi không phản kháng lại là vì sợ cô? Con hổ đang ngủ không dương oai lại tưởng mèo mờ à? Nhân phẩm của tôi không phải thứ để cho loại người như cô muốn sỉ nhục thì sỉ nhục, nể mặt anh ta nên tôi đã nhẫn nhịn nhưng giờ thì không còn cái mùa xuân ấy đâu. Động vào tôi sẽ phải trả giá đắt.”

Nói xong tôi cao cao tại thượng mà xoay người rời đi, vừa tới chỗ bố và anh trai tôi hướng giám đốc Lý Nhất Nam và thầy hiệu trưởng: “Sự việc đã sáng tỏ, em mong hai người có thể đưa ra một hình thức kỉ luật xứng đáng.”

Tất nhiên họ gật đầu.

Vừa ra đến nơi đỗ xe tôi thành thành thật thật nhìn gương mặt sớm đã đen lại vì tức giận của bố mà nói: “Bố, con muốn đi với anh hai.”

Hai người thoáng ngẩn người vì câu nói không đầu không cuối của tôi, tôi lại nói: “Con muốn cùng anh đi du học.”

Nghe vậy, tức giận của bố dường như vơi đi một nửa. Ông thở dài: “Ừ, đi đi, đi du học cũng tốt. Ngày mai bố sẽ đến trường làm thủ tục giúp con.”

Cả ba đều không nhắc đến chuyện trong bữa tiệc nữa. Chúng tôi ra về trong khi bữa tiệc vẫn đang tiếp tục. Nhưng còn chưa lên xe tiếng nói của một người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc khiến chúng tôi quay lại: “Bác trai, anh họ, hai người có thể cho cháu nói chuyện với Tiểu Lâm một chút được hay không?”

Bố tôi im lặng nhìn anh không nói, trong mắt ông không hiểu là đang diễn ra thứ cảm xúc gì.

“Tôi nghĩ tốt hơn hết là cậu nên đi đi đừng làm phiền con bé nữa. Những gì ‘người của cậu’ đã làm đối với em gái tôi còn chưa đủ hay sao?” Ba chữ “người của cậu” Thiên Vũ đặc biệt nhấn mạnh, trong giọng nói xen lẫn chút thái độ mỉa mai.

Người anh khẽ cứng lại, trong mắt anh hằn lên tia máu, ánh mắt khổ sở đau thương. Anh lặng lẽ quay lưng bước đi.

“Chờ chút!” Không hiểu sao nhìn bóng lưng anh lồng ngực tôi rất khó chịu, cả khoang phổi giống như đầy hơi thôi thúc tôi phải bật ra tiếng gọi ấy.

Anh nhìn tôi, bố và Thiên Vũ cùng nhìn về tôi. Tôi thở hắt ra một hơi: “Được rồi, chúng ta tìm chỗ nào đó rồi nói.”

Bố tôi nói: “Cậu nhớ đưa Tiểu Lâm về nhà sớm.”

Chờ đến khi hai chiếc xe hơi của họ rời đi, anh và tôi quay trở lại trong trường ngồi bên đầm sen, nơi mà bọn sinh viên chúng tôi vẫn luôn gọi đó là Đầm Tình Nhân, để tìm chút yên tĩnh. Gọi là Đầm Tình Nhân bởi nơi đây vào buổi tối xung quanh đều được thấp đèn màu sáng rực rỡ, ở giữa còn có một đài phun nước, nước phản chiếu ánh đèn biến thành những sợi kim tuyến lấp lánh nhiều màu sắc, tạo nên một không gian lãng mạn kỳ ảo vì thế nghiễm nhiên trở thành nơi hẹn hò lý tưởng của đám sinh viên trong trường. Tầm này là thời gian có nhiều cặp đôi nhất nhưng hôm nay lại vắng teo, họ còn bận tham gia tiệc tất niên mà.

Gió hiu hiu thổi, tiếng nước chảy róc rách. Hai đứa ngồi im lặng không nói câu gì, nhưng sự im lặng ấy cũng không kéo dài quá lâu.

Anh nói: “Em đã có thể tin những lời anh nói ngày đó chưa?”

Tôi mỉm cười gật đầu. Sự thật đã rành rành ngay trước mắt, tôi đâu thể cứ mãi ương ngạnh bướng bỉnh mà không tin.

Anh khẽ nở nụ cười, ánh mắt nhìn tôi có chút chờ mong. Nhưng tôi đã rất mệt mỏi, những dấu chân kia sớm đã bị bao cát xóa mờ khiến tôi không thể tìm được đường về nữa.

Nhẹ nhàng lắc đầu, tôi nở một nụ cười nhạt mà tôi cũng không rõ mình là đang cười hay không nữa: “Không giữ vững niềm tin với anh là em sai nhưng anh cũng có lỗi bởi anh đến với em bắt đầu bằng sự lừa dối. Bất quá, lúc này đây đối với em, tức giận hay oán trách anh một chút cũng đã không còn nữa.” Tôi nhắm mắt lại để sắp xếp những suy nghĩ trong đầu rồi thở dài: “Quên đi tình cảm của mình dành cho anh với em quả thực là điều vô cùng khó khăn. Anh biết không, đôi lúc em tự cho rằng mình đã không còn cảm giác gì đối với anh, có thể coi anh như một người bạn bình thường hay thậm chí chỉ là một người đứng qua đường... Nhưng là em đã lầm tưởng. Bởi khi đứng trước mặt anh, trái tim em vẫn đập loạn nhịp, mặt em

cũng sẽ không tự chủ được mà nóng lên. Tình cảm của em cho đến nay vẫn không hề thay đổi thậm chí nó vẫn đang tích tụ từng ngày, từng ngày lớn lên.”

Không để cho anh nói, tay tôi vuốt ve mấy ngọn cỏ: “Nhưng em cảm thấy yêu anh rất mệt mỏi, cả thân xác và tâm hồn đều rã rời. Em nghĩ mình không còn đủ sức để chống đỡ và che chở bảo vệ cho tình yêu này...”

Phong cắt ngang lời tôi, anh giữ tôi nhìn thẳng vào mắt anh: “Em nói gì vậy? Còn yêu thì tại sao lại phải buông tay? Tiểu Lâm, anh thực sự xin lỗi em vì những chuyện đã xảy ra nhưng anh không muốn làm một người bạn của em càng không muốn trở thành người dưng với em. Em hãy cho anh một cơ hội để bù đắp tất cả có được hay không? Nếu em mệt mỏi thì một mình anh, một mình anh sẽ dùng hết sức để bảo vệ tình yêu của chúng ta. Được không?” Giọng anh như van cầu lại có chút gì đó giống như mệnh lệnh. Hai tay anh giữ quá chặt khiến vai tôi đau đớn.

Tôi cố hết sức gạt tay anh ra, ôm lấy gương mặt anh, cho anh thấy được sự khẩn cầu trong đôi mắt của tôi: “Em rất mệt mỏi anh có thấy hay không? Cái em cần bây giờ chính là thời gian. Em đi du học, rời khỏi nơi này là lựa chọn tốt nhất cho cả hai ta. Thời gian bốn năm đủ để em suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ và về đoạn tình cảm của chúng ta.”

Phong chăm chú nhìn tôi. Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi tôi tưởng như người mình tê cứng lại vì ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, anh đột nhiên cúi xuống. Bốn cánh môi chạm nhau. Không còn là nụ hôn nhẹ nhàng như hình phạt hôm nào mà là một nụ hôn sâu thật sâu, cái lưỡi của anh cạy mở hàm răng và khuấy đảo khoang miệng nhỏ bé của tôi... Anh khiến tôi kinh ngạc không nói nên lời, cứ thụ động tiếp nhận nụ hôn của anh như vậy mãi cho đến khi cả hai đều sắp ngạt thở vì thiếu oxy anh mới lưu luyến dời đôi môi của mình đi. Tôi ngơ ngác thêm mấy giây rồi giật mình hoàn hồn hít thở không khí liên tục.

“Được. Anh cho em bốn năm. Đúng ngày này bốn năm sau nếu em không xuất hiện trước mặt anh thì anh liền sang Anh quốc tìm em trở về. Em nghĩ cũng đừng nghĩ rằng có thể trốn tới một đất nước khác vì cho dù phải lật tung cả thế giới này anh cũng sẽ tìm ra em.” Anh bá đạo nói, trong lời nói hoàn toàn không tìm ra chút giễu cợt nào.

Sau khi đưa tôi trở về nhà anh liền rời đi ngay tức khắc. Thời gian một tuần sau đó trôi qua rất nhanh chóng, mọi thủ tục ở trường tôi cũng đã làm xong, nhưng suốt một tuần tôi cũng không gặp lại anh. Cao Tuệ Linh đã bị nhà trường đuổi học và cuốn gói trở về Thụy Sĩ, dường như sau khi chịu đả kích lớn như vậy cô ta cũng đã hiểu chuyện hơn đôi chút. Ai, mọi chuyện xảy ra nhanh mà đi cũng nhanh khiến con người ta không thể nào thích ứng nổi trong một chốc một lát.

Buổi học cuối cùng, tôi chào tạm biệt cả lớp. Bọn con gái nước mắt như mưa ôm chầm lấy tôi nói tôi đừng đi, đám con trai thường ngày vô tâm vô phách có chút từng tưng bây giờ mặt mũi ỉu xiu giống như đưa đám. Khiếp, chúng nó làm như cả cuộc đời này sẽ không bao giờ còn gặp lại tôi nữa vậy! Tôi có bỏ xứ mà đi luôn đâu. Dù sau này tốt nghiệp mỗi đứa một phương nhưng đất nước này nhỏ và trái đất này tròn như vậy. Lo gì...

Ngày lên máy bay mẹ vừa lau nước mắt vừa dặn dò hai anh em chúng tôi đủ điều từ việc chăm sóc lẫn nhau, học tập, làm việc thật tốt,... đến cả việc nhớ đánh răng hai lần mỗi ngày khiến cả hai anh em tôi hắc tuyến đầy mặt. Bố tôi đứng im lặng không nói gì chỉ vỗ vỗ lưng mẹ. Nhưng cặp mắt đỏ hần lên tia máu của ông đã nói lên tất cả.

Cho tới khi có tiếng phát thanh của sân bay ba mẹ tôi mới xoay người trở về. Nhìn theo bóng lưng họ mà tôi chỉ muốn mặc kệ tất cả lao về phía họ nhưng Thiên Vũ giữ tôi lại, dịu dàng lau nước mắt cho tôi và dỗ: “Ngaoan, đừng khóc. Bốn năm trôi qua nhanh lắm!”

Vì thế tôi mới bình tâm lại và theo anh lên máy bay.

48. Chương 43

CHƯƠNG 43: KẾT THÚC

Bốn năm sau...

Một cô gái xinh đẹp và một chàng trai anh tuấn giằng co vô cùng kịch liệt tại sân bay quốc tế khiến người người chú ý.

Chàng trai nhả mày: “Hành lí của em đâu?”

Cô gái cười tươi như hoa: “Anh à, không phải em nói từ trước rồi sao? Em còn muốn ở lại đi phượt một chuyến nữa. Bốn năm qua chỉ toàn đâm đầu vào học có đi được đến đâu đâu.”

Chàng trai dứt khoát: “Không được, em ở đây một mình anh không yên tâm. Hoặc là cùng về hoặc là cùng ở lại, nếu chúng ta không trở về cùng nhau nhất định bố mẹ cũng sẽ thất vọng. Em không phải không biết mỗi lần gọi điện thoại tới mẹ đều nước mắt ngấn nước mắt dài nói là nhớ em...”

Cô gái làm nũng bắm lấy tay chàng trai: “Em chỉ về sau khoảng một tuần thôi. Đi mà anh, em cũng đã hẹn với Jenny là cùng đi du lịch theo lộ trình London - Oxford - London - Manchester - Edinburgh rồi. Đi mà anh, đi mà...”

Âm cuối cô kéo dài giọng nũng nịu khiến chàng trai... nổi da gà nhưng vẫn không tránh khỏi mềm lòng. Giọng nói có chút lưỡng lự: “Nhưng một mình em... anh không yên tâm chút nào...”

“Anh, em tuyệt đối không sao. Ở đây bốn năm rồi nên em đã khá thông thạo mọi thứ. Anh yên tâm đi.” Cô gái nhỏ giơ tay đảm bảo, chỉ thiếu điều chưa thề thốt.

“Thôi được rồi, chỉ khoảng một tuần thôi nhé. Nhớ chăm sóc bản thân đừng để bị bệnh...” Chàng trai liên tục dằn dò, nói một thôi một hồi rất lâu: “Nhớ gọi điện về nhà nói trước cho bố mẹ biết. Còn nữa, đã đổi lại vé chưa?”

“Em đã đổi ngày hôm qua rồi. Anh đừng bận tâm về em quá, em nhất định biết chăm sóc tốt cho mình mà.” Vâng, đây chính là lời thề hứa son sắt mà cô gái xinh đẹp tự tin vỗ ngực nói ra.

Chờ cho đến khi người con trai đi vào cửa soát vé, cô gái mới rời khỏi sân bay. Đeo kính râm lên, cô mỉm cười, một nụ cười sung sướng: “Tự do ơi, ta đến đây!”

Phải, hai con người xuất chúng đó chính là tôi – Hoàng Thùy Lâm và anh trai Tôn Thiên Vũ yêu dấu của tôi. Khó khăn lắm mới năn nỉ được anh cho ở lại Anh Quốc một tuần, tôi đây đại gì mà không đáp ứng tất cả những yêu cầu của anh. Ai, phải nói bốn năm nay tôi bị anh quản chặt muốn chết, làm cái này không được cái kia cũng không được. Kì nghỉ hè đầu tiên tôi nói muốn đi làm thêm, mặt anh đen thui không cần mất thời gian suy nghĩ, nói: “Em nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.” Tôi nài nỉ hết nước hết cái chỉ nhận được mấy cái lườm nguýt của anh cùng một đồng thuyết giáo: “Anh để cho em thiếu thốn hay ngược đãi em mà em phải kiếm việc làm thêm. Lo mà học hành cho tốt đi...”

Từ đó về sau chuyện đi làm thêm không bao giờ còn được đề cập đến một lần nào nữa.

“Lin, are you thirsty?” Jenny, cô bạn thân nhất của tôi ở Anh hỏi. Hôm nay là ngày thứ sáu của chúng tôi trên chuyến “phượt” sau tốt nghiệp.

“A little.” Tôi mỉm cười, lau mồ hôi trên trán: “It’s so hot. I am bathed in sweat, your T-shirt is sweaty, too.”

“Oh... Waiting me for a minute, i’ll go to buy some bottles of mineral water for us and comeback soon.”

“Ok. Thankyou, Jenny.”

Jenny cười rồi lao đi như một cơn gió.

Tôi lui lại phía chiếc ghế đá dưới gốc cây ngồi xuống. Hai ngày nữa là phải về nước rồi. Ôi chao ôi, không biết sau bốn năm quê hương thân yêu của tôi có thay đổi nhiều không nhỉ? Đang suy nghĩ miên man, trên má đột nhiên mát lạnh.

Jenny áp chai nước khoáng lạnh vào má tôi, mỉm cười: “Here you are.”

Tôi vui vẻ nhận lấy chai nước từ tay Jenny, vừa mở nắp vừa hỏi: “When do we start to go to Edinburgh?”

“After having lunch. You have to come back home on Sunday, don’t you?”

“Yes. Edinburgh is our last destination, we just have one day to visit this city. We have to be hurry up, Jenny.” Tôi giục cô ấy, động tác cũng nhanh nhẹn hơn.

“Ok.” Jenny cười. Cô ấy là người Canada cũng là một du học sinh như tôi. Tính tình và sở thích của chúng tôi khá giống nhau vì vậy mà chỉ sau một thời gian ngắn chúng tôi đã trở thành những người bạn thân.

Chúng tôi bỏ qua bữa trưa, xách ba lô lên và đi tới bến xe. Bữa trưa, ngồi trên xe gặm bánh mì và uống sữa tươi là được rồi.

“Hoàng Thùy Lâm, em đứng lại cho anh.” Một giọng nói từ tính mang theo sự tức giận vang lên ngay sau lưng tôi.

Lẽ nào tôi đang tưởng tượng? Ở một đất nước xa xôi lại có thể nghe được thanh âm quen thuộc đến vậy. Tôi thoáng rùng mình một cái, lắc lắc cái đầu để bớt suy nghĩ linh tinh.

Jenny thắc mắc nhìn tôi: “What’s the matter with you, Lin? I think that i’ve just heard somebody calling you.”

Tôi cười cười từ chối cho ý kiến, trực tiếp kéo tay cô ấy đi nhưng chân còn chưa bước lên xe khách thì cổ áo tôi đã bị ai đó từ đằng sau túm lại.

Ánh mắt Jenny sáng lên, còn tôi lại vô cùng bức bối, mạnh mẽ quay đầu lại mắng cho cái kẻ vô duyên làm tôi ngạt thở một trận: “Kéo cái r...” Từ “rắm” sắp vọt ra khỏi cổ họng đã bị tôi vội nuốt trở lại.

Tôi kinh hãi nhìn hung thần trước mặt, chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Em đang muốn nói kéo cái gì?” Hung thần mặt đen thui hỏi.

Tôi từ thất kinh chuyển sang xun xoe nịnh nọt: “Không có, không có. Em chỉ là thấy thật vui mừng vì anh đã không ngại xa xôi vượt đại dương tới thăm em. Trong lòng em bây giờ tràn ngập hạnh phúc và cảm kích.”

“Em học địa lí hết chương trình lớp mấy? Máy bay từ nước ta sang Anh Quốc có bay qua đại dương sao? Còn nữa, em thật sự hạnh phúc, thực sự cảm kích?” Ánh mắt anh sắc như dao cạo lia qua lia lại từ đầu đến chân tôi: “Hoàng Thùy Lâm, em đừng có giả bộ vui mừng. Em cho những lời tôi nói bốn năm về trước theo gió bay đi đâu rồi? Hả?”

“Nói... nói gì?” Tôi ngơ ngác hỏi, không ngừng lục tìm trong đồng hồ loạn của ký ức.

Đúng ngày này bốn năm sau nếu em không xuất hiện trước mặt anh...

Bên tai tôi nổ cái “đoàng”, nhìn anh cười nhe răng. Nhưng ánh mắt anh nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống: “Em coi lời nói của Lục Chấn Phong tôi là cái gì hả? Quên sạch sành sanh rồi sao? Tôi còn tưởng thời gian bốn năm qua đã đủ để em suy nghĩ xong hết rồi, hôm Tôn Thiên Vũ về tôi đã nghĩ rằng...”

Anh nói lấp lửng rồi thôi. Anh khiến tôi cảm thấy bản thân vô cùng có lỗi, nhưng ba giây sau đó ý nghĩ ấy liền biến mất không thấy dấu vết.

Đó là lúc anh kéo tay tôi và nói: “Được rồi, ngay bây giờ chúng ta ra sân bay.”

“Làm gì?”

“Lin, what is going on?” Âm thanh nhỏ nhẹ vang lên, lúc này tôi mới nhớ còn có Jenny đang ở bên cạnh.

Tôi còn chưa kịp nói gì, anh siết tay tôi thêm chặt, đối với Jenny nở một nụ cười lịch sự: “I am her boyfriend, Phong.”

Cô nàng thấy trai đẹp liền cười tươi rói, giơ tay ra: “How do you do?”

“How do you do?” Anh đưa tay ra bắt lại.

Jenny nhìn tôi, ý tứ hâm mộ trong mắt bắn ra tứ phía. Tôi chán nản lắc đầu, là cô chưa hiểu được độ bá đạo của cái tên trước mặt này nên mới như vậy thôi, chứ nếu biết rồi thì có khi... cô sẽ lại càng hâm mộ tôi hơn ấy chứ.

Phong nói một tràng tiếng Anh bằng giọng chuẩn với Jenny nói vắn tắt ý định của anh lúc này. Con bạn hám trai không khác gì Thùy Anh này cứ vui vui về gật đầu, bản tôi không thương tiếc.

“Được rồi, đi thôi.” Anh kéo tay tôi lần nữa rồi chào tạm biệt Jenny: “Goodbye Jenny.”

“Nhưng hành lí của em còn ở London.” Tôi lên tiếng.

Anh nở nụ cười rất chi là gian manh: “Chuyện đó khỏi cần em lo, anh đã sớm cho người thu dọn giúp em mang tới sân bay rồi, vé cũng đã mua luôn.”

Tôi á khẩu không nói nên lời. Thì ra cái người này đã lên kế hoạch từ trước chỉ chờ thời điểm thích hợp liền tổng tôi lên máy bay. Nham hiểm, quá nham hiểm a!

Jenny đỡ dẫn vẫy tay tạm biệt Phong, cho tới khi tôi bị nhét vào taxi cô nàng mới có phản ứng: “Lin, Lin...”

“Jenny, remember to keep in touch with me. I hope we’ll see each other again soon.” Tôi hét to, chiếc taxi lao vụt đi. Bóng dáng Jenny nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất hẳn khỏi tầm mắt.

Ngồi trên máy bay mà tôi vẫn ầm ục không ngừng, lải nhải mãi về việc vẫn chưa kịp chào tạm biệt Jenny và những người bạn khác một cách chính thức. Đáp lại sự giận dữ của tôi là nụ cười lưu manh cùng mấy cái hôn liên tiếp của anh khiến tôi đen mặt ngồi yên không dám càu nhàu nữa rồi cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc tỉnh lại cũng là chuyện của tám giờ đồng hồ sau, máy bay vẫn đang vù vù xuyên qua những đám mây. Trời tối. Nhìn ra ngoài qua ô cửa kính cảnh sắc thật là đẹp, tưởng chừng như có thể dễ dàng vươn tay chạm tới các vì tinh tú đang tỏa sáng kia.

“Tỉnh rồi sao?” Âm thanh trầm ấm vang lên bên tai khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Thì ra đây đều là sự thật, từ lúc gặp anh tôi vẫn ngỡ là mình đang mơ. Nhưng anh đang ở đây, thực sự ngồi bên cạnh tôi. Bốn năm qua không ngày nào tôi không nhớ đến anh, muốn gọi điện, muốn gửi mail để trò chuyện cùng anh cho thỏa nỗi nhớ mong nhưng lại không dám. Bởi tôi sợ vết thương của mình chưa lành hẳn để đón nhận anh một lần nữa, nhưng tôi lại càng sợ hơn là mình sẽ không chịu được xa cách mà trở về bên anh. Tôi không muốn như thế, tôi không muốn việc học của mình bị dở dang. Cái tôi muốn là khi ở bên anh tôi có thể nhìn thấy dấu sẹo mờ nhạt trong trái tim mình, vết thương không bao giờ còn có cơ hội tái phát nữa. Và đó là khi tôi đã sẵn sàng một lần nữa để đến với tình yêu.

Trong suốt bốn năm qua, Thùy Anh và Thảo Linh vẫn luôn đều đặn cho tôi biết những tin tức về anh. Anh bây giờ vô cùng thành đạt, ngay sau khi tốt nghiệp đã trở về Dương Phong thay bố quản lí và điều hành tập đoàn khiến cho Dương Phong không ngừng thăng tiến và phát triển. Anh là người đàn ông độc thân hoàng kim sáng giá, là mục tiêu săn đuổi của các tờ báo kinh tế hàng đầu đất nước. Bóng dáng anh chàng sinh viên năm nào đã không còn nữa, anh giờ đây đã mười phần thành thực và chững chạc. Càng ngày càng đẹp trai phong độ rồi.

Tôi ậm ừ trả lời anh, vòng tay qua thắt lưng anh ôm thật chặt để cho mình được tựa vào vòm ngực ấm áp rộng rãi kia.

“Sao vậy?” Anh vừa hỏi vừa đắp chiếc chăn mỏng mà máy bay cấp cho mỗi người giúp tôi.

Tôi lắc đầu không nói. Dù thế nào tôi cũng sẽ không nói cho anh biết đâu, bằng không nhất định anh sẽ rất tự đắc.

Phong ôm tôi, giọng nói nhẹ nhàng: “Có biết bốn năm qua anh đã nhớ em thế nào không? Người như em thật vô tâm, không một cú điện thoại, không một email, anh tưởng em đã quên anh rồi. Hôm anh họ về, anh nghĩ em tất nhiên cũng trở về nên đã vô cùng vui mừng, kết quả là cả ngày hôm ấy em chẳng hề đến gặp anh. Anh cho rằng em mới bay hơn mười giờ đồng hồ nên mệt cần nghỉ ngơi nên đã thuyết phục bản thân chờ đến ngày mai mà không đến nhà em. Nhưng ngày hôm sau và hôm sau nữa cũng vẫn không thấy em liên lạc. Anh rất buồn, trái tim rất đau vì em đã lựa chọn buông tay. Vì sao anh nghĩ vậy à? Vì khi anh đến nhà để gặp em thì cả nhà em đã đi du lịch. Nếu không phải Tôn Thiên Vũ nói cho anh biết thì anh làm sao biết em vẫn chưa trở về. Em xem, anh là nói được làm được, bay sang tận Anh Quốc trời em đem về. Tiểu quý, em đừng hòng chạy thoát!” Nói đến câu cuối anh đưa tay véo mũi tôi, bật cười.

Tôi xoa xoa cái mũi đáng thương, bĩu môi nói: “Anh cũng bá đạo quá đi!”

“Ai kêu em trễ hẹn những sáu ngày hai mươi mốt tiếng.”

Tôi cười: “Thì ra anh không chỉ bá đạo mà còn nhỏ nhen nữa, may mà còn chưa tính bằng phút và giây.”

Anh dang tay ôm chặt lấy tôi, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Ai bảo anh yêu em quá rồi.”

Tôi cười rạng rỡ, ngay trên máy bay cả gan chủ động trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của anh, tôi ước niềm hạnh phúc nồng nàn này sẽ kéo dài mãi mãi đến suốt cuộc đời.

CHÍNH VĂN HOÀN

49. Chương Ngoại Truyện 1: Tại Nạn Giao Thông

NGOẠI TRUYỆN 1: TẠI NẠN GIAO THÔNG

Tiểu Lâm ngồi bên bàn trà đọc sách, tận hưởng không khí trong lành trong ngày Chủ nhật đầu tiên bên gia đình từ khi về nước. Mẹ Hoàng vui vẻ cùng chị Phương vui vẻ chuẩn bị bữa sáng trong bếp, bố Hoàng ngồi đọc báo sáng bên cạnh Tiểu Lâm. Còn anh trai Thiên Vũ đang lao đảo từ trên lầu bước xuống.

“Sáu ca ca, chào buổi sáng.” Tiểu Lâm ngược lên, khẽ nhếch miệng cười đều.

“Nhóc con, anh đánh cho bây giờ.” Thiên Vũ gơ móng vuốt giả bộ như sắp lao tới chỗ Tiểu Lâm.

Mà bạn nhỏ Tiểu Lâm vẫn không có tư tưởng giác ngộ, còn cười trêu người: “Ai dō, em nói này anh trai yêu quái. Từ ngày em về nước đến giờ anh liền ở lì đây không về nhà họ Tôn là sao?”

“Sao nào? Cô em có ý kiến gì à? Anh cứ thích ở đây đây.”

Hai người còn đang hăng say châm chích nhau thì chuông cổng đột nhiên vang lên inh ỏi gấp gáp.

“Mới sáng ra mà ai đã tới vậy?” Chị Phương vừa nói vừa đi ra mở cổng.

Một cái bóng chạy vụt vào, thoáng cái hai bàn tay Tiểu Lâm đã bị người ta cầm chặt.

“Ồ bác?” Bạn nhỏ Tiểu Lâm lú lỏi.

“Chị? Có chuyện gì mà chị vội vàng vậy?” Mẹ Hoàng từ trong bếp đi ra thấy người chị kết nghĩa của mình thì không khỏi ngạc nhiên.

“Cô?” Thiên Vũ cũng ngạc nhiên không kém.

Chỉ thấy phu nhân xinh đẹp kia nước mắt lưng tròng, quyết nắm chặt bàn tay bé nhỏ của bạn nhỏ nào đó không buông.

“Tiểu Lâm... hức... cháu nhất định... nhất định phải giúp bác. Hu hu... Tiểu Phong... Tiểu Phong nó...”

“Anh ấy làm sao à?” Cô nghe mà thấy lo sợ, trong lòng chẳng hiểu sao “bộp” một tiếng. Phải, vị phu nhân kia không ai khác chính là mẹ của chủ tịch tập đoàn Dương Phong. Bà khóc nức nở không nói thành lời.

Bố Hoàng sớm đã bỏ tờ báo qua một bên, nhẹ giọng khuyên bảo: “Có chuyện gì chị Lục cứ ngồi xuống rồi từ từ nói.”

Và sau khi nghe chưa hết câu chuyện bạn nhỏ Tiểu Lâm đã một đường phi thẳng tới bệnh viện, không cần biết việc hiện tại trên người vẫn đang “treo” đồ ngủ cùng dép đi trong nhà.

Hỏi được số phòng bệnh từ mấy cô y tá nhiều chuyện, Tiểu Lâm kích động leo cầu thang bộ lên tầng năm mà quên mất công dụng của thang máy. Thế mới nói, người vội vàng quá đều sẽ biến thành kẻ ngốc mà. Cô đã bị vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng của Lục Chấn Phong làm cho loạn cả đầu óc rồi, gương mặt sớm đã tèm lem nước mắt. Khi nhìn thấy ba chữ “Phòng cấp cứu” trên tấm biển trước cửa phòng cô lao đảo ngã quỵ. Anh đã ở trong đó bao lâu rồi? Vì quá đau lòng cùng lo lắng nên Tiểu Lâm không hề nhận ra một sự khác thường: ngoài cô ra, ở đây không có người nào khác nữa kể cả vị phu nhân họ Lục mới vừa rồi khóc như mưa ở nhà cô cũng không thấy đến.

Đợi mãi đến khi cả người cô sắp cứng đờ lại thì cái đèn màu đỏ cuối cùng cũng tắt. Một đám y tá cùng bác sĩ đẩy chiếc giường bệnh của anh ra ngoài để chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt. Cô lặng lẽ đi theo rồi muốn vào trong phòng nhưng lại bị hai cô y tá giữ lại: “Cô à, cô không thể vào bây giờ. Bệnh nhân vừa mới làm phẫu thuật vẫn còn cần phải quan sát, sau mười hai giờ nữa nếu có chuyển biến tốt thì mới vào thăm được.”

“Tôi mặc kệ, các người tránh ra! Dù thế nào tôi cũng phải vào thăm anh ấy.”

Không biết lấy sức lực từ đâu ra mà cô đẩy hai y tá kia ngã chổng gọng ra đất rồi lao vào phòng chăm sóc đặc biệt. Ấy thế mà mấy vị bác sĩ kia thấy vậy lại không có phản ứng gì chỉ là nói với cô một số chuyện rồi lục tục kéo nhau ra khỏi phòng bệnh, trên môi còn lơ đãng vẽ ra nụ cười khổ.

Nhưng Tiểu Lâm đâu còn tâm trí nào để quan tâm đến bọn họ. Cả cái mùi thuốc sát trùng gay mũi mà cô luôn ghét cay ghét đắng giờ cũng chẳng thể làm cô phân tâm. Trên giường bệnh, Phong của cô yếu ớt nằm đó, cả đầu đều quấn băng, gương mặt cùng cánh môi nhợt nhạt, hô hấp cũng phải dựa vào máy thở. Còn đâu người đàn ông mạnh mẽ? Còn đâu cái khí chất vương giả?

Tiểu Lâm nắm chặt tay anh, nước mắt nóng hổi rơi từng giọt xuống mu bàn tay của anh. Cô nói bằng giọng khản đặc, bằng một nỗi đau đớn thống khổ: “Tại sao lại trở thành như thế này? Ngày hôm qua vẫn còn vui vẻ không phải sao?”

“Bác sĩ nói nếu trong vòng mười hai giờ đồng hồ nữa mà anh không tỉnh lại thì... khả năng tỉnh lại của anh...” Nói đến đây cô liền bật ra những tiếng khóc nức nở.

Rồi cô đột nhiên trở nên rất kích động, cô túm lấy hai vai anh lắc mạnh: “Lục Chấn Phong, anh mau tỉnh lại cho em, đừng như vậy nữa có được hay không? Anh nói anh yêu em, sẽ bảo vệ em mà giờ lại nằm thế này, vậy mà được à? Còn nói sẽ không bao giờ cho phép người nào làm em bị tổn thương, giờ thì không phải chính anh là người đã tổn thương em sâu sắc nhất hay sao?”

Kích động một hồi, cô ngồi xụi lơ bên cạnh giường bệnh, nước mắt lại tí tách rơi: “Lẽ ra lúc anh cầu hôn em không nên từ chối, nếu bây giờ anh tỉnh lại... chỉ cần anh tỉnh lại thì cho dù phải nói một trăm lần câu “Em đồng ý” em cũng chấp nhận... hu hu...”

“Em nói thật sao?”

“Thật, em thề đó.” Vừa khóc cô vừa trả lời theo bản năng.

Sau đó như ngộ ra có gì đó không đúng vội ngẩng đầu lên, cái người “có khả năng sống đời thực vật” đang nhìn cô mỉm cười hạnh phúc: “Là em nói đó nha, anh sẽ giúp em hiện thực hóa nó.”

Vừa nói Lục Chấn Phong vừa dang rộng tay ôm cô gái vẫn còn đang hóa đá vào trong ngực rồi rất tự nhiên luồn chiếc nhẫn kim cương tinh xảo vào ngón tay áp út của cô. Bạc môi khẽ gọi: “Bà xã của anh.”

Mà bạn nhỏ Tiểu Lâm đáng thương đến lúc này mới trở về từ trong cơn mê, tinh thần giác ngộ cũng đột nhiên tăng cao: bấy, cô bị gài bấy.

Cô tức giận rống lên: “Anh dám gạt em. Em không thề nữa, dù sao cũng chẳng có bằng chứng, lời nói gió bay ai làm gì được.”

“Em không thể nuốt lời như thế!” Giọng anh cao lên.

Cô cười lưu manh: “Em thích thế đấy, sao nào?”

“Em...” Chân mày anh nhíu lại, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười còn lưu manh hơn cô: “Em nhất định phải kết hôn với anh vì anh không những có bằng chứng mà còn có cả nhân chứng nữa kia.”

Anh vừa nói xong ngay tức thì cửa phòng bệnh mở toang, tất cả mọi người: bố mẹ cô, anh trai cô và cả bố mẹ anh, bố mẹ nuôi của anh trai đều có mặt. Trên mặt họ đều là nụ cười rạng rỡ vui vẻ, nhưng ở trong mắt Tiểu Lâm thì lại giống như họ đang cười trên nỗi đau khổ của người khác là cô đây. Nhìn họ không giống như là vừa mới biết chuyện Lục Chấn Phong giả tai nạn. Đặc biệt là Lục phu nhân, người mà mới lúc sáng chạy tới nhà cô khóc lóc thảm thiết, bây giờ một chút dấu vết của sự đau thương cũng không còn. Khoa trưởng hơn nữa, trên tay anh trai Tôn Thiên Vũ của cô là cái điện thoại di động đang phát đi phát lại cái đoạn cô hứa sẽ kết hôn với Lục Chấn Phong.

Cô run rẩy chỉ tay ra phía cửa rồi lại chỉ vào Lục Chấn Phong: “Mọi người... mọi người cầu kết với anh ấy gài bẫy con...”

Sau đó cô “ô ô” khóc: “Ô ô... Lục Chấn Phong cái tên đáng ghét này... sao anh dám gạt em? Có biết em đã lo lắng cho anh đến thế nào không? Ô.. ô... anh là tên khốn, là tên biến thái nhất...” Vừa khóc cô vừa vung nắm đấm loạn xạ trong ngực anh, nhưng anh căn bản không thấy đau chút nào mà lại ôm lấy cô giúp cô vượt lưng rồi lại nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô.

Từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống giọng nói ôn nhu của anh: “Ngoan, anh là thằng khốn, là tên biến thái yêu em nhất trên đời nên em đừng khóc nữa.”

Và thế là bạn nhỏ Tiểu Lâm của chúng ta cứ như vậy... nhảy thẳng vào nắm mồ hôn nhân.

50. Chương Ngoại Truyện 2: Tranh Giành

NGOẠI TRUYỆN 2: TRANH GIÀNH

Lục Chấn Phong từ thư phòng đi ra, nhìn đồng hồ cũng đã là hơn 10 giờ đêm lại thấy vợ mình đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách xem tivi. Anh bước tới tắt tivi và đứng chắn trước mặt cô và chăm chăm nhìn cô.

Tiểu Lâm đẩy anh ra, cầu nhàu: “Anh làm cái gì vậy? Tránh ra cho em xem phim.”

“Vợ à, muộn rồi đi ngủ thôi.”

“Ngày mai là Chủ Nhật được nghỉ mà, thức muộn một chút cũng đâu có sao.” Cô nhỏ giọng lầu bầu không thấy được một tia gian xảo thoáng qua trong mắt ai kia.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng giúp cô mát xa gáy: “À, vậy anh cũng chưa buồn ngủ lắm. Hay là vợ chồng mình làm chuyện gì đó có ích một chút đi!”

“Chuyện gì?”

Cô vừa hỏi xong, ngay tức thì anh bế bổng cô lên làm cô hết hồn: “Anh muốn làm gì? Mau thả em xuống. Con mà thấy thì sẽ không hay đâu.”

Phong cười tà tà: “Thằng nhóc ngủ rồi sẽ không thức dậy được đâu. Dù sao mai cũng là ngày nghỉ chỉ bằng vợ chồng mình vào phòng vận động chân tay một chút.”

“Không, em không muốn.” Cô đỏ mặt không ngừng giãy giụa. Làm sao mà cô lại không hiểu ý nghĩa của cái từ “vận động” này cơ chứ? Chẳng phải con trai cùng Lục Nam Quân của cô chính là minh chứng tốt nhất của những lần vận động chân tay giữa hai vợ chồng hay sao?

Mà sự vùng vẫy của cô lại càng khiến cho ánh mắt người đàn ông trở nên đục ngầu, dường như đối với cô vợ này anh không thể nào khống chế nổi bản thân.

Một giây trước khi cuộc “vận động” có thể sẽ diễn ra ngay trong phòng khách, một giọng nói non nớt meo meo vang lên: “Mẹ ơi! Con gặp ác mộng, rất đáng sợ.”

Tiểu Lâm nhanh chóng nhảy xuống khỏi vòng tay chồng chạy đến bên con trai vẫn còn đang ngái ngủ mà không để ý đến chồng mình đang nghiêng răng ken két: “Thằng quỷ nhỏ phá đám!”

“Con trai của mẹ mơ thấy ác mộng sao? Vậy đêm nay con ngủ với mẹ nhé!”

“Vâng ạ.” Lục Nam Quân vui sướng đồng ý, quay sang không ngừng chớp chớp mắt với bố đẹp trai của mình trưng ra cái bộ mặt ngây thơ tuyệt đối, hoàn toàn không thấy cái đáng về mới gặp ác mộng. Mà trên tay cu cậu còn ôm cái gối ôm in hình siêu saya giống như là đã lên kế hoạch từ trước.

Lục Chấn Phong sớm đã biết thằng nhóc giở trò, nhiều lần anh đã đau đầu với cậu và tự hỏi không biết cậu giống ai mà mới bốn tuổi đã mưu mô như vậy (anh còn dám hỏi?)? Chỉ có bạn Tiểu Lâm ngây thơ là bị gạt, không biết rằng mình chính là mục tiêu mà hai bố con đang tranh giành. Đúng là tiểu bạch thủ trong... ổ sói a.

“Không được. Vợ à, Tiểu Quân có phòng riêng mà, con là con trai em phải để cho con biết tự lập từ sớm chứ.” Con chó nâu trắng cấp thành sói Lục Chấn Phong đương nhiên không thể đồng ý việc con trai ngủ cùng với vợ.

“Nhưng mà...” Tiểu Lâm do dự.

Còn bạn nhỏ Tiểu Quân đứng bên cạnh mẹ, chu cái miệng nhỏ nhắn dễ thương lên: “Con mới chỉ có bốn tuổi thôi mẹ ơi!”

“Đúng, con còn bé như thế làm sao mà tự lập được?” Tiểu Lâm nghe con trai nói vậy thì tình mẹ thiêng liêng dâng lên ngàn ngạt.

Đối với cô vợ thần đồng ngốc nghếch của mình, Lục Chấn Phong đành bó tay: “Thôi được rồi. Chỉ hôm nay thôi đó.”

Nhưng bạn nhỏ Tiểu Quân thông minh, xinh trai, dễ thương của chúng ta lại nhè nhằng bám lấy váy mẹ, ủy khuất nói: “Không đâu, con muốn ngày nào cũng được ngủ với mẹ. Tiểu Linh Đan nhà mẹ Tiểu Anh, anh Tiểu Lô nhà mẹ Tiểu Linh, còn có chị Miêu Miêu nhà bác Thiên Vũ nói họ đêm nào cũng được ngủ với mẹ, còn được mẹ hát ru và kể chuyện cổ tích cho nghe. Còn con thì cái gì cũng không có...”

Trên mặt cậu long lanh nước mắt khiến cho bạn nhỏ Tiểu Lâm tự trách dữ dội vì chưa chăm sóc tốt cho con trai. Cô ngồi xuống ôm con trai vào lòng, ngọt ngào dỗ: “Nín đi con. Từ hôm nay mẹ con mình liền ngủ cùng nhau, mẹ sẽ hát ru con, kể chuyện cổ tích cho con nghe có được hay không?”

“Dạ, được. Mẹ ơi, con yêu mẹ nhiều lắm!” Tiểu Quân thích chí nện nọt thơm “chụt” vào má mẹ khiến cho Tiểu Lâm vui sướng không thôi.

Kể làm chồng, làm cha như Lục Chấn Phong cảm thấy vô cùng thất bại, lấy phải một cô vợ ngốc ấy thế lại sinh ra một thằng con mưu mô xảo hoạt. Đến lúc này anh đã vô cùng bức bối liền một tay xách Tiểu Quân đang bám dính ra khỏi người Tiểu Lâm. Anh nghiêng răng nói: “Lục Nam Quân, con đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu, được một tác lại muốn lấn một tác. Bố nói chỉ đêm nay thì chỉ đêm nay, có nghe hay không?”

“Hu hu mẹ ơi...”

“Lục Chấn Phong, anh mau thả con xuống đi, con ngủ với chúng ta thì có gì khó khăn chứ?” Tiểu Lâm xót con, chân mày nhíu lại bất mãn nói với anh.

Cô nào có hiểu cho nỗi lòng của người chồng như anh, đến ngay cả con trai cũng cảm nhận được mà sao cô... ngốc quá vậy? Anh không muốn chia sẻ vợ mình với bất kì người đàn ông nào khác kể cả con trai mình vì tương lai nó cũng sẽ trở thành đàn ông.

Giọng anh trầm mà lạnh lẽo: “Em còn bệnh vực nó nữa anh lập tức kêu ba mẹ đến đón nó về ở với họ một tháng. Em cũng biết họ muốn ở cùng cháu nội như thế nào, anh đảm bảo họ sẽ không quản việc đêm tối mà tới đây ngay lập tức đâu.”

Nghe vậy, cả hai mẹ con đều nín bật. Tiểu Lâm ánh mắt đáng thương nhìn chồng còn cậu bé Tiểu Quân thì bực mình chạy thoát khỏi kìm kẹp của bố.

Cậu quệt môi nói: “Được, đêm nay thì đêm nay.”

Sau đó liền ôm gối ngoáy mộng đi vào phòng của bố mẹ nằm. Hừ, kẻ thức thối mới là trang tuần kiệt, để xem bố cậu làm thế nào để tranh mẹ với cậu?

Ấy thế mà ngày hôm sau cậu vẫn phải bịn rịn nước mắt ngăn nước mắt dài tới nhà ông bà nội trong vòng một tháng trước sự xót xa của mẹ và ánh mắt hả hê của bố. Cậu cay đắng rút ra một bài học: có thể tính kế với ai chứ với bố cậu thì... còn lâu mới có cửa thắng.

__TOÀN VĂN HOÀN__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-quy-em-dung-hong-chay-thoat>